

БЮЛЕТЕНЬ Інституту Розвитку Аграрних Ринків

Випуск №99
(6 лютого 2015 р.)

1. ЗАКОНОДАВСТВО: НОВІ НАДХОДЖЕННЯ стор. 2

2. ПРОЕКТИ АКТИВ ЗАКОНОДАВСТВА стор. 15

3. ПОДІЇ, ФАКТИ стор.82

Бюлетень IPAR висвітлює події в аграрному секторі України та розсилається раз на місяць електронною поштою. Якщо ви бажаєте підписатися для отримання Бюлетеню – надсилайте вашу контактну інформацію. Чекаємо на ваші відгуки.

Контакти:

вул. Михайлівська 24 б, офіс 81, 83, м. Київ, Україна 01001
Тел. : +38 044 4907078, Факс: +38 044 2788414, E-mail: AKhvalinska@amdi.org.ua

www.amdi.org.ua

Директор IPAR, академік УАН - В.С. Андрієвський

Випуск підготувала

Анна Хвалінська, фахівець з питань зв'язків з громадськістю IPAR

Засновник та видавник: ГО «Інститут Розвитку Аграрних Ринків»

ISSN 2226-6674

1. ЗАКОНОДАВСТВО: НОВІ НАДХОДЖЕННЯ

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ ЗАКОН

від 28 грудня 2014 року № 67-VIII

Про внесення змін до Закону України "Про безпечність та якість харчових продуктів" щодо реалізації на агропродовольчих ринках продукції домашнього виробництва та подвірного забою

Верховна Рада України **постановляє**:

1. Статтю 35 Закону України "Про безпечність та якість харчових продуктів" (Відомості Верховної Ради України, 2005 р., № 50, ст. 533) викласти в такій редакції:

"Стаття 35. Обіг харчових продуктів на агропродовольчих ринках

1. Цілі туші або частини туш парнокопитних та інших копитних тварин, туші свійської птиці, кролів та малих диких тварин, риба, мед, яйця, молоко необроблене, сир домашнього виробництва і продукти рослинного походження можуть продаватися на агропродовольчих ринках за умови підтвердження їхньої придатності за результатами випробувань (досліджень) державної лабораторії ветеринарно-санітарної експертизи, яка знаходиться на агропродовольчому ринку. Не підлягають зазначеним випробуванням харчові продукти не домашнього виробництва, які супроводжуються документами відповідно до закону.

2. Позначка придатності ставиться на цілі туші або частини туш парнокопитних та інших копитних тварин, на кожну тушу малих диких тварин та свійської птиці, кролів, щодо яких підтверджено придатність для споживання людиною, за результатами випробувань (досліджень) державної лабораторії ветеринарно-санітарної експертизи, яка знаходиться на агропродовольчому ринку. Придатність для споживання людиною продуктів рослинного походження, а також необробленого молока та сиру домашнього виробництва підтверджується за результатами випробувань (досліджень) державної лабораторії ветеринарно-санітарної експертизи.

3. На тушах, непридатних для споживання людиною, які на підставі результатів лабораторних досліджень (випробувань) не можуть використовуватися для споживання людиною, наносяться насічки на поверхні усієї туші, що вказують на непридатність продукту для споживання людиною.

4. Харчовий продукт, який є непридатним для споживання людиною, але не становить безпосередньої загрози (низький ризик) для здоров'я людини, не допускається до реалізації та утилізується власником. Харчовий продукт, який є непридатним для споживання людиною, але становить безпосередню загрозу (високий ризик) для здоров'я людини, підлягає негайному вилученню власником та утилізації або знищенню під контролем державного інспектора відповідно до законодавства.

5. Забороняється функціонування агропродовольчого ринку за відсутності лабораторії ветеринарно-санітарної експертизи".

2. Цей Закон набирає чинності з 1 січня 2015 року.

<http://zakon.rada.gov.ua>

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ ЗАКОН

від 28 грудня 2014 року № 73-VIII

Про заходи щодо стабілізації платіжного балансу України відповідно до статті XII Генеральної угоди з тарифів і торгівлі 1994 року

Стаття 1. Встановлення додаткового імпортного збору

1. Тимчасово, строком на 12 місяців, запровадити додатковий імпортний збір відповідно до статті XII Генеральної угоди з тарифів і торгівлі 1994 року та Домовленості про положення ГАТТ-1994 щодо платіжного балансу.

2. Додатковий імпорتنний збір справляється з товарів, що ввозяться на митну територію України у митному режимі імпорту, незалежно від країни походження цих товарів та укладених Україною угод (договорів) про вільну торгівлю.

Стаття 2. Об'єкти оподаткування

1. Об'єктами оподаткування додатковим імпортним збором є товари, визначені у пунктах 1,2 частини першої статті 277 Митного кодексу України, крім життєво необхідних товарів згідно зі статтею 5 цього Закону.

Стаття 3. База оподаткування додатковим імпортним збором

1. Basisом оподаткування додатковим імпортним збором є митна вартість товарів, що ввозяться на митну територію України, визначена відповідно до положень Митного кодексу України.

Стаття 4. Ставки додаткового імпортного збору

1. Додатковий імпорتنний збір справляється за такими ставками:

10 відсотків - для товарів, що класифікуються у товарних групах 1-24 згідно з УКТЗЕД;

5 відсотків - для товарів, що класифікуються у товарних групах 25-97 згідно з УКТЗЕД;

10 відсотків - для товарів, що підлягають оподаткуванню ввізним митом відповідно до статті 374 Митного кодексу України.

Стаття 5. Життєво необхідні товари

1. Життєво необхідними товарами є:

нафта, що класифікується у товарній підкатегорії 2709 00 90 00 згідно з УКТЗЕД;

газ природний, що класифікується у товарних підкатегоріях 2711 11 00 00, 2711 21 00 00 згідно з УКТЗЕД;

неопромінені паливні елементи (твели), що класифікуються у товарній підкатегорії 8401 30 00 00 згідно з УКТЗЕД;

електроенергія, що класифікується у товарній підкатегорії 2716 00 00 00 згідно з УКТЗЕД;

вугілля, що класифікується у товарних підкатегоріях 2701 11 00 00, 2701 12 10 00, 2701 19 00 00, 2701 12 90 00, 2704 00 19 00, 2704 00 30 00, 2708 20 00 00, 2713 11 00 00, 2713 12 00 00 згідно з УКТЗЕД;

бензини, мазут та дизпаливо, що класифікуються у товарній позиції 2710 згідно з УКТЗЕД, крім товарних підкатегорій 2710 91 00 00 та 2710 99 00 00;

товари, зазначені у пунктах 2-7, 9, 10, 12, 13, 15, 18-20 частини першої статті 282, частини першої та четвертій статті 287, підпункті 11 пункту 4, пункті 4-1 розділу XXI "Прикінцеві та перехідні положення" Митного кодексу України;

медичні вироби для проведення гемодіалізу та лікування онкологічних хворих за переліком, встановленим Кабінетом Міністрів України;

товари, що безоплатно надаються Україні урядами інших держав або міжнародними організаціями в рамках міжнародних (міжурядових) угод, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Стаття 6. Цей Закон набирає чинності з моменту опублікування рішення Кабінету Міністрів України щодо завершення консультацій з міжнародними фінансовими організаціями.

<http://zakon.rada.gov.ua>

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

Про формування складу Кабінету Міністрів України

Відповідно до пункту 12 частини першої статті 85, частини четвертої статті 114 Конституції України Верховна Рада України **постановляє**:

Призначити:
 Щощевського Валерія Миколайовича на посаду Віце-прем'єр-міністра України;
 Кириленка В'ячеслава Анатолійовича на посаду Віце-прем'єр-міністра України
 - Міністра культури України;
 Зубка Геннадія Григоровича на посаду Віце-прем'єр-міністра України -
 Міністра регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства
 України;
 Авакова Арсена Борисовича на посаду Міністра внутрішніх справ України;
 Айвараса Абромавічуса на посаду Міністра економічного розвитку і торгівлі
 України;
 Демчишина Володимира Васильовича на посаду Міністра енергетики та
 вугільної промисловості України;
 Жданова Ігоря Олександровича на посаду Міністра молоді та спорту України;
 Квіта Сергія Мироновича на посаду Міністра освіти і науки України;
 Квіташвілі Олександра на посаду Міністра охорони здоров'я України;
 Онищенко Ганну Володимирівну на посаду Міністра Кабінету Міністрів
 України;
**Павленка Олексія Михайловича на посаду Міністра аграрної політики та
 продовольства України;**
 Петренка Павла Дмитровича на посаду Міністра юстиції України;
 Пивоварського Андрія Миколайовича на посаду Міністра інфраструктури
 України;
 Розенка Павла Валерійовича на посаду Міністра соціальної політики України;
 Стеця Юрія Ярославовича на посаду Міністра інформаційної політики України;
 Шевченка Ігоря Анатолійовича на посаду Міністра екології та природних
 ресурсів України;
 Ярьсько Наталію на посаду Міністра фінансів України.

<http://zakon.rada.gov.ua>

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ ПОСТАНОВА

від 29 грудня 2014 р. № 721

**Про внесення зміни до пункту 4 постанови Кабінету Міністрів України від 19
листопада 2014 р. № 627**

Кабінет Міністрів України **постановляє**:

Внести зміну до пункту 4* постанови Кабінету Міністрів України від 19
листопада 2014 р. № 627 “Деякі питання запровадження марок акцизного податку
нового зразка для алкогольних напоїв і тютюнових виробів” (Офіційний вісник
України, 2014 р., № 95, ст. 2726), замінивши вабзаці третьому слово “січня” словом
“лютого”.

***Пункт 4 постанови Кабінету Міністрів України від 19 листопада 2014 р. № 627**

4. Державній фіскальній службі:

*забезпечити виготовлення до 25 грудня 2014 р. марок акцизного податку нового зразка
для алкогольних напоїв і тютюнових виробів вітчизняного та імпортного виробництва, а
також їх продаж в установленому порядку;*

*припинити з 1 січня 2015 р. продаж марок акцизного податку для алкогольних напоїв і
тютюнових виробів вітчизняного та імпортного виробництва, зразки яких затверджені
постановою Кабінету Міністрів України від 13 березня 2013 р. № 188 “Деякі питання
маркування алкогольних напоїв та тютюнових виробів”.*

<http://www.kmu.gov.ua>

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ ПОСТАНОВА

від 14 січня 2015 р. № 5

Про утворення територіальних органів Державної служби з питань геодезії, картографії та кадастру

Кабінет Міністрів України **постановляє** :

1. Утворити як юридичні особи публічного права територіальні органи Державної служби з питань геодезії, картографії та кадастру за переліком згідно з додатком 1.

2. Реорганізувати територіальні органи Державного агентства земельних ресурсів шляхом їх приєднання до відповідних територіальних органів Державної служби з питань геодезії, картографії та кадастру за переліком згідно з додатком 2 та шляхом поділу у Київській області управління Державної служби з питань геодезії, картографії та кадастру у Вишгородському районі з утворенням управління Державної служби з питань геодезії, картографії та кадастру у Вишгородському районі та управління Державної служби з питань геодезії, картографії та кадастру у м. Вишгороді.

3. Установити, що територіальні органи Державного агентства земельних ресурсів, які реорганізуються, продовжують виконувати свої повноваження до передачі таких повноважень територіальним органам Державної служби з питань геодезії, картографії та кадастру.

<http://www.kmu.gov.ua>

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ ПОСТАНОВА

від 14 січня 2015 р. № 15

Про Державну службу України з питань геодезії, картографії та кадастру

Кабінет Міністрів України **постановляє** :

1. Затвердити Положення про Державну службу України з питань геодезії, картографії та кадастру, що додається.

2. Внести зміну в додаток 1 до постанови Кабінету Міністрів України від 5 квітня 2014 р. № 85 “Деякі питання затвердження граничної чисельності працівників апарату та територіальних органів центральних органів виконавчої влади, інших державних органів” (Офіційний вісник України, 2014 р., № 29, ст. 814), замінивши позицію

“Держземагентство такою позицією:	249	245 11029	10574”
“Держгеокадастр	249	245 10556	10300”.

ПОЛОЖЕННЯ

про Державну службу України з питань геодезії, картографії та кадастру

1. Державна служба України з питань геодезії, картографії та кадастру (Держгеокадастр) є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Віце-прем’єр-міністра України - Міністра регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства і який реалізує державну політику у сфері топографо-геодезичної і картографічної діяльності та земельних відносин, а також у сфері Державного земельного кадастру.

2. Держгеокадастр у своїй діяльності керується Конституцією та законами України, указами Президента України та постановами Верховної Ради України, прийнятими відповідно до Конституції та законів України, актами Кабінету Міністрів України, іншими актами законодавства.

3. Основними завданнями Держгеокадастру є:

1) реалізація державної політики у сфері топографо-геодезичної і картографічної діяльності та земельних відносин, а також у сфері Державного земельного кадастру;

2) надання адміністративних послуг згідно із законом у відповідній сфері;

3) внесення на розгляд Віце-прем'єр-міністра України - Міністра регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства пропозицій щодо забезпечення формування державної політики у зазначеній сфері, крім пропозицій щодо формування державної політики з використання і охорони земель сільськогосподарського призначення, які вносяться на розгляд Міністра аграрної політики та продовольства.

4. Держгеокадастр відповідно до покладених на нього завдань:

1) узагальнює практику застосування законодавства з питань, що належать до його компетенції, розробляє пропозиції щодо вдосконалення законодавчих актів, актів Президента України та Кабінету Міністрів України, нормативно-правових актів міністерств та в установленому порядку подає їх Віце-прем'єр-міністру України - Міністру регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства;

2) здійснює міжнародне співробітництво у сфері топографо-геодезичної і картографічної діяльності та з питань встановлення, унормування, збереження, обліку, реєстрації географічних назв, а також створення та ведення Державного реєстру географічних назв, зокрема бере участь у підготовці міжнародних договорів України, відповідно до законодавства укладає міжнародні договори України міжвідомчого характеру;

3) забезпечує здійснення адаптації національного законодавства до законодавства ЄС з питань, що належать до його компетенції; здійснює в межах повноважень, передбачених законом, заходи щодо імплементації в національне законодавство положень міжнародних договорів, стороною яких є Україна;

4) розробляє:

нормативно-технічні документи, державні стандарти, норми і правила у сфері земельних відносин в установленому законодавством порядку;

стандарти і технічні регламенти у сфері Державного земельного кадастру відповідно до закону, а також порядки створення та актуалізації картографічних матеріалів, кадастрових класифікаторів, довідників та баз даних;

нормативно-технічні документи з питань геодезії, картографії, геоінформаційних систем;

5) здійснює державний геодезичний нагляд за топографо-геодезичною і картографічною діяльністю;

6) здійснює заходи щодо вдосконалення порядку ведення обліку і підготовки звітності з регулювання земельних відносин, використання та охорони земель;

7) координує топографо-геодезичну і картографічну діяльність та здійснює методичне керівництво топографо-геодезичними та картографічними роботами;

8) здійснює в установленому порядку реєстрацію апаратури супутникових радіонавігаційних систем, яка застосовується під час проведення топографо-геодезичних, картографічних, аерофотознімальних, проектних, дослідницьких робіт і вишукувань та кадастрових зйомок;

9) погоджує виконання робіт в охоронних зонах геодезичних пунктів та знесення і перезакладення геодезичних пунктів;

10) здійснює моніторинг геодезичних пунктів;

- 11) здійснює обстеження і відновлення пунктів державної геодезичної і нівелірної мереж, аналізує їх стан та розробляє пропозиції щодо їх удосконалення;
- 12) проводить картографічний моніторинг території України, включаючи шельфову зону та населені пункти;
- 13) здійснює ведення державного обліку топографо-геодезичних і картографічних робіт, організовує зберігання матеріалів, одержаних за результатами їх виконання;
- 14) забезпечує виконання астрономо-геодезичних, гравіметричних, інженерно-геодезичних, топографічних, картографічних, картовидавничих робіт, проведення супутникових радіонавігаційних спостережень, аерозйомки та космічних зйомок для дистанційного зондування Землі;
- 15) забезпечує функціонування та розвиток державної геодезичної мережі;
- 16) забезпечує створення, розвиток та функціонування національної інфраструктури геопросторових даних, системи стандартизації у сфері геодезії і картографії;
- 17) організовує і координує виконання загальнодержавних топографо-геодезичних і картографічних робіт;
- 18) організовує топографо-геодезичне, картографічне та гідрографічне забезпечення делімітації, демаркації і перевірки державного кордону України, формування відповідної бази топографо-геодезичних та картографічних даних;
- 19) забезпечує формування та ведення Державного картографо-геодезичного фонду України, регіональних картографо-геодезичних фондів, бази цифрових і електронних карт та геопросторових даних, які використовуються у топографо-геодезичному та картографічному виробництві;
- 20) забезпечує формування і ведення банку геодезичних даних та баз топографічних даних;
- 21) здійснює координацію діяльності, пов'язаної з встановленням, унормуванням, обліком, реєстрацією, використанням та збереженням географічних назв;
- 22) організовує проведення відповідної експертизи географічних назв;
- 23) забезпечує створення і ведення Державного реєстру географічних назв, контролює використання та збереження географічних назв;
- 24) визначає сталі географічні об'єкти на території України;
- 25) здійснює в установленому порядку визначення меж географічних місць, з якими пов'язані особливі властивості, певні якості та інші характеристики товарів, і надає відповідні висновки;
- 26) здійснює ведення та адміністрування Державного земельного кадастру, інформаційну взаємодію Державного земельного кадастру з іншими інформаційними системами в установленому порядку;
- 27) організовує виконання на відповідній території робіт із землеустрою та оцінки земель, що проводяться з метою внесення відомостей до Державного земельного кадастру;
- 28) здійснює державну реєстрацію земельних ділянок, обмежень у їх використанні;
- 29) веде поземельні книги та видає витяги із Державного земельного кадастру про земельні ділянки;
- 30) забезпечує користування відомостями Державного земельного кадастру, організовує роботи з підготовки та підвищення кваліфікації державних кадастрових реєстраторів;
- 31) розпоряджається землями державної власності сільськогосподарського призначення в межах, визначених Земельним кодексом України, безпосередньо або через визначені в установленому порядку його територіальні органи;

32) вносить у встановленому порядку пропозиції щодо розпорядження землями державної та комунальної власності, встановлення меж області, району, міста, району в місті, села і селища, регулювання земельних відносин;

33) бере участь у розробленні та виконанні державних, галузевих, регіональних та місцевих програм з питань регулювання земельних відносин, раціонального використання земель, їх відтворення та охорони, встановлення меж області, району, міста, району в місті, села і селища, у проведенні моніторингу земель, територіальному плануванні;

34) забезпечує підготовку та здійснення організаційних, економічних, екологічних та інших заходів, спрямованих на раціональне використання та охорону земель, їх захист від шкідливого антропогенного впливу, дотримання режиму використання земель природоохоронного, оздоровчого, рекреаційного та історико-культурного призначення, інших територій;

35) організовує виконання робіт, пов'язаних з проведенням земельної реформи;

36) організовує професійну підготовку оцінювачів з експертної грошової оцінки земельних ділянок, веде Державний реєстр оцінювачів з експертної грошової оцінки земельних ділянок, які отримали кваліфікаційне свідоцтво, видає витяги з нього, готує пропозиції щодо вдосконалення методики та порядку виконання робіт з грошової оцінки земель, видає витяги з технічної документації про нормативну грошову оцінку окремої земельної ділянки;

37) забезпечує науково-експертне, інформаційне та методичне проведення землевпорядних, землеоціночних робіт, вживає організаційних заходів щодо проведення земельних торгів та забезпечує здійснення підготовки ліцитаторів;

38) здійснює землеустрій, у тому числі забезпечує проведення державної інвентаризації земель;

39) вносить до органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування пропозиції щодо використання коштів, які надходять у порядку відшкодування втрат сільськогосподарського та лісогосподарського виробництва;

40) забезпечує створення, формування і ведення Державного фонду документації із землеустрою;

41) затверджує відповідно до Законів України "Про землеустрій", "Про топографо-геодезичну і картографічну діяльність" склад Кваліфікаційної комісії;

42) веде Державний реєстр сертифікованих інженерів-землевпорядників і Державний реєстр сертифікованих інженерів-геодезистів та видає витяги із зазначених реєстрів;

43) приймає рішення про анулювання (позбавлення), зупинення та поновлення дії кваліфікаційного сертифіката інженера-землевпорядника та інженера-геодезиста;

44) визнає статус саморегульованої організації у сфері землеустрою;

45) здійснює державний нагляд у сфері землеустрою;

46) проводить відповідно до законодавства моніторинг земель та охорону земель;

47) бере участь у державному регулюванні планування територій;

48) створює інформаційну базу даних з питань землеустрою;

49) проводить в установленому законодавством порядку державну експертизу програм і проектів з питань землеустрою, програм з питань топографо-геодезичної і картографічної діяльності, проектів топографо-геодезичних і картографічних робіт та їх результатів; погоджує надання висновків за результатами проведення державної експертизи програм і проектів з питань ведення та адміністрування Державного земельного кадастру, матеріалів і документації Державного земельного кадастру;

50) погоджує в межах повноважень, передбачених законом, документацію із землеустрою;

51) здійснює методичне забезпечення та координацію діяльності у сфері державної експертизи землепорядної документації на територіальному рівні, а також методичне забезпечення діяльності у сфері державної експертизи землепорядної документації розробників об'єктів державної експертизи;

52) здійснює ліцензування проведення землеоціночних робіт та земельних торгів, контроль за додержанням суб'єктами господарювання відповідних ліцензійних умов;

53) надає роз'яснення з питань, що належать до його компетенції;

54) здійснює функції з управління об'єктами державної власності, що належать до сфери його управління;

55) здійснює розгляд звернень громадян з питань, пов'язаних з діяльністю Держгеокадастру, підприємств, установ та організацій, що належать до сфери його управління;

56) здійснює інші повноваження, визначені законом.

5. Держгеокадастр з метою організації своєї діяльності:

1) забезпечує в межах повноважень, передбачених законом, здійснення заходів щодо запобігання корупції і контроль за їх реалізацією в апараті Держгеокадастру, його територіальних органах, на підприємствах, в установах та організаціях, що належать до сфери його управління;

2) здійснює добір кадрів в апарат Держгеокадастру та на керівні посади в його територіальні органи, на підприємства, в установи та організації, що належать до сфери його управління, формує кадровий резерв на відповідні посади, організовує роботу з підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації державних службовців і працівників апарату Держгеокадастру та його територіальних органів;

3) організовує планово-фінансову роботу в апараті Держгеокадастру, його територіальних органах, на підприємствах, в установах та організаціях, що належать до сфери його управління, здійснює контроль за використанням фінансових і матеріальних ресурсів, забезпечує організацію та вдосконалення бухгалтерського обліку в установленому законодавством порядку;

4) здійснює в межах повноважень, передбачених законом, разом з відповідними центральними органами виконавчої влади контроль за цільовим та ефективним використанням державних коштів, передбачених для реалізації проектів, виконання програм;

5) надає територіальним органам методичну і практичну допомогу, проводить перевірки їх діяльності;

6) виступає державним замовником наукових досліджень з питань, що належать до його компетенції;

7) забезпечує в межах повноважень, передбачених законом, виконання завдань з мобілізаційної підготовки та мобілізаційної готовності держави;

8) організовує ведення діловодства та архіву відповідно до встановлених правил.

6. Держгеокадастр для виконання покладених на нього завдань має право:

1) залучати в установленому порядку до виконання окремих робіт, участі у вивченні окремих питань учених і фахівців (за їх згодою), працівників центральних та місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ та організацій (за погодженням з їх керівниками);

2) одержувати безоплатно від державних органів та органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій незалежно від форми власності та їх посадових осіб, а також громадян та їх об'єднань інформацію, документи і матеріали, необхідні для виконання покладених на нього завдань;

3) скликати наради, утворювати комісії, робочі та експертні групи, проводити наукові конференції, семінари, виставки в Україні та за її межами з питань, що належать до його компетенції;

- 4) користуватися відповідними інформаційними базами даних державних органів, державною системою урядового зв'язку та іншими технічними засобами;
- 5) засновувати друковані засоби масової інформації та провадити видавничу діяльність для висвітлення питань, що належать до компетенції Держгеокадастру.
7. Держгеокадастр здійснює свої повноваження безпосередньо і через утворені в установленому порядку територіальні органи.
8. Держгеокадастр під час виконання покладених на нього завдань взаємодіє в установленому порядку з іншими державними органами, допоміжними органами і службами, утвореними Президентом України, тимчасовими консультативними, дорадчими та іншими допоміжними органами, утвореними Кабінетом Міністрів України, органами місцевого самоврядування, об'єднаннями громадян, громадськими спілками, відповідними органами іноземних держав і міжнародних організацій, профспілками та організаціями роботодавців, а також підприємствами, установами та організаціями.
9. Держгеокадастр в межах повноважень, передбачених законом, на основі і на виконання Конституції та законів України, актів Президента України та постанов Верховної Ради України, прийнятих відповідно до Конституції та законів України, актів Кабінету Міністрів України та наказів Мінрегіону і Мінагрополітики видає накази організаційно-розпорядчого характеру, організовує та контролює їх виконання.
10. Держгеокадастр очолює Голова, який призначається на посаду та звільняється з посади Кабінетом Міністрів України за поданням Прем'єр-міністра України, внесеним на підставі пропозицій Віце-прем'єр-міністра України - Міністра регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства.
11. Голова Держгеокадастру:
 - 1) очолює Держгеокадастр, здійснює керівництво його діяльністю, представляє його у відносинах з іншими органами, підприємствами, установами, організаціями в Україні та за її межами;
 - 2) в межах повноважень, передбачених законом, організовує та контролює виконання в апараті Держгеокадастру та його територіальних органах Конституції та законів України, актів Президента України, актів Кабінету Міністрів України та наказів Мінрегіону і Мінагрополітики з питань, що належать до компетенції Держгеокадастру;
 - 3) вносить на розгляд Віце-прем'єр-міністра України - Міністра регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства пропозиції щодо забезпечення формування державної політики у сфері топографо-геодезичної і картографічної діяльності, Державного земельного кадастру та земельних відносин (крім пропозицій щодо формування державної політики з використання і охорони земель сільськогосподарського призначення, які вносяться на розгляд Міністра аграрної політики та продовольства), зокрема розроблені Держгеокадастром проекти законів, актів Президента України та Кабінету Міністрів України, наказів Мінрегіону, а також позицію щодо проектів, розробниками яких є інші міністерства;
 - 4) подає на затвердження Віце-прем'єр-міністру України - Міністру регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства плани роботи Держгеокадастру;
 - 5) забезпечує виконання Держгеокадастром наказів Мінрегіону та доручень Віце-прем'єр-міністра України - Міністра регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства з питань, що належать до компетенції Держгеокадастру;
 - 6) звітує перед Віце-прем'єр-міністром України - Міністром регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства про виконання планів роботи Держгеокадастру та покладених на нього завдань, про усунення порушень і недоліків, виявлених під час проведення перевірок діяльності Держгеокадастру, його територіальних органів, а також про притягнення до відповідальності посадових осіб, винних у допущених порушеннях;

7) вносить Віце-прем'єр-міністру України - Міністру регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства пропозиції щодо утворення в межах граничної чисельності державних службовців і працівників Держгеокадастру та коштів, передбачених на його утримання, а також щодо ліквідації, реорганізації Кабінетом Міністрів України територіальних органів Держгеокадастру, які є юридичними особами публічного права;

8) утворює, ліквідує, реорганізовує підприємства, установи, організації, затверджує положення про них (їх статuti), в установленому порядку призначає на посаду та звільняє з посади їх керівників, здійснює в межах повноважень, передбачених законом, інші функції з управління об'єктами державної власності, що належать до сфери управління Держгеокадастру;

9) призначає на посаду за погодженням з Віце-прем'єр-міністром України - Міністром регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства та головами відповідних місцевих держадміністрацій та звільняє з посади керівників територіальних органів Держгеокадастру;

10) призначає на посаду за погодженням з Віце-прем'єр-міністром України - Міністром регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства та звільняє з посади заступників керівників територіальних органів Держгеокадастру;

11) забезпечує взаємодію Держгеокадастру з визначеним Віце-прем'єр-міністром України - Міністром регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства структурним підрозділом Мінрегіону, відповідальним за взаємодію з Держгеокадастром;

12) забезпечує дотримання встановленого Віце-прем'єр-міністром України - Міністром регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства порядку обміну інформацією між Мінрегіоном і Держгеокадастром та вчасність її подання;

13) призначає на посаду та звільняє з посади у порядку, передбаченому законодавством про державну службу, державних службовців апарату Держгеокадастру (якщо інше не передбачено законом);

14) приймає на роботу та звільняє з роботи у порядку, передбаченому законодавством про працю, працівників Держгеокадастру;

15) вносить в установленому порядку подання щодо представлення державних службовців і працівників апарату Держгеокадастру, його територіальних органів до відзначення державними нагородами;

16) вирішує в установленому порядку питання щодо заохочення та притягнення до дисциплінарної відповідальності державних службовців і працівників апарату Держгеокадастру, керівників територіальних органів Держгеокадастру, присвоює їм ранги державних службовців (якщо інше не передбачено законом);

17) встановлює відомчі заохочувальні відзнаки та вирішує питання про нагородження ними;

18) призначає на посаду та звільняє з посади за погодженням з Віце-прем'єр-міністром України - Міністром регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства керівників і заступників керівників самостійних структурних підрозділів апарату Держгеокадастру;

19) розподіляє обов'язки між своїми заступниками;

20) затверджує положення про територіальні органи Держгеокадастру;

21) затверджує положення про самостійні структурні підрозділи апарату Держгеокадастру;

22) скасовує повністю чи в окремій частині акти територіальних органів Держгеокадастру;

23) утворює комісії, робочі та експертні групи;

24) скликає та проводить наради з питань, що належать до його компетенції;

25) підписує накази Держгеокадастру;

26) у межах повноважень, передбачених законом, дає обов'язкові для виконання державними службовцями і працівниками апарату Держгеокадастру та його територіальних органів доручення;

27) приймає в установленому порядку рішення про розподіл бюджетних коштів, розпорядником яких є Держгеокадастр;

28) забезпечує реалізацію державної політики щодо державної таємниці, контроль за її збереженням в апараті Держгеокадастру;

29) здійснює інші повноваження, визначені законом.

12. Голова Держгеокадастру має двох заступників, у тому числі одного першого, які призначаються на посаду та звільняються з посади Кабінетом Міністрів України за поданням Прем'єр-міністра України, внесеним на підставі пропозицій Віце-прем'єр-міністра України - Міністра регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства.

13. Для погодженого вирішення питань, що належать до компетенції Держгеокадастру, обговорення основних питань діяльності в Держгеокадастрі може утворюватися колегія.

Рішення колегії можуть бути реалізовані шляхом видання відповідного наказу Держгеокадастру.

Для розгляду наукових рекомендацій та проведення фахових консультацій з основних питань діяльності в Держгеокадастрі можуть утворюватися інші постійні або тимчасові консультативні, дорадчі та інші допоміжні органи.

Рішення про утворення чи ліквідацію колегії, інших постійних або тимчасових консультативних, дорадчих та інших допоміжних органів приймає Голова Держгеокадастру.

Кількісний та персональний склад колегій, інших постійних або тимчасових консультативних, дорадчих та інших допоміжних органів, положення про них затверджує Голова Держгеокадастру.

14. Гранична чисельність державних службовців та працівників Держгеокадастру затверджується Кабінетом Міністрів України.

Структуру апарату Держгеокадастру затверджує його Голова за погодженням з Віце-прем'єр-міністром України - Міністром регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства.

Штатний розпис, кошторис апарату Держгеокадастру затверджує його Голова за погодженням з Мінфіном.

15. Держгеокадастр є юридичною особою публічного права, має печатку із зображенням Державного Герба України та своїм найменуванням, власні бланки, рахунки в органах Казначейства.

<http://www.kmu.gov.ua>

**КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ
РОЗПОРЯДЖЕННЯ
від 26 листопада 2014 р. № 1156-р**

Про призначення Лапи В.І. заступником Міністра аграрної політики та продовольства України

Призначити Лапу Володимира Івановича заступником Міністра аграрної політики та продовольства України.

<http://www.kmu.gov.ua>

**КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ
РОЗПОРЯДЖЕННЯ**

від 24 грудня 2014 р. № 1261-р

Про звільнення Дикуну А.Є. з посади заступника Міністра аграрної політики та продовольства України

Звільнити Дикуну Андрія Євгеновича з посади заступника Міністра аграрної політики та продовольства України відповідно до абзацу третього частини другої статті 9 Закону України "Про центральні органи виконавчої влади".

<http://www.kmu.gov.ua>

**КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ
РОЗПОРЯДЖЕННЯ**

від 14 січня 2015 р. № 10-р

Про призначення Краснопольського Я.В. першим заступником Міністра аграрної політики та продовольства України

Призначити Краснопольського Ярослава Васильовича першим заступником Міністра аграрної політики та продовольства України.

<http://www.kmu.gov.ua>

**МІНІСТЕРСТВО АГРАРНОЇ ПОЛІТИКИ ТА ПРОДОВОЛЬСТВА УКРАЇНИ
НАКАЗ**

від 30 грудня 2014 року № 507

Про затвердження квот* добування водних біоресурсів загальнодержавного значення у 2015 році

Відповідно до статті 8 Закону України "Про рибне господарство, промислове рибальство та охорону водних біоресурсів" та підпункту 7.230 підпункту 7 пункту 4 Положення про Міністерство аграрної політики та продовольства України, затвердженого Указом Президента України від 23 квітня 2011 року № 500, з метою забезпечення раціонального використання водних біоресурсів **НАКАЗУЮ:**

1. Затвердити квоти добування водних біоресурсів загальнодержавного значення у 2015 році відповідно до лімітів та прогнозів допустимого спеціального використання водних біоресурсів загальнодержавного значення на 2015 рік, затверджених наказом Міністерства аграрної політики та продовольства України від 27 жовтня 2014 року № 428, зареєстрованих у Міністерстві юстиції України 12 листопада 2014 року за № 1432/26209, що додаються.

2. Департаменту тваринництва (Гетья А.А.) забезпечити в установленому порядку подання цього наказу на державну реєстрацію до Міністерства юстиції України.

3. Першому заступнику Голови Державного агентства рибного господарства України Николенку О.М.:

1) довести квоти добування водних біоресурсів до зазначених у додатках користувачів, подати розподіл квот у розрізі окремих користувачів та водойм Міністерству екології та природних ресурсів України, Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласним, Київській та Севастопольській міським державним адміністраціям;

2) забезпечити контроль за використанням виділених квот і встановлених лімітів та здійснення при потребі перерозподілу квот відповідно до чинного законодавства України.

4. Усім користувачам незалежно від форм власності подавати Державному агентству рибного господарства України та органам статистики інформацію про обсяги вилову водних біоресурсів у визначені терміни за встановленими формами.

5. Цей наказ набирає чинності з дня його офіційного опублікування.

6. Контроль за виконанням цього наказу покласти на заступника Міністра - керівника апарату Сеня О.В.

**Повний перелік квот дивіться на сайті Міністерства.*

<http://minagro.gov.ua/>

НАКАЗ
від 30 грудня 2014 року № 509
Про затвердження режимів рибальства у 2015 році*

Відповідно до статей 8 та 31 Закону України "Про рибне господарство, промислове рибальство та охорону водних біоресурсів", підпункту 7.211 підпункту 7 пункту 4 Положення про Міністерство аграрної політики та продовольства України, затвердженого Указом Президента України від 23 квітня 2011 року № 500, та з метою впорядкування організації промислового рибальства в Азово-Чорноморському басейні та дніпровських водосховищах **НАКАЗУЮ:**

1. Затвердити такі, що додаються:

1) Режим рибальства в басейні Азовського моря у 2015 році;

2) Режим рибальства в басейні Чорного моря у 2015 році;

3) Режим рибальства в дніпровських водосховищах у 2015 році.

2. Департаменту тваринництва (Гетья А.А.) подати наказ у встановленому законодавством порядку на державну реєстрацію до Міністерства юстиції України.

3. Цей наказ набирає чинності з дня його офіційного опублікування.

4. Контроль за виконанням цього наказу покласти на заступника Міністра - керівника апарату Сеня О.В.

**Повний текст Режимів рибальства у 2015 році дивіться на сайті Міністерства.*

<http://minagro.gov.ua/>

2. ПРОЕКТИ АКТІВ ЗАКОНОДАВСТВА

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ

Закон України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо заборони приватизації об'єктів інженерної інфраструктури меліоративних систем та земель державної і комунальної власності, на яких ці об'єкти розташовані".

Номер, дата реєстрації: 1128 від 01.12.2014

Ініціатор: Народні депутати України Гордєєв А.А., Вінник І.Ю., Співаковський О.В., Хлань С.В.

Ціллю Законопроекту є досягнення позитивних змін у сфері зрошувального землеробства та захисту земель в Україні.

Завданнями Законопроекту є:

- гарантування неможливості приватизації інфраструктури меліоративних систем та її окремих об'єктів, а також землі під цими об'єктами, що слугуватиме забезпеченню технологічної цілісності меліоративних систем та непорушності процесу їх функціонування;

- сприяння відновленню та розвитку меліоративних систем в Україні.

Відповідно до частини першої статті 14 Конституції України земля є основним національним багатством, що перебуває під особливою охороною держави.

Згідно статті 16 Основного Закону України забезпечення екологічної безпеки і підтримання екологічної рівноваги на території України є обов'язком держави.

Відповідно до частини другої статті 1 Закону України «Про меліорацію земель» від 14 січня 2000 року № 1389-XIV з метою регулювання водного, теплового, повітряного і поживного режиму ґрунтів, збереження і підвищення їх родючості та формування екологічно збалансованої раціональної структури угідь в Україні проводиться меліорація земель - комплекс гідротехнічних, культуртехнічних, хімічних, агротехнічних, агролісотехнічних та інших заходів.

Таким чином, меліоративні заходи необхідно визнати важливим елементом забезпечення охорони землі в Україні. Ефективне здійснення меліоративних заходів безпосередньо залежить від наявних меліоративних систем їх технічного стану та якості управління інженерною інфраструктурою даних систем.

Водночас, у Рекомендаціях парламентських слухань "Актуальні проблеми зрошення, підтоплення та повеней в Україні" схвалених Постановою Верховної Ради України від 23 лютого 2006 року № 3506-IV були чітко окреслені проблеми зрошувального землеробства в Україні, які були спричинені: низькою якістю технічного стану внутрішньогосподарських меліоративних систем, які перебувають на балансі сільськогосподарських підприємств та у комунальній власності; недостатньою фінансовою підтримкою державою розвитку сфери меліорації земель; зміною структури і належності меліоративних фондів внаслідок реформування агропромислових підприємств, що в свою чергу спричинило **руйнування окремих елементів меліоративних мереж, пограбування трубопроводів, порушення технологічної цілісності меліоративних систем.**

Необхідно зазначити, що відповідно до частини першої статті 9 Закону України "Про меліорацію земель" право власності на інженерну інфраструктуру меліоративних систем та її окремі об'єкти (меліоративну мережу з гідротехнічними спорудами і насосними станціями, захисні дамби, спостережну мережу, дороги і споруди на них) поряд з державою та територіальними громадами отримали юридичні особи та громадяни. Таким чином, згідно частини першої статті 10 Закону України "Про меліорацію земель" **право власності на інженерну інфраструктуру загальнодержавних меліоративних систем та її окремі об'єкти належить**

виключно державі, згідно частини першої статті 11 цього ж Закону **об'єкти інженерної інфраструктури міжгосподарських меліоративних систем можуть перебувати у державній або комунальній власності**, а відповідно до статті 12 Закону **об'єкти інженерної інфраструктури внутрішньогосподарських меліоративних систем можуть перебувати у спільній власності територіальних громад сіл, селищ і міст або у власності юридичних осіб та громадян.**

У Комплексній програмі розвитку меліорації земель і поліпшення екологічного стану зрошуваних та осушених угідь на період до 2010 року схваленої постановою Кабінету Міністрів України від 16 листопада 2000 року № 1704 Уряд відзначив деградацію саме внутрішньогосподарських меліоративних систем та порушення технологічної цілісності у використанні меліоративних систем в Україні, оскільки фінансове становище сільгоспвиробників не дозволяє їм ефективно управляти даними системами.

Відповідно, у вищевказаних Рекомендаціях парламентських слухань було запропоновано забезпечити завершення передачі у комунальну власність внутрішньогосподарських меліоративних систем, а не їх приватизацію.

Більше того, зважаючи на реалії спроможності територіальних громад в Україні, з метою відновлення меліоративних систем, відповідно до пункту 1 Плану заходів щодо розширення площ зрошуваних земель у південних областях та забезпечення їх ефективного використання на період до 2017 року затвердженого розпорядженням Кабінету Міністрів України від 21 листопада 2013 року № 975-р Уряд запропонував передати у державну власність внутрішньогосподарські зрошувальні системи.

Зважаючи на важливий суспільний інтерес у питанні права власності на об'єкти внутрішньогосподарських меліоративних систем та його добросовісної реалізації важливо законодавчо забезпечити, щоб ці об'єкти не підлягали приватизації.

Відповідно до положення абзацу вісімнадцятого пункту "г" частини другої статті 5 Закону України "Про приватизацію державного майна" приватизації не підлягають лише міжгосподарські меліоративні системи. Однак при буквальному підході до даної норми виникає можливість поставити питання про приватизацію об'єктів інженерної інфраструктури загальнодержавних меліоративних систем, що є непослідовним. Окрім цього, існують можливості приватизувати земельні ділянки на яких розташовані об'єкти інженерної інфраструктури меліоративних систем, оскільки згідно положення частини п'ятої статті 1 Закону України "Про меліорацію земель" дані ділянки не визначені як складові елементи меліоративних систем. Можливість приватизувати земельну ділянку під об'єктом інженерної інфраструктури меліоративної системи, яка не може бути приватизованою є чинником ускладнення для ефективного управління такою системою та її використання.

Зазначені аргументи обумовлюють необхідність прийняття запропонованого Законопроекту.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів (щодо надання органам місцевого самоврядування сільських населених пунктів повноважень здійснювати державну реєстрацію права оренди земельних ділянок сільськогосподарського призначення)".

Номер, дата реєстрації: 1136 від 01.12.2014

Ініціатор: Народний депутат України Міщенко С.Г.

Законопроект має на меті надати можливість мешканцям сільських населених пунктів здійснювати державну реєстрацію права оренди земельних ділянок сільськогосподарського призначення у їхньому органі місцевого самоврядування. В свою чергу, органи місцевого самоврядування сільських населених пунктів отримують

повноваження для того, щоб організувати надання своїй громаді зазначених послуг, а не буди безсильними у вирішенні цього питання.

Для досягнення цієї мети законопроектом (шляхом внесення до Закону України «Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень» та до Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні») пропонується уповноважити посадових осіб органів місцевого самоврядування сільських населених пунктів здійснювати функції державного реєстратора щодо реєстрації права оренди земельних ділянок сільськогосподарського призначення.

Законопроектом пропонується уповноважити органи місцевого самоврядування сільських населених пунктів здійснювати функції державного реєстратора щодо реєстрації права оренди земельних ділянок сільськогосподарського призначення.

Така необхідність викликана, насамперед, тим, що власниками земельних ділянок сільськогосподарського призначення, зокрема земельних паїв, часто є непрацездатні громадяни похилого віку, які внаслідок ослабленого стану здоров'я не можуть їздити у районні центри для того, щоб провести державну реєстрацію права оренди цих земельних ділянок.

При цьому загальновідомо, що досить часто громадський транспорт між сільським населеним пунктом та районним центром здійснює рейси вкрай рідко (інколи, навіть не щодня, а лише кілька разів на тиждень). Більше того, трапляються і такі випадки, коли сільські населені пункти взагалі не обслуговуються громадським транспортом, на якому людина може доїхати до районного центру. Тож, доїхати до районного центру часто важко і проблематично навіть молодій працездатній людині, а не тільки людині похилого віку.

Крім того, вартість проїзду з сільського населеного пункту до районного центру та навпаки є, зазвичай, набагато вищою, ніж вартість проїзду у громадському транспорті в межах певного міста чи в межах селища міського типу. Тому поїздка до районного центру – це додаткові значні витрати для мешканців сільських населених пунктів, багатьом з яких не вистачає грошей навіть на оплату товарів та послуг першої необхідності.

Також цілком очевидно, що з метою створення більш комфортних умов проживання у сільській місцевості, держава має забезпечити надання виконавчими комітетами сільських, селищних рад достатньо затребуваних адміністративних послуг.

Тим більше, що депутати сільських, селищних рад та сільські, селищні голови обираються безпосередньо мешканцями сіл та селищ. І вони повинні мати повноваження для того, щоб організувати для своєї громади надання найбільш затребуваних адміністративних послуг (і в такий спосіб полегшити життя людям, які їх обрали, та бути більш корисними для своєї громади).

Варто зауважити й на те, що прийняття законопроекту дозволить зменшити навантаження на державних реєстраторів, що працюють у районних центрах. Відповідно й черги до них дещо зменшаться.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до Земельного кодексу України (щодо зміни порядку розпорядження землями державної власності)".

Номер, дата реєстрації: 1139 від 01.12.2014

Ініціатор: Народний депутат України Дерев'янка Ю.Б.

Метою законопроекту є оптимізація розпорядження землями сільськогосподарського призначення державної форми власності та участі сільських, селищних та міських рад, на території якої знаходяться відповідні земельні ділянки, у передачі земельних ділянок державної форми власності.

З 1 січня 2013 року набули чинності зміни до Земельного Кодексу України, які наділили Державне агентство земельних ресурсів України та його територіальні органи

повноваженнями розпоряджатися землями сільськогосподарського призначення, що перебувають у державній власності.

До прийняття цих змін ці функції виконували обласні та районні державні адміністрації. Право розпоряджатися державними землями інших категорій залишилося у обласних та районних державних адміністрацій. Органи місцевого самоврядування приймають рішення про передачу земель комунальної власності у власність або користування.

Загалом в Україні налічується близько 10,2 млн. га сільськогосподарських земель, які належать до державної власності.

Таким чином, Держземагентство отримало повноваження від імені держави приймати рішення про передачу сільськогосподарських земель у власність та користування для всіх потреб, крім випадків, передбачених законодавством.

Економічної доцільності чи доцільності з точки зору більш ефективного управління передачі повноважень, що відбулася минулого року, немає. Крім того, недоцільним є розподіл управлінських повноважень щодо земель сільськогосподарського призначення та земель інших категорій між різними органами.

Органи виконавчої влади загальної компетенції відповідають за підготовку та виконання місцевих бюджетів, а також звітують про виконання відповідних бюджетів та бюджетних програм, тому є зацікавленими в максимізації надходжень до бюджету та ефективному використанні державних земель.

З огляду на це повноваження щодо розпорядження державними землями усіх категорій необхідно передати повернути місцевим органам виконавчої влади. Це врівноважить розподіл повноважень щодо державних земель між центральним органом виконавчої влади з земельних питань, місцевими органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування, а також посилить механізм контролю за управлінськими рішеннями щодо таких земель.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про деякі заходи щодо посилення ролі територіальних громад в управлінні земельними ресурсами".

Номер, дата реєстрації: 1159 від 02.12.2014

Ініціатор: Народні депутати України Кулініч О.І., Лунченко В.В., Кириленко І.Г., Івченко В.Є., Бакуменко О.Б., Дерев'яно Ю.Б., Арешонков В.Ю., Кодола О.М., Мірошніченко І.В.

Основною метою законопроекту є значне збільшення матеріальної основи місцевого самоврядування – земельних ресурсів шляхом визнання на законодавчому рівні права комунальної власності переважну більшість земель, розташованих в межах територій сільських, селищних, міських рад за межами населених пунктів. Крім того, пропонується передати від районних державних адміністрацій до органів місцевого самоврядування не властиві їм повноваження щодо виділення земельних часток власникам земельних часток (паїв) у натурі (на місцевості), а також зміни цільового призначення земельних ділянок приватної власності. Крім того, зазначені заходи сприятимуть значному наближенню адміністративних послуг до їх споживачів.

1 січня 2013 року в силу прийнятого Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів щодо розмежування земель державної та комунальної власності» землі державної власності були остаточно розмежовані. Зазначеним Законом України визначено, що всі землі, які знаходяться на території сільських, селищних, міських рад, але не входять до земель населених пунктів, залишаються у власності держави.

Обмеження «земельної» юрисдикції органів місцевого самоврядування лише межами населених пунктів не виправдано ускладнює розвиток населених пунктів, зменшує матеріальну основу місцевого самоврядування. До того ж, це не узгоджується

з одним із основних принципів демократичного суспільства, який визнаний у світі – принципом повсюдності місцевого самоврядування.

Розпорошення повноважень із розпорядження землями, розташованими за межами населених пунктів між багатьма органами виконавчої влади, які здебільшого територіально розташовані у обласних центрах, не сприяє доступності адміністративних послуг, які вони надають, для населення.

Склалась ситуація, при якій, з одного боку органи місцевого самоврядування стимулюються Бюджетним кодексом до пошуку якомога кращої ціни оренди для земельних ділянок, а з іншого – вони позбавлені будь-якого впливу на рішення щодо передачі землі в оренду.

Відсутність можливості у місцевих рад розпоряджатись землями, що лежать поза межами населених пунктів, також створює перешкоди щодо розвитку сільських та міських територій. Часто органи місцевого самоврядування, з метою розбудови соціальної інфраструктури, змушені шукати шляхи для розширення території населених пунктів, що є затратним та тривалим процесом.

Слід додати, що повноваження щодо розпорядження землями за межами населених пунктів органи місцевого самоврядування ефективно здійснювали на території України понад 80 років. Вони були необґрунтовано позбавлені цих повноважень лише з прийняттям Земельного кодексу України 2002 року. При чому виконання цих функцій саме органами місцевого самоврядування є поширеною міжнародною практикою розвинених країн.

У зв'язку з вищевикладеним виникла необхідність повернути місцевим радам повноваження щодо розпорядження землями, що лежать за межами населених пунктів та відповідно визначити поняття території місцевої ради. Для цього ці землі (крім стратегічних і тих що використовуються виключно для потреб держави) мають бути визнані комунальною власністю. Це дозволить уникнути суперечності з Конституцією України, якою передбачено, що розпоряджатись державною власністю можуть тільки органи виконавчої влади. Від більш ефективного розпорядження землями місцеві бюджети зможуть щороку отримувати додатково до 1 млрд. грн. на рік.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України (щодо розвитку тваринницької галузі агропромислового комплексу)".

Номер, дата реєстрації: 1171 від 02.12.2014

Ініціатор: Народний депутат України Барвіненко В.Д.

Метою законопроекту є створення умов для влаштування та подальшої роботи нового суб'єкту молочного ринку – центру заготівлі молока.

Законопроектом визначається правовий статус суб'єкта господарювання, який через центри заготівлі молока буде проводити діяльність з доїння корів, що утримуються населенням, первинної обробки молока сирого і тимчасового зберігання молочної сировини, з подальшим постачанням молочної сировини молокопереробним підприємствам.

Галузь тваринництва є пріоритетним напрямком державної підтримки сільського господарства.

Нинішня структура агропромислового комплексу, що склалася в Україні, характеризується зростанням обсягів використання зрошуваних земель великими сільськогосподарськими підприємствами, які займаються вирощуванням високорентабельних зернових та олійних культур, а плодоовочева та м'ясо-молочна продукція, виробництво якої вимагає більших трудозатрат та початкових вкладень, виробляється особистими домогосподарствами.

80% поголів'я ВРХ утримується приватними домогосподарствами. Нарощування поголів'я ВРХ буде найбільш ефективним та економічно обґрунтованим

на базі приватних домогосподарств. Результат аналізу статистичних даних за останні 10 років свідчить про те, що потенціал приватного сектору тваринництва на 15-20% перевищує наявну кількість утримуваної худоби.

Молочна сировина в Україні закуповується виробниками із двох джерел: 20% - крупнотоварні ферми, 80% - індивідуальні господарства.

Навіть за такого співвідношення обсягів індивідуальні господарства знаходяться у програшному становищі. В першу чергу, через зниження якості молока під час доїння. Використання доїльних апаратів – це просто засіб полегшення процесу доїння, але не вирішує проблеми втрати якості молока.

Основними причинами зниження якості продукції є:

ручне доїння,

відсутність можливості за короткий час охолодити молоко до оптимальної температури зберігання,

відсутність контролю за якісними характеристиками молока (жирністю, кислотністю, наявністю соматичних клітин і т.д.).

Кожне домогосподарство окремо є для молокопереробного підприємства ненадійним партнером, який не може забезпечити ні постійних безперебійних поставок продукції, ні стабільної якості молока. Від цього програють обидві сторони. Люди змушені віддавати молоко за демпінговими цінами, які навіть не покривають їх витрат на утримання худоби. А переробники, закуповуючи молоко у індивідуальних господарств, не можуть бути впевнені у безперебійності поставок і нормальній якості продукту.

Для молокопереробних підприємств збір молока у розрізних домогосподарств також пов'язаний з додатковими витратами – великі протяжності маршрутів молоковозів, значний відсоток відбраковки неякісної продукції.

За підсумком, ми отримуємо парадоксальну ситуацію, коли монополісти молочного ринку – громадяни – не можуть відстояти нормальну закупівельну ціну на молоко.

Закон України «Про сільськогосподарську кооперацію» створив правові передумови для створення та успішної діяльності сільськогосподарських кооперативів в Україні.

Дрібному приватному сектору тваринництва для успішного конкурування на молочному ринку необхідне об'єднання у кооперативи. Тоді розрізнені домогосподарства стають конкурентоспроможним постачальником, який може гарантувати стабільну якість продукції та безперебійність поставок.

Але, стосовно саме молочного напрямку тваринництва, слід відзначити, що для отримання продукції (молока) належної якості необхідне дотримання певного режиму доїння корів, охолодження та зберігання молока. Створення належних умов для цього потребує значних капіталовкладень на придбання високотехнологічного обладнання, його монтаж.

Тому навіть об'єднання власників худоби у кооператив цю проблему не вирішує:

- власні фінансові ресурси громадян-членів кооперативу вкрай обмежені,
- кооператив не має можливості залучати банківські кредити через відсутність майна, яке може стати для банківської установи належним забезпеченням повернення кредиту.

Специфіка виробництва молока передбачає збереження його якості і товарності лише за наступних умов:

- виконання переддоїльної підготовки тварин та контроль їх фізичного стану,
- мінімізація контакту молока з повітрям,
- контроль якості молока до початку доїння,
- швидке охолодження та спеціальні умови зберігання молока,

- спеціальний режим промивки, дезінфекції та очищення доїльного обладнання, трубопроводів, ємностей для зберігання молока.

Виконання цих вимог при ручному доїнні або доїнні на міні-доїльних апаратах – неможливе, оскільки за таких способів доїння не виконується жодна з вимог.

В Україні існує так звана «традиція» збору молока від населення: здоївши корову, господарка виносить молоко у льох, де воно у відрі чи іншій ємності стоїть до ранку; вранці приїжджає молоковоз і це молоко виливається у загальну цистерну. Така схема провокує безвідповідальне відношення людей як до доїння, так і до зберігання молока, а приймальників – до якості молока.

Проблема якості молока має державний масштаб. Низька якість сировини закриває молочній продукції, виробленій вітчизняними молокопереробними підприємствами, вихід на експортні поставки, що значно звужує можливості таких підприємств.

Виходячи з існуючої ситуації, найбільш ефективним є розподіл функцій щодо вироблення та заготівлі молока. Вироблення молока може здійснюватися окремими домогосподарствами або кооперативом громадян - власників ВРХ, який буде ґрунтуватися виключно на засадах необхідності формування товарних партій сільськогосподарської продукції. При цьому функцію попередньої обробки (фільтрації, охолодження) та тимчасового зберігання молока може виконувати окремий суб'єкт господарювання.

Виконання заготівлі молока суб'єктом господарювання (підприємство, приватний підприємець) буде здійснюватися шляхом організації центру збору молока, який буде включати:

- доїльний зал, укомплектований новітнім обладнанням,
- ємності для швидкого охолодження і зберігання молока без втрати його якісних показників,
- сучасні системи управління стадом, що дозволяють визначити надої по кожній тварині окремо – кожне домогосподарство матиме змогу отримувати оперативну інформацію про надої своєї тварини.

Таким чином під контролем однієї особи буде знаходитись якість молока на всіх етапах: від переддоїльної підготовки тварин до первинної обробки та тимчасового зберігання молока.

Молочну сировину (молоко, що пройшло первинну обробку) центр заготівлі молока реалізовуватиме молокопереробним підприємствам.

Договірні відносини центру заготівлі молока з громадянами – власниками худоби захистять їх інтереси стосовно цінової політики та забезпечать гарантований збут молока. Закупівельні ціни на молоко будуть таким чином більш контрольовані та регульовані – держава зможе повної мірою захистити інтереси приватних власників ВРХ.

Центр заготівлі молока при реалізації молочної сировини вступає в комерційні договірні відносини з молокопереробним підприємством. За яких кожна зі сторін має чітко регламентовані права і обов'язки. Основні з яких: забезпечення якості молочної сировини та її гарантованих поставок з боку центра заготівлі молока, належна оплата за отриману молочну сировину – з боку молокопереробного підприємства.

Центр заготівлі молока, за умови надання йому статусу сільськогосподарського підприємства з належним спеціальним режимом оподаткування, стане повноцінним учасником молочного ринку. Необхідність застосування ним спеціального режиму оподаткування зумовлена специфікою його господарювання. Його постачальниками є громадяни – неплатники ПДВ, а покупцями – молокопереробні підприємства, для яких дуже важливим є отримання податкового кредиту з ПДВ із закупівлі матеріалів та сировини. Тому центр заготівлі молока буде мати лише податкові зобов'язання із зазначеного податку. Спеціальний режим оподаткування дасть можливість

беззбиткової роботи центру заготівлі молока та забезпечить його конкурентне становище на молочному ринку.

Перевагами такого варіанту господарювання є:

1) можливість прийняття підприємством виважених та оперативних рішень щодо ведення діяльності. У той час, як у кооперативі, який включає велику кількість членів, досить складно вирішувати питання щодо фінансування та ведення діяльності центру заготівлі молока,

2) підприємство, для якого центр заготівлі молока буде основним видом господарської діяльності, буде зацікавлене у пошуках більш ефективних методів роботи, модернізації обладнання, що буде значно підвищувати ефективність його діяльності,

3) для фінансування капітальних витрат на обладнання та будівництво центру заготівлі молока у підприємства є більше можливостей залучення кредитних та інших фінансових ресурсів, оскільки така форма ведення діяльності є звичною та зрозумілою для фінансових, банківських установ, вітчизняних та закордонних інвесторів.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо уточнення правових норм, які передбачають адміністративну відповідальність за правопорушення в агропромисловому комплексі".

Номер, дата реєстрації: 1209 від 02.12.2014

Ініціатор: Народні депутати України Осуховський О.І., Левченко Ю.В., Бублик Ю.В., Ілленко А.Ю., Марченко О.О., Головка М.Й.

Метою законодавчого акта є врегулювання неузгодженостей та суперечностей між новою редакцією статей 188²⁷ та 244 Кодексу України про адміністративні правопорушення і чинними статтями Кодексу, які виникли після набрання чинності законом № 5462-VI, узгодження видів порушень земельного законодавства, визначених Земельним кодексом України, із відповідними статтями Кодексу України про адміністративні правопорушення, які передбачають відповідальність за дані правопорушення.

Досягнути це можливо лише шляхом внесення запропонованих змін до Земельного кодексу України та Кодексу України про адміністративні правопорушення.

Необхідність прийняття даного законопроекту обумовлена тим, що з набранням чинності з 09.12.2012 року Законом України № 5462-VI від 16.10.2012 «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо діяльності Міністерства аграрної політики та продовольства України, Міністерства соціальної політики України, інших центральних органів виконавчої влади, діяльність яких спрямовується та координується через відповідних міністрів» (далі – закон № 5462-VI), значно знижена ефективність притягнення правопорушників до адміністративної відповідальності за порушення порядку використання та охорони земель, умов ведення насінництва та розсадництва, правил технічної експлуатації тракторів, самохідних шасі, самохідних сільськогосподарських, дорожньо-будівельних і меліоративних машин, сільськогосподарської техніки, інших механізмів і правил безпеки під час їх експлуатації. Розміри штрафів, які визначені у чинних статтях Кодексу України про адміністративні правопорушення, після внесення змін до статті 244 Кодексу згідно з законом № 5462-VI, неможливо застосувати до правопорушників. Державні інспектори сільського господарства всупереч чинним законам позбавлені можливості видавати приписи у разі виявлення вказаних вище порушень та притягувати правопорушників до адміністративної відповідальності, що ускладнило виконання Державною інспекцією сільського господарства України та її територіальними органами завдань у сфері здійснення нагляду (контролю) в агропромисловому комплексі, які визначені у законах України, Положенні про Державну інспекцію сільського господарства України,

затвердженому Указом Президента України від 13 квітня 2011 року № 459, інших нормативно-правових актах, що регулюють правовідносини у цій сфері.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення зміни до статті 20 Земельного кодексу України (щодо забезпечення використання земельних ділянок за цільовим призначенням)".

Номер, дата реєстрації: 1226 від 03.12.2014

Ініціатор: Народний депутат України Різаненко П.О.

Законопроектом вносяться зміни до Земельного кодексу України з метою припинення корупційних схем в частині зміни цільового призначення земельних ділянок із земель державної та комунальної власності.

Основними завданнями законопроекту є: усунення зловживань у сфері приватизації землі; забезпечення соціальної рівності всіх громадян України у питанні приватизації земель; забезпечення використання земельних ділянок за цільовим призначенням.

Законопроектом вносяться зміни до Земельного кодексу України з метою припинення корупційних схем в частині зміни цільового призначення земельних ділянок із земель державної та комунальної власності.

Основними завданнями законопроекту є: усунення зловживань у сфері приватизації землі; забезпечення соціальної рівності всіх громадян України у питанні приватизації земель; забезпечення використання земельних ділянок за цільовим призначенням.

Безоплатна передача земельної ділянки у власність громадян є способом реалізації конституційного права громадян на землю і являє собою доступний та ефективний механізм набуття громадянами права власності на земельні ділянки з метою задоволення власних потреб.

Статтю 118 Земельного кодексу України передбачено право громадян на отримання безоплатно із земель державної та комунальної власності земельних ділянок для ведення фермерського господарства, особистого селянського господарства, ведення садівництва, будівництва та обслуговування жилого будинку, господарських будівель і споруд (присадибної ділянки), індивідуального дачного будівництва, будівництва індивідуальних гаражів у межах норм безоплатної приватизації.

Згідно статті 121 Земельного кодексу України кожен громадянин має право на безоплатну передачу їм земельних ділянок із земель державної або комунальної власності в таких розмірах:

- а) для ведення фермерського господарства - в розмірі земельної частки (паю), визначеної для членів сільськогосподарських підприємств, розташованих на території сільської, селищної, міської ради, де знаходиться фермерське господарство;
- б) для ведення особистого селянського господарства - не більше 2,0 гектара;
- в) для ведення садівництва - не більше 0,12 гектара;
- г) для будівництва і обслуговування жилого будинку, господарських будівель і споруд (присадибна ділянка) у селах - не більше 0,25 гектара, в селищах - не більше 0,15 гектара, в містах - не більше 0,10 гектара;
- г) для індивідуального дачного будівництва - не більше 0,10 гектара;
- д) для будівництва індивідуальних гаражів - не більше 0,01 гектара.

Одним із принципів земельного законодавства є раціональне використання земельної ділянки. З метою забезпечення даного принципу суб'єкти земельних відносин повинні використовувати землі за їх цільовим призначенням.

За потреби використовувати земельну ділянку за іншим цільовим призначенням, ніж передбачено у документах, що посвідчують права на неї, громадяни мають право

змінити її цільове призначення у порядку, визначеному ст. 20 Земельного кодексу України.

Разом з тим, спостерігаються зловживання вищезазначеними правами, коли у суб'єктів земельних відносин виникає інтерес в отриманні безоплатно земельних ділянок не з метою їх використання за цільовим призначенням, а для подальшого їх продажу чи зміни цільового призначення на таке призначення, з яким земельну ділянку не можна було б отримати безкоштовно.

Так, останнім часом склалась практика, коли посадовими особами органів виконавчої влади та місцевого самоврядування безоплатно і в багатьох випадках з порушенням чинного законодавства України на підставних осіб надаються земельні ділянки. При цьому слід підкреслити, що значна частина безоплатно наданих у власність земель не використовується їх власниками, а призначається лише для перепродажу юридичній особі. В подальшому останній власник звертається за зміною цільового призначення таких земельних ділянок для будівництва багатоквартирної забудови, промислових об'єктів, тощо. Таким чином, в результаті зазначених дій великий масив земель державної та комунальної власності безоплатно переходить у приватну власність юридичної особи. Поміж тим, відповідно до ст.134 ЗК України набуття юридичними особами права власності на земельні ділянки можливе виключно шляхом продажу їх або прав на них на конкурентних засадах (земельних торгах).

Таким чином, на сьогодні в багатьох випадках всі дії по приватизації земельної ділянки вчиняються без наміру породити правові наслідки, передбачені цими діями. Часто метою всіх цих дій є незаконне безоплатне для бюджету переведення земельної ділянки державної чи комунальної форми власності у приватну.

В даному випадку, безоплатне надання земельних ділянок для подальшої зміни їх цільового призначення стимулює корупцію, посилює соціальну нерівність, дозволяє виключно «в ручному режимі» розподіляти основне національне багатство – землю. При цьому, для простих мешканців вільних земельних ділянок, як правило, не знаходиться.

Від такого становища не виграють ні громадяни, що теоретично мають право на безоплатну приватизацію, ні держава, яка не отримує жодної винагороди за відчужені землі. Фактично відбувається викрадення належних Українському народу земельних ділянок.

Враховуючи вищевикладене, з метою забезпечення використання земель за цільовим призначенням, зменшення корумпованих схем переведення земельних ділянок з одного цільового призначення в інше та для подальшого перепродажу, виникає необхідність встановити обмеження щодо зміни цільового призначення земельних ділянок, отриманих в межах норм безоплатної приватизації, шляхом внесення запропонованих змін до діючого законодавства.

Це сприятиме усуненню зловживань з боку посадових осіб органів виконавчої влади і місцевого самоврядування та окремих громадян у сфері приватизації землі.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до статті 288 Податкового кодексу України щодо мінімального розміру орендної плати за земельні ділянки сільськогосподарських угідь".

Номер, дата реєстрації: 1063-1 від 04.12.2014

Ініціатор: Народний депутат України Бобов Г.Б.

Проект Закону України «Про внесення змін до статті 288 Податкового кодексу України щодо мінімального розміру орендної плати за земельні ділянки сільськогосподарських угідь» розроблено з метою збільшення надходжень до місцевих бюджетів, що приведе до відновлення соціальної справедливості, встановлення умов

для відродження населених пунктів у сільській місцевості та надасть поштовху для відновлення і розвитку соціальної інфраструктури в цих населених пунктах.

Законом України «Про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні» від 27 березня 2013 року встановлено, що розмір орендної плати встановлюється у договорі оренди, але річна сума платежу не може бути меншою 3 відсотків нормативної грошової оцінки. Прийняття цього Закону схвально було сприйняте сільськими громадами, так як дало змогу наповнити бюджети в період економічної кризи. Водночас, ситуація на внутрішньому і зовнішньому ринках України, економічний та фінансовий стан агровиробників дозволяють виплачувати орендну плату на рівні, не меншому, ніж 4,5%.

Це підтверджують результати реалізованої ініціативи в Черкаській області протягом 2011-2014 років, коли за ініціативи обласної влади на добровільних засадах більшість агровиробників області збільшили виплати до рівня в 4,5%. За результатами цієї ініціативи були збільшені надходження до місцевих бюджетів, що дозволило реалізувати соціальні і інфраструктурні програми, реалізація яких раніше була неможливою через відсутність коштів.

Цей законопроект подається водночас із змінами до статті 21 Закону України «Про оренду землі», якими передбачається, що розмір орендної плати за земельну частку (пай) не може бути меншим 4,5 відсотків від нормативної грошової оцінки.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до Закону України "Про стимулювання розвитку вітчизняного машинобудування для агропромислового комплексу"(щодо деяких питань виробництва сільськогосподарської техніки).

Номер, дата реєстрації: 1240 від 04.12.2014

Ініціатор Народні депутати України Головка М.Й., Осуховський О.І., Ілленко А.Ю., Марченко О.О., Бублик Ю.В., Левченко Ю.В., Рудик С.Я.

Основними завданнями законопроекту є створення більш сприятливих умов для вітчизняних машинобудівних підприємств, які б стимулювали освоєння виробництва кращих зразків сільськогосподарських машин з використанням сучасної елементної бази іноземного виробництва з подальшим налагодженням виробництва власної високотехнологічної елементної бази та створення нових виробництв із залученням іноземних інвестицій.

Вимогами чинного Закону України «Про стимулювання розвитку вітчизняного машинобудування для агропромислового комплексу» суттєво обмежується як можливості машинобудівних підприємств в освоєнні виробництва сучасної техніки й обладнання для агропромислового комплексу, так і можливості сільськогосподарських товаровиробників отримувати сучасну якісну і надійну техніку з державною підтримкою.

Встановлене обмеження рівня локалізації виробництва вітчизняної техніки і обладнання не сприяє якісному оновленню технічного парку агропромислового комплексу сучасними високопродуктивними машинами з використанням світових досягнень виробництва елементної бази (двигунів, паливної апаратури, гідросистем, електрообладнання та ін.), які не виробляються в Україні.

Особливо, це відчувається у початковий період освоєння виробництва нових зразків техніки, частину комплектуючих до яких для освоєння вітчизняною промисловістю необхідно завозити з-за кордону. Згідно з чинним Законом, така техніка, деякі комплектуючі якої є іноземного виробництва, на сьогодні, не відноситься до категорії вітчизняної і не може поставлятися на умовах фінансового лізингу та користуватися іншими формами державної підтримки.

Згадане законодавче обмеження не сприяє також освоєнню вітчизняними виробниками високотехнологічних комплектуючих виробів. На початкових етапах, як правило, освоюється виробництво лише простих металомістких елементів (рами, колеса, облицювання тощо), а для освоєння складних комплектуючих виробів потрібен тривалий час і значні додаткові інвестиції.

Також існуючий порядок встановлення ступеня локалізації робить вітчизняну галузь сільгоспмашинобудування інвестиційно не привабливою у іноземних партнерів.

З метою покращення інвестиційної привабливості та створення сприятливих умов для налагодження виробництва в Україні сучасної сільськогосподарської техніки з врахуванням досвіду світових лідерів сільгоспмашинобудування законопроектом пропонується рахувати вітчизняною технікою таку, яка виготовляється в Україні, підприємствами-резидентами України, у тому числі спільними з іноземними партнерами та на нових виробництвах, створених із залученням іноземних інвестицій.

Також законопроектом пропонується розширити перелік преференцій, які можуть застосовуватися до підприємств вітчизняного машинобудування для агропромислового комплексу шляхом підтримки залучення ними іноземних та вітчизняних інвестицій для модернізації та технічного переоснащення власних виробничих потужностей та для організації нових підприємств із спільного виробництва техніки і обладнання, аналоги якої за технічними та експлуатаційними показниками в Україні не виготовляються.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо порядку перерахування сільськогосподарськими товаровиробниками податку на доходи фізичних осіб до відповідних бюджетів місцевого самоврядування".

Номер, дата реєстрації: 1251 від 04.12.2014

Ініціатор: Народний депутат України Долженков О.В.

Проект Закону України «Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо порядку перерахування сільськогосподарськими товаровиробниками податку на доходи фізичних осіб до відповідних бюджетів місцевого самоврядування» розроблено з метою справедливого розподілу доходів, що закріплюються за бюджетами місцевого рівня та враховуються при визначенні обсягу міжбюджетних трансфертів.

Завданнями цього проекту Закону є:

- збільшити доходи місцевих бюджетів за рахунок податку на доходи фізичних осіб, який нараховується працівникам відповідного структурного або відокремленого підрозділу сільськогосподарського товаровиробника за місцем проживання (податковою адресою) такого платника або за місцем знаходження земельної ділянки та/або земельних часток (паїв);

- законодавчо врегулювати питання сплати податку на доходи фізичних осіб до відповідних місцевих бюджетів відокремленими підрозділами;

Високий рівень соціально-економічного розвитку села є основною умовою продовольчого та сировинного забезпечення держави, її економічної незалежності.

На даний час до доходів бюджетів сіл, їх об'єднань, селищ, міс районного значення зараховується лише 25 відсотків податку на доходи фізичних осіб, що сплачується (перераховується) в порядку, передбаченому Податковим кодексом України. Проблема полягає у тому, що сільськогосподарські товаровиробники – суб'єкти господарювання при здійсненні господарської діяльності через структурні або відокремлені підрозділи, які не уповноважені нараховувати (сплачувати) податок на доходи фізичних осіб, перераховують утримані суми ПДФО із заробітної плати фізичних осіб-найманих працівників або з орендної плати за користування земельними паями не до відповідних місцевих бюджетів за фактичним місцезнаходженням земельних ділянок (земельних паїв), на яких здійснюється господарська діяльність

сільськогосподарських товаровиробників, а за місцем їх податкової адреси, яка зазначена в Єдиному державному реєстрі юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо розширення повноважень органів місцевого самоврядування у сфері земельних відносин".

Номер, дата реєстрації: 1252 від 04.12.2014

Ініціатор: Народні депутати України Кириленко І.Г., Івченко В.Є., Бакуменко О.Б., Шлемко Д.В., Дерев'янка Ю.Б., Арешонков В.Ю., Кодола О.М., Мірошніченко І.В.

Метою законопроекту є розширення повноважень органів місцевого самоврядування з розпорядження земельними ділянками, у тому числі за межами населених пунктів на засадах децентралізації, субсидіарності, повсюдності та посилення спроможності місцевого самоврядування.

З 1 січня 2013 року відповідно до прийнятого Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів щодо розмежування земель державної та комунальної власності» землі державної власності були остаточно розмежовані. Зазначеним Законом України визначено, що всі землі, які знаходяться на території сільських, селищних, міських рад, але не входять до земель населених пунктів, залишаються у власності держави.

Повноваження щодо розпорядження землями сільськогосподарського призначення, що перебувають у державній власності, згідно зазначено Закону було передано Державному агентству земельних ресурсів України та його територіальним органам. Право розпоряджатися державними землями інших категорій залишилося у обласних та районних державних адміністрацій.

Станом на 1.01. 2014 р. у державній власності налічувалось 10,5 млн га земель сільськогосподарського призначення. Значну їх частину складають землі запасу (5,1 млн га) та резервного фонду (0,9 млн га). Землями запасу визнаються землі, не передані у власність або не надані у постійне користування. При формуванні даної категорії земель передбачалось, що землі запасу перебуватимуть у віданні сільських, селищних, районних, міських рад і призначаються для передачі у власність або надання в користування, у тому числі в оренду переважно для сільськогосподарських потреб. Проте, згодом органи місцевого самоврядування були необґрунтовано позбавлені цих повноважень. Такий підхід не узгоджується з одним із основних принципів демократичного суспільства, який визнаний у світі – принципом повсюдності місцевого самоврядування.

На сьогоднішній день, землі, які знаходяться на території сільських, селищних і міських рад, але не входять до земель населених пунктів, не підпадають під юрисдикцію органів місцевого самоврядування. Таким чином, нині вони повністю усунені від розпорядження земельними ділянками за межами населених пунктів та позбавлені будь-якого впливу на рішення щодо надання їх в оренду.

Плата за землю, яка справляється у формі земельного податку та орендної плати за земельні ділянки державної і комунальної власності є другим за вагою джерелом надходжень до місцевих бюджетів. За оцінками експертів, внаслідок неефективного розпорядження земельними ділянками, місцеві бюджети щороку недоотримують близько 1,0-1,5 млрд грн. Це у свою чергу відчутно послаблює матеріальну і фінансову основу місцевого самоврядування та стримує розвиток сільських територій.

Розпорощення повноважень із розпорядження землями, розташованими за межами населених пунктів між багатьма органами виконавчої влади, які здебільшого

територіально розташовані у обласних центрах, не сприяє доступності адміністративних послуг, які вони надають, для населення.

Крім того, зазначене не узгоджується з Концепцією реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні, затвердженою розпорядженням Кабінету Міністрів України від 01.04.2014 № 591-р, де передбачено розширення повноважень органів місцевого самоврядування щодо розпорядження земельними ділянками, у тому числі за межами населених пунктів.

Варто зазначити, що повноваження щодо розпорядження землями за межами населених пунктів органи місцевого самоврядування ефективно здійснювали на території України понад 80 років. Вони були необґрунтовано позбавлені цих повноважень лише з прийняттям Земельного кодексу України 2002 року. При чому виконання цих функцій саме органами місцевого самоврядування є поширеною міжнародною практикою розвинених країн.

Враховуючи викладене, виникла необхідність перенесення важелів прийняття управлінських рішень на місцевий рівень та повернення органам місцевого самоврядування повноважень щодо розпорядження землями, що знаходяться за межами населених пунктів.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України " Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо вдосконалення правового регулювання застосування сівозміни у сільському господарстві ".

Номер, дата реєстрації: 1253 від 04.12.2014

Ініціатор: Народні депутати України Кириленко І.Г., Івченко В.Є., Бакуменко О.Б., Мірошніченко І.В.

Метою законопроекту є вдосконалення правового регулювання відносин щодо застосування сівозміни, що в свою чергу сприятиме масовому застосуванню сівозміни сільськогосподарськими товаровиробниками нашої країни.

4 червня 2009 р. Верховна Рада України прийняла Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо збереження родючості ґрунтів», яким вирішила запровадити обов'язкове застосування сівозміни (далі – Закон про сівозміни). З його прийняттям до ст. 22 Земельного кодексу України були внесені зміни, згідно з якими земельні ділянки сільськогосподарського призначення для ведення товарного сільськогосподарського виробництва мають використовуватися відповідно до розроблених та затверджених в установленому порядку проектів землеустрою, що забезпечують еколого-економічне обґрунтування сівозміни та впорядкування угідь і передбачають заходи з охорони земель.

Вводячи у дію Закон про сівозміни, законодавець прийняв до уваги економічні можливості та пов'язаний з ними матеріальний стан сільськогосподарських товаровиробників. Для тих з них, хто господарює на площі не більше 100 гектарів сільськогосподарських угідь, тобто, має невеликі доходи, дата виконання обов'язку щодо застосування сівозміни була перенесена на 1 січня 2015 р.

Слід зазначити, що Закон про сівозміни був введений у дію не відразу, а через 9 місяців після його офіційного опублікування – 1 серпня 2010 року. Тим самим законодавець хотів надати сільськогосподарським товаровиробникам певний час на виготовлення проектів землеустрою щодо запровадження сівозміни. Однак, незадовго до настання цієї дати стало зрозуміло, що сільськогосподарські товаровиробники не встигли підготуватися: не замовили розробку проектів землеустрою щодо запровадження сівозміни і з 1 серпня 2010 р. всі вони масово стануть порушниками закону. Тому у червні 2010 р. у Закон про сівозміни були внесені зміни, якими відтермінували дату введення його у дію більше ніж на два роки: вона була перенесена на 1 січня 2012 р. Проте час летить швидко, принаймні швидше, ніж виготовляються

проекти землеустрою. Протягом майже двох років лише окремі господарства змогли виконати вимогу закону про запровадження сівозміни. І трохи більше ніж за місяць до настання 1 січня 2012 р. законодавець знову вніс корективи у Закон про сівозміни: тепер дата обов'язкового застосування сівозміни була перенесена на 1 січня 2013 року.

Однак, провівши за півроку до настання цієї дати перевірку сільськогосподарських товаровиробників на наявність у них проектів землеустрою щодо застосування сівозміни, Державне агентство земельних ресурсів України виявило, що з 18527 землекористувачів, які мали в обробітку земельні ділянки сільськогосподарського призначення площею понад 100 гектарів, лише 200 отримали проекти землеустрою, що забезпечують еколого-економічне обґрунтування сівозміни та впорядкування угідь. Та ще 862 землекористувачі уклали договори на виконання цих робіт. Тобто, лише близько 0,2 відсотка сільськогосподарських товаровиробників змогли замовити виготовлення таких проектів землеустрою. А на території Закарпатської, Івано-Франківської, Миколаївської, Тернопільської областей такі договори взагалі не уклали.

Відчувши загрозу масового невиконання Закону про сівозміни, територіальні органи земельних ресурсів в пожежному порядку провели 2077 нарад з сільськогосподарськими товаровиробниками, ініціювали висвітлення у ЗМІ та на різних сайтах інформації щодо необхідності розробки проектів землеустрою, що забезпечують еколого-економічне обґрунтування сівозміни та впорядкування угідь. А землевпорядники акцентували їх увагу на тому, що з 2013 року на землевласників та землекористувачів, які використовують земельні ділянки сільськогосподарського призначення для ведення товарного сільськогосподарського виробництва площею понад 100 га без затверджених проектів землеустрою, що забезпечують еколого-економічне обґрунтування сівозміни та впорядкування угідь, накладатимуться штрафи: на громадян від п'ятдесяти до ста неоподатковуваних мінімумів доходів громадян (від 85,00 до 340,00 грн.), а на посадових осіб - від трьохсот до п'ятисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян (від 255,00 до 510,00 грн.).

Як же відреагували сільськогосподарські товаровиробники на таку інформаційну компанію? Проведена на початку 2013 року перевірка виявила, що станом на 1 лютого 2013 р. з 18433 сільськогосподарських підприємств, які використовують сільськогосподарські земельні ділянки площею понад 100 гектарів, тільки 353 господарства, або 1,9% від їх загальної кількості, мали розроблені проекти землеустрою щодо застосування сівозміни. А ще 2219 таких сільськогосподарських товаровиробників (12,4%) замовили їх розробку. Оскільки замовлені проекти землеустрою технологічно можна буде використовувати починаючи з наступного сільськогосподарського року, то можна стверджувати, що 2013 рік виявився провальним для запровадження сівозмінного господарювання на селі.

Слід відмітити, що сівозміна є важливим фактором раціонального використання сільськогосподарських угідь в умовах інтенсивного землеробства. Вона являє собою чергування сільськогосподарських культур (і пару) у часі і на території згідно з науково обґрунтованими для певних культур нормами періодичності, що базуються на особливостях біологічної взаємодії культур та впливу їх на родючість ґрунту. Іншими словами, сівозміна не просто дозволяє запобігти хижацькому використанню угідь шляхом безперервного вирощування найбільш ліквідних на ринку сільськогосподарських культур на одних і тих землях (соняшнику по соняшнику, ріпаку по ріпаку тощо), а й є засобом планомірного підвищення родючості ґрунтів. Отже, сівозміна є дуже цінним знаряддям у руках справжнього хлібороба. Так чому ж вітчизняні сільськогосподарські товаровиробники досить прохолодно поставилися до її застосування?

Серед низки причин зволікання з запровадженням сівозміни основною є непродуманий підхід законодавця до визначення назви і змісту проекту, порядку визначення (проекування) території землекористування сільськогосподарських

підприємств (фермерських господарств) при його розробці, і особливо застосування інституту обмежень у використанні земель. Так, згідно з ст. 52 Закону України «Про землеустрій», сівозміна застосовується виключно на підставі проектів землеустрою, що забезпечують еколого-економічне обґрунтування сівозміни та впорядкування угідь. А статтею 26 цього ж Закону встановлено, що розробниками документації із землеустрою можуть бути лише: юридичні особи, що володіють необхідним технічним і технологічним забезпеченням та у складі яких працює за основним місцем роботи не менше двох сертифікованих інженерів-землевпорядників, які є відповідальними за якість робіт із землеустрою, або ж фізичні особи - підприємці, які володіють необхідним технічним і технологічним забезпеченням та є сертифікованими інженерами-землевпорядниками, відповідальними за якість робіт із землеустрою. Таким чином, законодавство України передбачає розробку проектів введення сівозміни виключно у формі проектів землеустрою та дозволяє їх підготовку лише стороннім особам – землевпорядним організаціям чи землевпорядникам.

Однак, по-перше, проекти землеустрою є офіційними документами, процедура розробки та затвердження яких потребує прийняття значної кількості рішень і є тривалою за часом. Порядок розробки та затвердження проектів землеустрою щодо використання сівозміни урегульований спеціальною постановою Кабінету Міністрів України від 2 листопада 2011 р. «Про затвердження Порядку розроблення проектів землеустрою, що забезпечують еколого-економічне обґрунтування сівозміни та впорядкування угідь». Саме тому велика група сільськогосподарських підприємств ініціювала розгляд судом питання про визнання нечинною та скасування цієї постанови. Їх мотиви є цілком зрозумілими. Адже за чинним земельним законодавством для розробки та затвердження проекту землеустрою щодо запровадження сівозміни необхідні такі юридично значимі дії:

- 1) подача сільськогосподарським товаровиробником до відповідного органу влади клопотання про надання дозволу на розробку проекту землеустрою;
прийняття органом влади рішення про проведення робіт із землеустрою щодо розробки проекту сівозміни;
- 3) укладення з землевпорядною організацією (інженером-землевпорядником) договору на виготовлення проекту землеустрою щодо запровадження сівозміни;
- 4) погодження проекту землеустрою щодо запровадження сівозміни з відповідною радою чи місцевою адміністрацією;
- 5) подання проекту землеустрою щодо запровадження сівозміни на проведення державної експертизи землевпорядної документації. Така експертиза здійснюється державними органами земельних ресурсів, які після проведення адміністративної реформи не несуть відповідальність за збереження якості сільськогосподарських земель;
- 6) затвердження проекту землеустрою щодо запровадження сівозміни замовником – сільськогосподарським товаровиробником;
- 7) внесення до Державного земельного кадастру відомостей про затвердження проекту землеустрою щодо запровадження сівозміни (здійснює розробник проекту);
- 8) надання матеріалів проекту землеустрою щодо запровадження сівозміни до Державного фонду документації із землеустрою (здійснює розробник проекту).

По-друге, за розробку проекту землеустрою щодо запровадження сівозміни замовник має сплатити розробникові вартість його послуг з розробки цього проекту, яка встановлюється за домовленістю сторін. Відомі випадки, коли вартість таких послуг сягала 400 гривень з гектара площі, на яку розроблявся такий проект. Тому, використовуючи площу угідь розміром, скажімо, у 101 гектар, сільськогосподарський товаровиробник мав викласти за проект землеустрою щодо запровадження сівозміни щонайменше 40 тис. гривень. А для аграрія це великі гроші.

По-третє, затверджений проект землеустрою щодо запровадження сівозміни є документом, який сільськогосподарське підприємство чи фермерське господарство

мають суворо дотримуватись, не маючи права вносити до нього зміни самостійно. Тому якщо виникає потреба у коригуванні такого проекту, внесення змін до нього мають здійснюватися в такому ж порядку, в якому розроблений сам проект землеустрою.

По-четверте, сівозміна має багатоаспектну природу. застосування сівозміни є не тільки землеохоронним, а й виробничим, агробізнесовим заходом, покликаним забезпечити вирощування певних сільськогосподарських культур відповідно до кон'юнктури аграрного ринку. Проекти щодо запровадження сівозміни – це головним чином агроекологічні проекти, спрямовані на організацію прибуткового вирощування рослинницької продукції відповідно до кон'юнктури ринку продовольчої продукції з дотриманням землеохоронних вимог. Тому право вибору та головна роль у розробці проектів застосування сівозміни мають належати сільськогосподарським товаровиробникам. Останні також повинні бути наділені правом коригування таких проектів відповідно до кон'юнктури ринку, але з дотриманням правил чергування сільськогосподарських культур на полях сівозміни.

По-п'яте, недоцільно розробляти проекти щодо застосування сівозміни як проекти землеустрою ще й тому, що немає потреби у фіксації чітких меж полів сівозміни за правилами геодезії, тобто, з прив'язкою ліній проходження таких меж до пунктів національної геодезичної мережі: це дуже дорого коштує, але не надає ніяких переваг.

Таким чином, законодавство України щодо запровадження сівозміни потребує істотного вдосконалення.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до Бюджетного кодексу України щодо порядку зарахування сплаченого сільськогосподарськими товаровиробниками податку на доходи фізичних осіб до відповідних бюджетів місцевого самоврядування".

Номер, дата реєстрації: 1254 від 04.12.2014

Ініціатор: Народний депутат України Долженков О.В.

Проект Закону України «Про внесення змін до Бюджетного Кодексу щодо порядку зарахування сплаченого сільськогосподарськими товаровиробниками податку на доходи фізичних осіб до відповідних бюджетів місцевого самоврядування» розроблено з метою справедливого розподілу доходів, що закріплюються за бюджетами місцевого рівня та враховуються при визначенні обсягу міжбюджетних трансфертів.

Завданнями цього проекту Закону є:

- збільшити доходи місцевих бюджетів за рахунок податку на доходи фізичних осіб, який нараховується працівникам відповідного структурного або відокремленого підрозділу сільськогосподарського товаровиробника за місцем проживання (податковою адресою) такого платника або за місцем знаходження земельної ділянки та/або земельних часток (паїв);

- рівномірно та справедливо розподілити податок на доходи фізичних осіб в залежності від кількості відокремлених підрозділів сільськогосподарських товаровиробників у відповідному регіоні;

- законодавчо врегулювати питання сплати податку на доходи фізичних осіб до відповідних місцевих бюджетів відокремленими підрозділами;

Пріоритетність соціального розвитку села та агропромислового комплексу об'єктивно впливає з виняткової значущості та незамінності вироблюваної продукції сільського господарства у життєдіяльності людини і суспільства, з потреби відродження селянства як господаря землі, носія моралі та національної культури. Високий рівень соціально-економічного розвитку села є основною умовою продовольчого та сировинного забезпечення держави, її економічної незалежності.

На даний час до доходів бюджетів сіл, їх об'єднань, селищ, міс районного значення зараховується лише 25 відсотків податку на доходи фізичних осіб, що сплачується (перераховується) згідно з Податковим Кодексом України. Проблема полягає у тому, що сільськогосподарські товаровиробники – суб'єкти господарювання при здійсненні підприємницької діяльності через структурні або відокремлені підрозділи сплачують податок на доходи фізичних осіб не до відповідних місцевих бюджетів за їх фактичним місцезнаходженням, а за місцем розташування центрального офісу юридичної особи.

Зарахування 100 % податку на доходи фізичних осіб, що сплачуються (перераховуються) сільськогосподарськими товаровиробниками до доходів бюджетів сіл, їх об'єднань, селищ, міст районного значення стимулюватиме соціально-економічний розвиток вказаних адміністративно-територіальних одиниць.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до статті 21 Закону України "Про оренду землі" щодо розміру орендної плати за земельну частку (пай).

Номер, дата реєстрації: 1267 від 04.12.2014

Ініціатор: Народний депутат України Бобов Г.Б.

З метою підвищення рівня соціального захисту сільського населення - власників земельних часток (паїв) пропонується на законодавчому рівні встановити, що розмір орендної плати за земельну частку (пай) не може бути меншим 4,5 відсотків нормативної грошової оцінки.

Проект Закону України «Про внесення змін до статті 21 Закону України «Про оренду землі» щодо розміру орендної плати за земельну частку (пай)» розроблено з метою підвищення рівня матеріального добробуту власників земельних ділянок сільськогосподарського призначення, що призведе до відновлення соціальної справедливості в сільській місцевості.

В період земельної реформи близько 31 млн. га, що становить більше 74% від усіх сільськогосподарських угідь України, було передано у приватну власність громадян України. З них близько 28 млн. гектарів складають землі колишніх колективних сільськогосподарських підприємств.

На сьогоднішній день близько 7 млн. громадян України набули право на земельну частку. При цьому власники сертифікатів і державних актів уклали близько 4 млн. 750 тис. договорів оренди. Площа переданих в оренду земельних ділянок і паїв становить 17,4 млн. гектарів.

В той же час, орендна плата за користування землею, незважаючи на тенденцію до підвищення, залишається низькою, а подекуди становить менше показника в 3%, який закладений в Указі Президента України «Про додаткові заходи щодо соціального захисту селян – власників земельних ділянок та земельних часток (паїв)» від 02 лютого 2002 року № 92/2002. Так, наприклад, згідно оперативних даних в Запорізькій області в 2014 році середній розмір орендної плати становить 2,2%, в Дніпропетровській – 2,9%, в Херсонській – 2,1%, в Тернопільській – 2,4%.

В той же час, ситуація на внутрішньому і зовнішньому ринках України, економічний та фінансовий стан агровиробників дозволяють виплачувати орендну плату на рівні, не меншому, ніж 4,5%. Це підтверджують результати реалізованої ініціативи в Черкаській області протягом 2011-2014 років, коли за ініціативи обласної влади на добровільних засадах більшість агровиробників області збільшили виплати до цього рівня. За оперативними даними в 2014 році середня орендна плата на Черкащині становить 4,3%, а в деяких районах сягає вищого рівня. За результатами цієї ініціативи був підвищений рівень матеріального добробуту власників паїв у сільській місцевості, особливо громадян пенсійного віку, як найбільш вразливої соціальної групи.

Схожа ситуація і в Київській області, де за оперативними даними середній відсоток орендної плати становить більше ніж закладено в відповідному Указі Президента – а саме 3,8%. При цьому значення середнього рівня нормативної грошової оцінки гектару ріллі в Київській області нижче ніж в Запорізькій чи Дніпропетровській областях.

Таким чином в Україні спостерігається значний регіональний дисбаланс в питанні рівня орендної плати за користування земельними частками (паями), який не обумовлений економічними чинниками, а залежить виключно від бажання агровиробників. При цьому, фактично в деяких випадках ігнорується виконання Указу Президента «Про додаткові заходи щодо соціального захисту селян – власників земельних ділянок та земельних часток (паїв)» від 02 лютого 2002 року № 92/2002.

Водночас, Законом України «Про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні» від 27 березня 2013 року встановлено, що розмір орендної плати встановлюється у договорі оренди, але річна сума платежу не може бути меншою 3 відсотків нормативної грошової оцінки. Ця норма стосується лише земель державної і комунальної власності, в той час, як власники паїв в багатьох випадках не можуть де-факто розраховувати на такий розмір плати. Це створює нерівні умови для власників землі і порушує принцип соціальної справедливості.

Цей законопроект подається водночас із змінами до Податкового кодексу, в яких пропонується встановити, що розмір орендної плати встановлюється у договорі оренди, але річна сума платежу для земельних ділянок сільськогосподарських угідь не може бути меншою 4,5 відсотків нормативної грошової оцінки.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до Земельного кодексу України (щодо удосконалення механізму передачі земельних ділянок, відчужених для суспільних потреб чи з мотивів суспільної необхідності)".

Номер, дата реєстрації: 1270 від 05.12.2014

Ініціатор: Народний депутат України Дзензерський Д.В., Бондар В.В.

Метою законопроекту є створення правових передумов для належного функціонування механізму відчуження земельних ділянок для суспільних потреб чи з мотивів суспільної необхідності, та, як наслідок, створення передумов для реалізації інвестиційних проектів загальнодержавного значення, які реалізуються в т.ч. із залученням іноземних інвесторів. Серед іншого, це стосується наступних проектів:

- забезпечення національної безпеки і оборони;
- будівництво, капітальний ремонт, реконструкція та обслуговування лінійних об'єктів та об'єктів транспортної і енергетичної інфраструктури (доріг, мостів, естакад, нафто-, газо- та водопроводів, ліній електропередачі, зв'язку, аеропортів, морських портів, нафтових і газових терміналів, електростанцій) та об'єктів необхідних для їх експлуатації;
- будівництво та обслуговування нафтових і газових свердловин та виробничих споруд;
- розміщення та обслуговування об'єктів, пов'язаних із видобуванням корисних копалин;
- будівництво захисних гідротехнічних споруд;
- розміщення іноземних дипломатичних представництв та консульських установ, представництв міжнародних організацій в Україні згідно з міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Практика застосування норм чинного законодавства при оформленні права на землю під об'єкти, пов'язані з проведенням ЄВРО-2012, для спорудження проектів державного значення, магістральних ліній електропередач, інших об'єктів енергетики підтвердила наявність прогалин у законодавчих актах і необхідність удосконалення ряду положень. Зокрема, не врегульованими є питання щодо відведення для суспільних потреб земель, які викуплені органами державної влади або місцевого самоврядування для таких потреб.

На даний час, складається ситуація, коли, наприклад, викуп здійснює один орган – районна державна адміністрація, а відведення таких земельних ділянок заявнику згідно із ст. 122 Земельного кодексу України повинно здійснюватись іншим органом – обласною державною адміністрацією або територіальним органом з питань земельних ресурсів. При цьому, районна державна адміністрація забезпечує викуп земельних ділянок за кошти районного бюджету, а згідно із ст. 122 Земельного кодексу України при відведенні таких ділянок договір повинен укладатись із обласною державною адміністрацією або територіальним органом з питань земельних ресурсів. Таким чином, надходження від продажу або оренди викупленої земельної ділянки не повертається до районного бюджету.

У зв'язку із недостатнім правовим регулюванням нереалізованими залишаються інвестиційні проекти загальнодержавного значення та, як наслідок, незалученими у пріоритетні галузі промисловості іноземні інвестиції.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до статті 186¹ Земельного кодексу України" щодо спрощення процедури погодження проекту землеустрою.

Номер, дата реєстрації: 1025-1 від 08.12.2014

Ініціатор: Народний депутат України Ничипоренко В.М.

Законопроект спрямований на захист прав громадян, на спрощення процедури погодження проектів землеустрою.

На сьогоднішній день, існує проблема, коли працівники відповідних органів влади затягують погодження проектів землеустрою, вимагають усунення то одних недоліків, то інших, не надаючи повного переліку, який необхідно виправити. Усунення таких недоліків триває роками, громадяни витрачають великі кошти на переоформлення документів та не можуть реалізувати свої права гарантовані Конституцією. У зв'язку з цим, дана законодавча ініціатива покликана встановити чіткі вимоги до відповідних органів влади надавати вичерпний перелік зауважень, з метою їх подальшого усунення особами, що подали документи для погодження проектів землеустрою.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до статті 122 Земельного кодексу України щодо питань надання права сільським, селищним, міським радам передавати земельні ділянки державної власності у власність або користування".

Номер, дата реєстрації: 1277 від 08.12.2014

Ініціатор: Народний депутат України Ничипоренко В.М.

Розмежувати повноваження щодо питань розпорядження землями державної власності та надати право сільським, селищним та міським радам передавати у власність або користування земельні ділянки сільськогосподарського призначення та земельні ділянки для рибогосподарських потреб (у тому числі рибництва (аквакультури)).

Відповідно до чинних норм Земельного кодексу України, від імені Держави правом розпоряджатися, тобто, надавати у власність, користування чи оренду земельні

ділянки державної власності сільськогосподарського призначення можуть лише державні органи з питань земельних ресурсів до яких відноситься Держгемагенство та його територіальні органи. Раніше таке право належало органам виконавчої влади загальної компетенції – районним та обласним державним адміністраціям, Кабінету Міністрів України. Безумовно, що питання належності компетенції щодо права передачі земель державної власності сільськогосподарського призначення, залишається дискусійним. Однак, на сьогоднішній день, Держгемагенство реалізує надане йому право розпоряджатися зазначеними земельними ділянками. Так, у статті 122 Земельного кодексу України зазначено, що Центральний орган виконавчої влади з питань земельних ресурсів у галузі земельних відносин та його територіальні органи передають земельні ділянки сільськогосподарського призначення державної власності у користування та власність для усіх потреб. В свою чергу, необхідно зазначити, що раніше Державне земельне агентство, як спеціалізований експертний виконавчий орган з земельних питань, виконувало контрольну функцію над рішеннями місцевих державних адміністрацій. Тож, контрольна функція нівельована і є підстави для конфлікту інтересів.

Враховуючи вищевикладене, необхідно внести зміни до Земельного кодексу України, яким передбачити компетенцію місцевого самоврядування щодо питань розпорядження землями державної власності.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до статті 50 Закону України "Про землеустрій" щодо спрощення процедури виготовлення проектів землеустрою для відведення земельних ділянок.

Номер, дата реєстрації: 1280 від 08.12.2014

Ініціатор: Народний депутат України Ничипоренко В.М.

Метою проекту Закону є удосконалити процедуру виготовлення проекту землеустрою на земельні ділянки шляхом встановлення необхідності особам пред'являти правовстановлюючі документи на об'єкти нерухомого майна, що розташовані на таких земельних ділянках, лише у випадку, коли права власності на ці об'єкти зареєстровані. Таке удосконалення, своєю чергою, дозволить людині безперешкодно оформляти правовстановлюючі документи, на земельну ділянку на якій розташоване незареєстроване нерухоме майно. Тобто, буде усунута правова колізія, яка зараз, взагалі, з однієї сторони, не дає можливості людині оформляти правовстановлюючі документи на земельні ділянки на яких розташована неоформлена нерухомість та з іншої сторони, не дає можливості оформляти правовстановлюючі документи на нерухоме майно під яким розташовані неоформлені земельні ділянки.

На сьогоднішній день, склалась ситуація, коли особа, яка має намір одержати правовстановлюючі документи на земельну ділянку, повинна пред'явити відповідному органу державної влади правовстановлюючі документи на нерухоме майно, що знаходиться на такій земельній ділянці. Доказом такого твердження є абзац десятий ч. 3 статті 50 Закону України "Про землеустрій" де зазначено, що проекти землеустрою щодо відведення земельних ділянок включають: копії правовстановлюючих документів на об'єкти нерухомого майна, розташовані на земельній ділянці (за наявності таких об'єктів). Тож, своєю чергою, якщо у особи немає правовстановлюючих документів на будинок, така особа не зможе оформити документи на земельну ділянку під цим будинком. Тобто, людина змушена спочатку оформити правовстановлюючі документи на свій будинок, а вже потім займатись оформленням документів на земельну ділянку. Однак, оформити правовстановлюючі документи на будинок, не надавши державному реєстратору правовстановлюючих документів на земельну ділянку під таким будинком, особа теж не може. Підтвердженням цієї тези виступає п. 4 ч. 1 статті 24 Закону України "Про державну

реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень" та п. 49 Постанови Кабінету Міністрів України №868 від 17 жовтня 2013 року. На підставі зазначених нормативно-правових актів, державний реєстратор відмовляє особі у державній реєстрації прав на нерухоме майно та їх обтяжень. Так, як для проведення державної реєстрації права власності з видачею свідоцтва на новозбудований об'єкт нерухомого майна заявник повинен подати: документ, що підтверджує виникнення, перехід та припинення речових прав на земельну ділянку.

Отже, складається ситуація замкнутого кола, тобто – правова колізія. Тож, виникає гостра необхідність врегулювати дане питання наступним чином: надавати копії правовстановлюючих документів на об'єкти нерухомого майна, розташовані на земельній ділянці лише за умови якщо права власності на такі об'єкти зареєстровані. У такому випадку людина зможе, без перешкод, оформити правовстановлюючі документи за свою земельну ділянку, а потім, за необхідності, оформити правовстановлюючі документи на будинок, що розташований на цій земельній ділянці.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до статті 288 Податкового кодексу України щодо врегулювання питання встановлення орендної плати для окремих категорій землекористувачів".

Номер, дата реєстрації: 1063-2 від 09.12.2014

Ініціатор: Народні депутати України Кулініч О.І., Лунченко В.В.

Даний проект Закону розроблений з метою захисту інтересів малих землекористувачів, що орендують земельні ділянки сільськогосподарського призначення, сукупним розміром до 2 га, шляхом зниження для них мінімальної орендної плати за землю, стимулювання належного землекористування та забезпечення відповідних надходжень до бюджету.

Набрання чинності Законом України «Про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні» (№ 1166-VII від 27.03.14), зокрема, пунктом 28 цього Закону, спричинило хвилю занепокоєння серед сільських жителів, які є орендарями сільськогосподарських земель та займаються на цих землях городництвом, садівництвом, вирощуванням багаторічних трав для сінокошення.

Каталізатором для масових звернень громадян стало передбачене пунктом 28 згаданого Закону внесення змін до Податкового кодексу України, за якими вставлено мінімальну орендну плату за землю у розмірі у 3% від нормативної грошової оцінки. При цьому в попередній редакції за землі, що відносяться до ріллі, сіножатей та пасовищ мінімальна орендна плата становила 0,1% нормативної грошової оцінки, за землі під багаторічними насадженнями – 0,03% такої оцінки.

Таким чином, орендна плата за землі, що відносяться до ріллі, сіножатей та пасовищ зросла в 30 разів, а за землі під багаторічними насадженнями – в 100 разів. Таке зростання є катастрофічним для малих орендарів – фізичних осіб, що орендують по декілька соток землі сільськогосподарського призначення (до 2 га), по суті, для ведення особистого селянського господарства. До того ж, в багатьох випадках йдеться про ділянки, що складаються з глинистих ґрунтів, та які вимагали розкорчовування, поливу тощо, що здійснювалися орендарями впродовж багатьох років із врахуванням норм екології та стандартів належного землекористування.

Враховуючи зусилля, вкладені людьми в орендовані ними невеличкі ділянки для городництва й садівництва, значні строки рентабельності багаторічних насаджень (15 років і більше), а також враховуючи ризики відмови громадян від користування землею із подальшим забур'яненням ділянок, відсутністю належного землекористування та відповідних скорочень надходжень до бюджету, вважаємо за

доцільне повернути для малих землекористувачів мінімальний розмір орендної плати за землі сільськогосподарського призначення до рівня, що існував до набрання чинності Законом України «Про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні».

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення зміни до прикінцевих та перехідних положень Закону України "Про Державний земельний кадастр" (щодо державної реєстрації права власності на земельні ділянки за межами населених пунктів)".

Номер, дата реєстрації: 1305 від 09.12.2014

Ініціатор: Народний депутат України Дирів А.Б.

Метою законопроекту є впорядкування діючого законодавства в частині надання дозволу на інвентаризацію та затвердження матеріалів інвентаризації обласним державним адміністраціям, що дозволить зняти неврегульовану чинним законодавством проблему для земель, які знаходяться в містах обласного підпорядкування за межами населених пунктів,

В Україні більше 270 міст обласного підпорядкування, більшість з яких мають землі, які знаходяться за межами населених пунктів. В даний час згідно ст. 28-1 розділу У11 прикінцевих та перехідних положень Закону України

«Про Державний земельний кадастр» державна реєстрація права державної чи комунальної власності на земельні ділянки формування земельних ділянок за рахунок земель державної та комунальної власності, визначення їх угідь, а також віднесення таких земельних ділянок до певних категорій за межами населених пунктів може здійснюватися на підставі матеріалів інвентаризації земель рішенням районних державних адміністрацій. Матеріали інвентаризації земель у такому разі підлягають погодженню в порядку погодження проектів землеустрою щодо відведення земельних ділянок та затверджуються органами, які прийняли рішення про проведення інвентаризації. В той же час у містах обласного підпорядкування відсутні районні державні адміністрації. Тому є гостра потреба надати право здійснювати таку діяльність в містах обласного підпорядкування, які не мають районних адміністрацій, обласним державним адміністраціям.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до Закону України "Про оцінку земель" (щодо затвердження технічної документації з оцінки земель за межами населеного пункту міст обласного підпорядкування)".

Номер, дата реєстрації: 1306 від 09.12.2014

Ініціатор: Народний депутат України Дирів А.Б.

Метою законопроекту є впорядкування діючого законодавства в частині затвердження технічної документації з оцінки земель за межами населеного пункту міст обласного підпорядкування, які не мають районних рад, шляхом надання такого права міським радам, що дозволить зняти неврегульовану чинним законодавством проблему для земель, які знаходяться в містах обласного підпорядкування за межами населених пунктів.

В Україні більше 270 міст обласного підпорядкування, більшість з яких мають землі, які знаходяться за межами населених пунктів. В даний час згідно ст. 23 розділу III «Документація з оцінки земель та її затвердження» Закону України «Про оцінку земель» технічна документація з бонітування ґрунтів, економічної оцінки земель та нормативної грошової оцінки земельних ділянок, розташованих за межами населених пунктів, затверджується районними радами. В той же час, у містах обласного підпорядкування відсутні районні ради. Тому є гостра потреба надати право

здійснювати таку діяльність в містах обласного підпорядкування, які не мають районних рад, міським радам.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України (щодо підтримки молодих працівників, в тому числі тих, які залучені до роботи в селах і селищах)".

Номер, дата реєстрації: 1367 від 10.12.2014

Ініціатор: Народні депутати України Міщенко С.Г., Артрошенко В.А.

Законопроект покликаний законодавчо посилити гарантії молодим працівникам, особливо тим, які виявили бажання працювати у сільській місцевості. Тому що молодь через відсутність достатнього обсягу законодавчих соціальних гарантій масово покидає села та селища, виїжджаючи на проживання у міста.

Законопроектом передбачається внести зміни до Кодексу законів про працю України, до Законів України «Про зайнятість населення» та «Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді в Україні».

Законопроектом пропонується встановити, що:

- працездатна молодь – це громадянами України віком не від 15 до 28 років (як це зараз), а віком від 15 до 35 років;
- молодим працівникам перше робоче місце надається на строк не менше трьох років (зараз – на строк не менше двох років);
- забороняється в оголошеннях (рекламі) про вакансії висувати вимоги, що надають перевагу випускникам або студентам певних навчальних закладів;
- до категорій громадян, що мають додаткові гарантії у сприянні працевлаштуванню, належать, зокрема, молодь, яка закінчила або припинила навчання у загальноосвітніх, професійно-технічних і вищих навчальних закладах, звільнилася із строкової військової або альтернативної (невійськової) служби (протягом року (а не, як зараз, протягом шести місяців) після закінчення або припинення навчання чи служби) і яка вперше приймається на роботу.

- протягом трьох місяців (а не, як зараз, у не визначений строк) з дня початку виконання роботи відповідно до трудового договору молодому працівнику, який уклав трудовий договір на строк не менш як три роки з підприємствами, установами та організаціями незалежно від форми власності і виду діяльності, що розташовані у сільських населених пунктах, надається житло на строк його роботи, а також протягом одного місяця (а не, як зараз, у не визначений строк) одноразова адресна допомога у десятикратному розмірі мінімальної заробітної плати за рахунок коштів Державного бюджету України у порядку та за переліком професій (спеціальностей), затверджених Кабінетом Міністрів України.

При цьому передбачається встановити, що молодому працівнику, якому не було надано житло у користування або у власність відповідно до визначених абзацом першим частини першої цієї статті умов, державним банком надається або пільговий кредит для будівництва житла (в разі наявності у молодого працівника земельної ділянки на правах власності у відповідному сільському населеному пункті), або пільговий кредит на купівлю житла у відповідному сільському населеному пункті. Відсоткова ставка такого кредиту не може перевищувати трьох відсотків річних. Порядок надання таких пільгових кредитів (в тому числі максимальний розмір кредиту, строки, на які може бути наданий кредит) встановлюється Кабінетом Міністрів України. При цьому у разі дострокового розірвання укладеного відповідно до абзацу першого частини першої цієї статті трудового договору за ініціативою працівника пільгові умови надання кредиту не застосовуються з дня розірвання трудового договору (з цього дня застосовується середня відсоткова ставка по кредитам, наданим цим банком у поточному році фізичним особам на купівлю житла, розрахована у

встановленому Кабінетом Міністрів України порядку), крім випадків, коли трудовий договір розірвано відповідно до частини 3 статті 38 Кодексу законів про працю України або коли протягом десяти днів з моменту розірвання трудового договору працівник приступив до виконання роботи відповідно до нового трудового договору, укладеного із підприємством, установою, організацією, що розташоване у цьому ж самому селі, селищі, на строк, що сумарно перевищує строк дії цього договору та строк, протягом якого працівник працював відповідно до попереднього трудового договору, укладеного із підприємством, установою, організацією, що розташоване у цьому ж самому селі, селищі. Національний банк України надає рефінансування державним банкам за ставкою три відсотки річних для використання державними банками цих коштів рефінансування виключно на надання пільгових кредитів, передбачених цією статтею.

Крім того, відповідно до законопроекту роботу керівників стажування, призначених з числа працівників підприємства, організації потрібно обов'язково окремо оплачувати у розмірах не менше 10 відсотків суми основної заробітної плати, яку вони отримують за основним місцем роботи. Тому що зараз Законом України «Про зайнятість населення» передбачено, що така робота керівників стажування не оплачується, а лише може оплачуватися у розмірах не менше 5 відсотків суми основної заробітної плати, яку вони отримують за основним місцем роботи.

Необхідність прийняття законопроекту, який направлений на забезпечення підтримки молодих працівників (насамперед тих, які виявили бажання працювати у сільській місцевості), обґрунтовується наступним.

Молодим працівникам важко конкурувати на ринку праці із працівниками, що мають значний досвід. Тому вони потребують особливої підтримки та захисту з боку держави.

Крім того, молоді спеціалісти зараз не достатньо зацікавлені у тому, щоб проживати та працювати у сільській місцевості. Цю проблему держава не може залишати поза своєю увагою. Одна із причин існування цієї проблеми – відсутність достатнього обсягу законодавчих соціальних гарантій. Тому законопроектом пропонується посилити соціальні гарантії для молодих працівників, які укладають трудові договори із підприємствами, установами, організаціями, розташованими у сільській місцевості. Йдеться, зокрема, про гарантії, що стосуються надання житла або надання пільгового кредиту під три відсотки річних на придбання чи будівництва житла. При цьому законопроектом пропонується підвищити вік, до досягнення якого особа вважається працездатною молоддю, з 28 років до 35 років. Адже, наприклад, відповідно до Закону України «Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді в Україні» молоді громадяни - це громадяни України віком від 14 до 35 років (а не до 28 років).

Також роботу керівників стажування, призначених з числа працівників підприємства, організації, на нашу думку, потрібно обов'язково окремо оплачувати, що і передбачено законопроектом. Зараз відповідно до Закону України «Про зайнятість населення» така робота керівників стажування не обов'язково оплачується, а лише може оплачуватися, що є неприйнятним.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо поліпшення умов для ведення сільського господарства".

Номер, дата реєстрації: 1368 від 10.12.2014

Ініціатор: Народний депутат України Яценко А.В.

Метою Законопроекту є врегулювання відносин між орендодавцем та орендарем земельних часток (паїв), поліпшення умов для особистих селянських господарств, фізичних осіб, що займаються виробництвом молока, молочної сировини, встановлення максимального розміру надбавки на паливно-енергетичні ресурси.

Власністю українського селянина (у більшості) є його помешкання, господарські будівлі, худоба, реманент і (умовно) земля. Цими засобами він може забезпечити собі неголодне існування та можливість придбання на виручені від продажу надлишків с/г продукції та зароблені на підробітках кошти вузького (в плані асортименту і цін) діапазону одяг, взуття, оплатити енергоносії, забезпечити мінімальні духовні потреби. Оплатити витрати на навчання дітей у ВНЗі, а часто навіть їх проживання у місті він цими засобами не може. Виходом, для більшості, є поїздка на заробітки. Привезені з заробітків гроші проживаються (часто пропиваються), і селянин знову змушений їхати на заробітки. Результат – занепад сільського господарства.

Даним законопроектом запропоновано вжити заходів, що сприятимуть розвитку сільського господарства.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до Земельного кодексу України щодо мораторію на купівлю-продаж земель сільськогосподарського призначення".

Номер, дата реєстрації: 1070-1 від 11.12.2014

Ініціатор: Народний депутат України Королевська Н.Ю.

Ціллю проекту закону є продовження мораторію на купівлю-продаж земель сільськогосподарського призначення до проведення Всеукраїнського референдуму з цього питання.

Земельним кодексом України забороняється внесення права на земельну частку (пай) до статутних капіталів господарських товариств до набрання чинності законом про обіг земель сільськогосподарського призначення, але не раніше 1 січня 2016 року.

Крім того, забороняється купівля-продаж земельних ділянок сільськогосподарського призначення державної та комунальної власності, крім вилучення (викупу) їх для суспільних потреб; купівля-продаж або іншим способом відчуження земельних ділянок і зміна цільового призначення (використання) земельних ділянок, які перебувають у власності громадян та юридичних осіб для ведення товарного сільськогосподарського виробництва, земельних ділянок, виділених в натурі (на місцевості) власникам земельних часток (паїв) для ведення особистого селянського господарства, а також земельних часток (паїв), крім передачі їх у спадщину, обміну земельної ділянки на іншу земельну ділянку відповідно до закону та вилучення (викупу) земельних ділянок для суспільних потреб, а також крім зміни цільового призначення (використання) земельних ділянок з метою їх надання інвесторам - учасникам угод про розподіл продукції для здійснення діяльності за такими угодами.

Безумовно, формування ринку земель – необхідна складова для подальшого розвитку ринкової економіки, і Україні доведеться пройти цей шлях. Проте, цей ринок має бути прозорим і справедливим, конкурентним і ефективним, він має унеможливити будь-які тіньові оборудки із землею.

Необхідними передумовами для введення ринку земель мають стати:

- завершення робіт із створення земельного кадастру, яким будуть встановлені чіткі межі земельних ділянок та їх законні власники по всій території України;
- розробка обґрунтованої методики визначення мінімальної ціни землі з урахуванням її родючості, розташування та інших характеристик для кожного регіону України.

На жаль, реалії сьогодення такі, що впродовж багатьох років існує тіньовий ринок земель, ціни на якому занижені в рази відносно до реальної вартості землі; величезні земельні масиви нелегально перейшли від законних власників земельних паїв під управління (чи то у власність, чи то в оренду) великих аграрних компаній чи приватних власників; існують тисячі випадків, коли земельні паї сільських мешканців шляхом різноманітних оборудок, у тому числі і рішенням судів, передаються іншим особам, коли у однієї земельної ділянки з'являється кілька власників.

За таких обставин законодавче запровадження обігу земель сільськогосподарського призначення та зняття мораторію на купівлю-продаж земель сільськогосподарського призначення призведе до фактичної легалізації тіньового переділу земельної власності, швидкої концентрації земель в руках "латифундистів", повного зuboжіння українського села.

Відсутність у влади стратегічного бачення головних цілей і завдань реформування породжує до реформи безліч запитань. Адже сам по собі ринок землі не може бути самоціллю (якщо, звичайно, не створюється під конкретний список привілейованих громадян). І якщо завдання — стимулювати приватну, в основному дрібновласницьку ініціативу чи залучити в перспективний агросектор інвестиції, уникнувши при цьому збезземелення українських громадян, то реформу доречно було б проводити при наявності безлічі все ще відсутніх передумов і з допомогою зовсім інших механізмів та інструментів, ніж пропонуються сьогодні.

Тому останнє слово у цьому питанні має бути за українським народом, який згідно з нормами Конституції України є єдиним джерелом влади в Україні.

Українські громадяни повинні вирішити, чи підтримують вони запровадження вільної купівлі-продажу земель сільськогосподарського призначення. А до проведення відповідного референдуму необхідним є продовження мораторію на продаж сільськогосподарських земель.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів"(щодо реєстрації оренди (суборенди) та мінімального розміру річної орендної плати за користування земельними ділянками сільськогосподарського призначення).

Номер, дата реєстрації: 1418 від 11.12.2014

Ініціатор: Народні депутати України Лабазюк С.П., Мартиняк С.В., Москаленко Я.М., Єремєєв І.М., Бандуров В.В., Развадовський В.Й., Деркач А.Л., Поплавський М.М., Гіршфельд А.М., Онищенко О.Р., Івахів С.П.

З метою встановлення економічно обґрунтованої мінімальної ставки річної орендної плати за землю, обов'язкової для всіх користувачів, гарантій форми оплати пропонується на законодавчому рівні встановити розмір річної плати за оренду земельної ділянки сільськогосподарського призначення, земельної частки (паю), що перебуває у приватній власності, не менше 6 відсотки визначеної відповідно до законодавства вартості земельної ділянки, земельної частки (паю) та зобов'язати орендарів сплачувати не менше половини від її загального розміру в грошовій формі.

З метою спрощення, економії часу та здешевлення витрат селян, власників сільськогосподарських земель на реєстрацію договорів оренди (суборенди) земельних ділянок сільськогосподарського призначення, законопроектом пропонується передати зазначену функцію виконавчим комітетам сільських, селищних, міських рад за місцем розташування земельної частки (паю) у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

Проведення земельної реформи у сфері сільськогосподарського виробництва призвело до отримання селянами земельних ділянок сільськогосподарського призначення, земельних часток (паїв), які за відсутності достатніх технічних, економічних, ресурсних умов щодо можливості ефективної індивідуальної обробки в своїй більшості були передані в оренду сільськогосподарським підприємствам.

Правова незахищеність селян, власників сільськогосподарських земель на першому етапі укладення договорів оренди призвело до пріоритетності захисту в договорах інтересів орендарів.

Практика реалізації прав приватної власності на земельні ділянки виявила, що одним з проблемних питань, яке виникає у стосунках орендаря та орендодавців

земельних ділянок сільськогосподарського призначення, земельних часток (паїв) є розмір та форма орендної плати за користування земельною ділянкою.

Указом Президента України від 03.12.99 р. №1529/99 «Про невідкладні заходи щодо прискорення реформування аграрного сектора економіки» передбачено, що укладання підприємствами, установами, організаціями, які використовують землю для сільськогосподарських потреб, договорів оренди земельної частки (паю) з власниками цих часток, паїв з виплатою орендної плати в натуральній або грошовій формі є обов'язковим; встановлення сторонами договору оренди земельної частки (паю) розміру плати за її оренду на рівні не менше *одного відсотка* визначеної відповідно до законодавства вартості орендованої земельної частки (паю). Надалі Указом Президента України № 92/2002 від 02.02.2002 р. орендна плата збільшена до *1,5 відсотка*, а Указом № 725/2008 від 19.08.2008 р. – до *3 відсотків*.

Проте, незважаючи на прийняті рішення на підзаконному рівні, їх реалізація на практиці ускладнюється відсутністю належного врегулювання на рівні закону.

Ситуація ускладнюється і тим, що відповідно до правової позиції Верховного Суду України, зазначеній в постанові від 25 червня 2011 року, Указ Президента України «Про додаткові заходи щодо соціального захисту селян — власників земельних ділянок та земельних часток (паїв)», до якого було внесено зміни Указом Президента України «Про невідкладні заходи щодо захисту власників земельних ділянок та земельних часток (паїв)» і збільшено мінімальний розмір орендної плати до 3 %, має *рекомендаційний характер*. Він є підставою для перегляду розміру орендної плати, встановленої умовами договору, а не для автоматичної зміни умов договору оренди та підвищення орендної плати.

Крім того, складна ситуація щодо переукладання договорів оренди щодо підвищення розміру орендної плати до 3 відсотків ускладнюється і тим, що орендарі в більшості випадків розраховуються з орендодавцями в натуральній формі за завищеними цінами, які встановлюють самостійно.

На теперішній час, на основі проведеного аналізу можна стверджувати, що економічно обґрунтованим мінімальним розміром річної орендної плати за користування земельною ділянкою сільськогосподарського призначення, земельною часткою (паєм) є *шість відсотків*.

Наслідком такого підвищення орендної ставки стане покращення матеріального становища селян, загальної соціальної ситуації та стимулювання розвитку інших галузей економіки в сільській місцевості.

Для додаткового захисту селян від створення схем фактичного нівелювання запропонованого підвищення розміру мінімального платежу, пропонується також зобов'язати орендарів сплачувати не менше половини річної орендної плати в грошовій формі.

Однією з головних проблем вітчизняних агровиробників є реєстрація договорів на права оренди (суборенди) сільськогосподарських паїв. Сама процедура реєстрації є досить тривалою у часі (займає близько двох років), є досить затратною, і що не маловажливо, морально виснажливою. В протилежному випадку, у разі, якщо будь-який аграрій наважиться працювати на землі без реєстрації договору оренди - платитиме значні штрафи в податкову інспекцію. Тому законопроектом пропонується надати право виконавчим комітетам сільських, селищних, міських рад проводити реєстрацію договорів оренди (суборенди) земельних ділянок сільськогосподарського призначення.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до деяких законів України" (щодо встановлення підвищення пенсії працівникам сільськогосподарських підприємств).

Номер, дата реєстрації: 1429 від 11.12.2014

Ініціатор: Народні депутати України Барвіненко В.Д., Герега О.В., Шинькович А.В., Мельниченко В.В.

Законопроект спрямований на підвищення соціальної захищеності працівників сільськогосподарських підприємств, шляхом встановлення збільшення розміру їх пенсій порівняно з іншими пенсіями.

Сільськогосподарське виробництво є однією з ключових складових аграрного майбутнього України. Недооцінка потенціалу, місця і ролі сільського господарства призведе до виникнення загрози продовольчій безпеці країни, занепаду сільських територій, погіршення рівня життя сільських жителів.

Сільське господарство передбачає виробництво трудомісткої продукції, що дуже виснажує працівників галузі сільського господарства. При цьому, в Україні відбувається зниження рівня споживання основних продуктів харчування населенням України. Громадяни України нині споживають лише 55% молока та 65% м'яса від раціональної норми. Ці ключові харчові продукти виробляються переважно особистими селянськими господарствами.

Якщо не змінити цю тенденцію, то можливим є виникнення загроз продовольчій безпеці держави. Треба також зважати на соціальну спрямованість сільського господарства, зокрема як на джерело зайнятості великої кількості громадян. В умовах кризових явищ в економіці та безробіття, вирощування сільськогосподарської продукції є чи не єдиним реальним джерелом доходів на селі.

Проте велика проблема виникає із людьми, які вже досягли пенсійного віку і не можуть працювати. Вони все життя важко працювали і мають право на гідну пенсію. Тому необхідно встановити, що пенсія для пенсіонерів, які багато років пропрацювали у сільському господарстві підлягає підвищенню.

Це не тільки гарантуватиме соціальну захищеність непрацевдатних пенсіонерів в сільській місцевості, а і сприятиме залученню трудових ресурсів до агропромислового комплексу України.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до Земельного кодексу України" (щодо децентралізації повноважень органів виконавчої влади в сфері земельних відносин).

Номер, дата реєстрації: 1452 від 12.12.2014

Ініціатор: Народний депутат України Москаленко Я.М.

Метою проекту закону є нормативне удосконалення процедури реалізації прав на землю громадянами та юридичними особами шляхом децентралізації повноважень щодо розпорядження землями сільськогосподарського призначення державної власності центрального органу виконавчої влади з питань земельних ресурсів та його територіальних органів.

Проект Закону про внесення змін до Земельного кодексу України розроблено з метою децентралізації повноважень щодо розпорядження землями державної власності, якими на сьогоднішній день наділений центральний орган виконавчої влади з питань земельних ресурсів – Державне агентство земельних ресурсів та його територіальні органи.

Так, згідно чинної редакції Земельного кодексу України Держземагентство та його територіальні органи розпоряджаються землями сільськогосподарського призначення державної власності для всіх потреб. При цьому на територіальні органи

Держземагентства покладено також і функцію щодо погодження проектів землеустрою (ч. 1 ст. 186-1 Земельного кодексу України). Таким чином склалася ситуація при якій фактично одні й ті самі органи приймають як рішення щодо відповідності документації із землеустрою вимогам чинних нормативних документів так і щодо передачі тієї чи іншої земельної ділянки у власність або користування фізичним або юридичним особам, що призводить до надмірної концентрації повноважень у органів Держземагентства. Як наслідок створюється ситуація для суттєвих зловживань в цій сфері.

Також, на практиці склалася ситуація, що повноваження щодо розпорядження землями сільськогосподарського призначення державної власності покладено на обласні управління Держземагентства, яких створено по одному на кожну область. Виходячи з цього у зазначених органах відсутня фізична можливість ефективно опрацьовувати заяви фізичних і юридичних осіб щодо надання земельних ділянок сільськогосподарського призначення. Так, наприклад до складу Київської області входить 25 районів, і по кожному з цих районів щодо надання дозволу на розробку проекту землеустрою а в послідуєчому і щодо його затвердження приймає лише один орган. Тобто вирішення питань районного (місцевого) значення покладається на орган, який за своєю сутністю повинен вирішувати питання вищого – обласного рівня, що є неефективним та недоцільним.

Слід відмітити, що хоча районні управління Держземагентства уповноважені приймати заяви від громадян щодо виділення їм земельних ділянок, однак на практиці вказані органи виступають лише в ролі кур'єра, який відвозить вказані заяви до обласного управління і не має жодних засобів щодо контролю проходження таких звернень. Дана ситуація призводить до зайвої бюрократичної тяганини і як наслідок ускладнює, а інколи і унеможлиблює реалізацію громадянами їх конституційних прав на землю.

У зв'язку з вищезазначеним доцільним є передача повноваження щодо розпорядження землями державної власності районним державним адміністраціям, прямим завданням яких є реалізація виконавчої влади на рівні відповідних районів.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до Закону України "Про насіння і садивний матеріал" щодо гармонізації законодавства України у сфері насінництва та розсадництва до законодавства ЄС та СОТ.

Номер, дата реєстрації: 1460 від 12.12.2014

Ініціатор: Народні депутати України Головка М.Й., Осуховський О.І., Левченко Ю.В., Ілленко А.Ю., Марченко О.О., Бублик Ю.В., Рудик С.Я.

Метою Проекту Закону України "Про внесення змін до Закону України "Про насіння і садивний матеріал" (далі – проект Закону) є гармонізація норм Закону України "Про насіння і садивний матеріал" з законодавством ЄС та СОТ, а також його приведення у відповідність до законів України "Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності", "Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності" та "Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності".

Насінництво є пріоритетним та стратегічно важливим напрямком сільського господарства України. Світовий ринок насіння та садивного матеріалу стрімко росте тим самим піднімаючи стандарти та вимоги до якості та чистоти насіння та садивного матеріалу. Складна ситуація на національному ринку насіння та садивного в першу чергу обумовлена застарілими нормативно-правовими актами у сфері насінництва та розсадництва. Для підтримки національного виробника, зміни системи державного регулювання та контролю ринку насіння необхідні насамперед зміни до законодавства України.

Проект Закону розроблено з метою гармонізації законодавства України у сфері насінництва та розсадництва до законодавства ЄС та СOT, а також приведення узгодження Закону України "Про насіння і садивний матеріал" із законів України "Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності" та "Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності".

Також запропонованим проектом Закону передбачається дерегулювати процедуру отримання права на виробництво насіння та садивного матеріалу. Якщо відповідно до діючого Закону України "Про насіння і садивний матеріал" суб'єкту господарювання необхідно атестуватися після чого його буде внесено до Реєстру суб'єктів господарювання атестованих на виробництво насіння та/або садивного матеріалу, то проектом Закону України встановлено лише внесення суб'єкта господарювання до Реєстру виробників насіння на підставі поданої ним заяви, після чого йому надається право на виробництво насіння та садивного матеріалу.

Систему насінництва та розсадництва проектом Закону пропонується зробити прозорою та доступною відтак, відповідно до статті 14 проекту Закону, відомості, що містять Реєстр виробників, Реєстр органів з оцінки відповідності, Реєстр аудиторів з сертифікації (агрономів-інспекторів), Реєстр сертифікатів, виданих органами з оцінки відповідності на насіння та/або садивний матеріал є відкритими і загальнодоступними.

Проектом Закону також пропонується удосконалити національну системи сертифікації насіння і садивного матеріалу. Зокрема передбачається, що здійснення сертифікації насіння та садивного матеріалу буде здійснюватись недержавними господарюючими суб'єктами, а визначення сортових якостей насіння і садивного матеріалу шляхом польового інспектування та маркування партій насіння та садивного матеріалу аудитор з сертифікації.

Проектом також запропоновано механізм правового регулювання суспільних відносин, який передбачає відповідальність за порушення на ринку насінництва та розсадництва, що стимулюватиме до добросовісної діяльності у цій сфері та сприятиме попередженню появи та розповсюдження неякісного та небезпечного насіння і садивного матеріалу.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до Закону України "Про особисте селянське господарство" (щодо врегулювання питання членства в особистих селянських господарствах).

Номер, дата реєстрації: 1464 від 15.12.2014

Ініціатор: Народні депутати України Кириленко І.Г., Івченко В.Є.

Проект Закону України «Про особисте селянське господарство» (далі – Закон), підготовлено з метою врегулювання питання членства в особистих селянських господарствах.

З 2003 року, тобто з часу прийняття Закону і дотепер на законодавчому не врегульовано питання набуття та припинення членства в особистих селянських господарствах.

Відповідно до абзацу 2 статті 4 Закону облік особистих селянських господарств здійснюють сільські, селищні, міські ради за місцем розташування земельної ділянки в порядку, визначеному центральним органом виконавчої влади з питань статистики.

Порядок збору первинних даних про особисті селянські господарства регулюється Наказом Державного комітету статистики України № 409 від 26 жовтня 2009 року, зареєстрованим у Міністерстві юстиції України за № 44/17339 від 19 січня 2010 року, яким затверджено Порядок обліку особистих селянських господарств сільськими, селищними та міськими радами.

Відповідно до пункту 1.3 Порядку – облік особистих селянських господарств здійснюється у складі погосподарського обліку, що ведеться сільськими, селищними,

міськими радами за формами первинної облікової документації № 1, № 4, № 5.

Пункт 1.5 Порядку передбачає, що у разі ведення особистого селянського господарства для його обліку у формах №1, №4 та №5 зазначаються: прізвище, ім'я, по-батькові особи, якій була надана земельна ділянка для ведення особистого селянського господарства, її постійне місце проживання, площа земельної ділянки, яка належить цій особі або перебуває у її користуванні в межах сільської, селищної, міської ради, назва і дата документа, який засвідчує право власності або право користування земельною ділянкою для ведення особистого селянського господарства; прізвище, ім'я, по батькові осіб, які разом з нею ведуть особисте селянське господарство; у випадках, передбачених статтею 11 Закону України "Про особисте селянське господарство", проставляється дата припинення ведення особистого селянського господарства.

Відповідно до пункту 2.3 Порядку у рядку "Відмітка про припинення ведення особистого селянського господарства" проставляються дата та причина припинення ведення особистого селянського господарства відповідно до статті 11 Закону України "Про особисте селянське господарство". У цьому ж рядку для окремих осіб ставиться відмітка "вийшов/вийшла" про вихід із членів особистого селянського господарства.

На практиці, як правило, члени сім'ї та родичі особи, якій за рішенням сільської, селищної чи міської ради виділено у власність чи користування земельну ділянку для ведення особистого селянського господарства, та спільно проживають з нею, обліковуються як члени господарства, при цьому не береться до уваги те, чи ведеться ними насправді така спільна діяльність.

Також, як зазначено вище, у підзаконному акті, тобто у Порядку, йдеться про вихід із членів особистого господарства, хоча у Законі відсутні положення про вступ і вихід з особистого селянського господарства, момент набуття, припинення членства.

Отже, врегулювання на законодавчому рівні питання членства в особистих селянських господарствах є необхідним.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до Земельного кодексу України щодо правового режиму земель колективної власності".

Номер, дата реєстрації: 1465 від 15.12.2014

Ініціатор: Народні депутати України Кириленко І.Г., Івченко В.Є.

Метою прийняття Закону України «Про внесення змін до Земельного кодексу України щодо правового режиму земель колективної власності» є визначення чітко унормованого інструментарію правових засад переоформлення права на землі колективної власності для юридичних осіб – спадкоємців колективних сільськогосподарських підприємств, а також на землі загального користування в садівницьких товариствах.

Зокрема, земельні ділянки, які до введення в дію Земельного кодексу України (2001 р.) були надані у колективну власність і знаходяться під пасовищами, сінокосами, господарськими шляхами та прогонами, лісосмугами й іншими угіддями, використання яких визначено відповідною землепорядною документацією для товарного сільськогосподарського виробництва, підлягають передачі правонаступникам - в разі його реорганізації, а випадку їх відсутності – до комунальної чи державної власності.

Земельні ділянки загального користування, що перебувають у колективній власності садівницьких товариств, підлягають переоформленню в спільну сумісну власність цих товариств.

Запропонований проект закону направлений на заповнення прогалин в законодавстві шляхом внесення доповнень в Земельний кодекс України з метою врегулювання питань, пов'язаних з правовим режимом земель колективної власності.

Крім того, законопроектом здійснюється правове врегулювання переходу прав на земельні ділянки колективної власності у випадку переходу прав на будівлі та споруди, що розташовані на вказаних землях. Також вирішується питання щодо передачі у комунальну власність земельних ділянок під пасовищами, сінокосами, шляхами, які виникли внаслідок паювання, та інших угідь, що розташовані чи плануються, відповідно до розробленої землевпорядної документації, на землях колективної власності.

Проект Закону розроблений на виконання положень пункту 7 Перехідних положень Земельного кодексу України, які передбачають наступне: юридичні особи, що одержали у власність земельні ділянки у розмірах, що були передбачені раніше діючим законодавством, зберігають права на ці ділянки. Але ця норма є загальною і не визначає порядок, умови переходу та переоформлення права колективної власності у спільну сумісну або приватну.

Залишаються не врегульованими питання переходу прав на землі колективної форми власності та форма власності на ці землі в разі здійснення реорганізації суб'єктів права колективної власності. Колективна власність на землю була регламентована Земельним Кодексом України 1990 року. Відповідно до ст. 23 Земельного Кодексу України 1990 року землі колективної власності поділяються на ті, що знаходяться у власності підприємства, та в колективній власності громадян. Суб'єктом права колективної власності на землю на момент видачі державного акту на право колективної власності законодавство України визначало юридичну особу і громадян (в особі зборів колективу співвласників або членів КСП) відповідно до ч. 2, 3 ст. 5 Земельного кодексу в редакції 1992 року, п. 2 ст. 7 Закону «Про колективне сільськогосподарське підприємство». При цьому громадянам (в особі зборів колективу співвласників) надавалося право розпорядження тільки в тій частині земель колективної власності, що знаходилися в колективній власності громадян.

Частково землі колективної власності були поділені на паї та передані громадянам – членам КСП. При цьому згідно з Указом Президента України «Про порядок паювання земель, переданих в колективну власність» №720/95 від 08.08.1995 року, паюванню підлягали тільки сільськогосподарські угіддя. Крім того, згідно з ч.4 ст.7 Закону України «Про порядок виділення в натурі (на місцевості) земельних ділянок власникам земельних часток (паїв)», із площі земельних ділянок, що підлягають розподілу (паюванню), виключалися: деградовані, малопродуктивні, а також техногенно забруднені сільськогосподарські угіддя, що підлягають консервації; заболочені землі; інші землі, які недоцільно використовувати для сільськогосподарських потреб. Вказані землі із сільськогосподарських угідь та несільськогосподарські угіддя не підлягали паюванню і залишилися у іншого суб'єкта права колективної власності – колективного сільськогосподарського підприємства – самої юридичної особи. З цього випливає, що у разі реорганізації суб'єкта права колективної власності, після отримання його членами своїх паїв, землі, що були надані цим суб'єктам на праві колективної власності, за виключенням розпайованих земель, переходять у власність правонаступнику.

Щодо переоформлення й визначення форми власності слід враховувати ст.80 Земельного кодексу України, згідно з якою суб'єктами права власності на землю є: а) громадяни та юридичні особи - на землі приватної власності; б) територіальні громади, які реалізують це право безпосередньо або через органи місцевого самоврядування, - на землі комунальної власності; в) держава, яка реалізує це право через відповідні органи державної влади, - на землі державної власності. Таким чином переоформлення у власність й визначення форми власності повинно відбуватися в залежності від суб'єкта власності, яким є правонаступник.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про садівництво громадян".**Номер, дата реєстрації: 1467 від 15.12.2014****Ініціатор: Народні депутати України Кириленко І.Г., Івченко В.Є.**

Метою прийняття Закону є визначення чітко унормованого інструментарію правових, організаційних, економічних та соціальних засад організації раціонального використання земельних ділянок для садівництва громадян шляхом правового врегулювання внутрішніх майнових відносин садівників та товариств, розробки проєктів землеустрою, ведення колективного або індивідуального садівництва громадянами та діяльності садівницьких товариств, створених протягом останніх 30 років.

Зокрема, проєктом Закону визначається відповідний термінологічно-понятійний апарат, врегульовуються питання щодо приватизації земельних ділянок, організації землекористування садівницьких товариств, використання і охорони земель, врегулювання внутрішніх майнових відносин, надання статусу постійного помешкання і території тимчасового проживання та відпочинку на території садівницьких товариств, вирішення спорів та порядок ліквідації садівницьких товариств тощо.

Прийняття законопроекту дасть можливість впорядкувати організацію використання земельних ділянок громадян – членів колективного садівництва та земель загального користування садівницького товариства.

Проєкт Закону України «Про садівництво громадян» розроблений на виконання положень пункту 6 статті 35 Земельного кодексу України. Сьогодні в Україні нараховується близько 2,5 мільйонів громадян – членів колективних садівницьких товариств, які використовують майже 200 тисяч гектарів землі. Станом на 2013 р. приватизували свої садові ділянки тільки 1,5 млн. громадян на площі 112 тис. га або 57,7% від загальної площі. У своїй більшості не приватизували свої ділянки пенсіонери. Із земель загального користування приватизовано тільки 0,4 тис. га із 13,9 тис. га або 3%. Разом з тим, після прийняття в 2001 році нової редакції Земельного кодексу України окремого закону, яким було би врегульовано порядок використання земельних ділянок садівницьких товариств, визначений порядок надання земельних ділянок, облік та реєстрація товариств садівників, внутрішні майнові відносини садівників та товариства як об'єднання громадян, тощо залишається не врегульованим. Зокрема, землекористування садівницьких товариств створювалося в різний період (до 1990 р. – земельні ділянки для ведення садівництва громадян відводилися підприємствам, із 2001 по 2002 р. – кооперативам громадян, статус яких законодавчо так і не був визначений, із 2002 р. згідно – чинного Земельного кодексу) за різним земельним законодавством. Формування землекористування садівницьких товариств за законодавством в різний період створило ряд проблем у приватизації земельних ділянок, у внутрішніх майнових відносинах між членами садівницьких товариств (кооперативів громадян) та правлінням, в організації використання і охорони земельних ділянок тощо.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до Податкового кодексу України (щодо підвищення ставок акцизного збору на тютюнові вироби, алкогольні напої та пиво) в рамках процесу євроінтеграції України".

Номер, дата реєстрації: 1474 від 16.12.2014**Ініціатор: Народні депутати України Гопко Г.М., Острікова Т.Г., Мусій О.С., Кривенко В.М.**

Законопроектом пропонується підвищити ставки акцизного збору на тютюнові вироби, алкогольні, слабоалкогольні напої та пиво з метою забезпечення подальшого збільшення реальних цін на тютюнові вироби для закріплення тенденції до зменшення

вживання алкоголю та тютюну в Україні, що також дасть можливість отримати додаткові надходження до державного бюджету.

Наближення ставок акцизу в Україні до вимог ЄС також сприятиме зменшенню рівня контрабанди українських сигарет та алкоголю до країн ЄС. В той же час з метою мінімізації нелегального обігу між Україною та Росією пропонується підвищити ставки акцизу таким чином, щоб мінімізувати різницю цін на тютюнові вироби і алкогольні напої між країнами.

Також Кабінету Міністрів України пропонується вжити посиленних заходів для протидії незаконному обігу тютюнових виробів та алкогольних напоїв в Україні, зокрема, продажу з рук.

Законопроект розроблено з метою: 1) збільшення цін на тютюнові вироби, алкогольні напої та пиво, що зменшить їх споживання серед населення України та покращить стан здоров'я населення; 2) наближення до стандартів оподаткування тютюнових виробів, алкогольних напоїв та пива в Європейському Союзі; 3) збільшення доходів державного і місцевих бюджетів.

У 2012 році було опубліковано «Дослідження щодо глобального тягара хвороб», яке є найбільшою в світі систематизацією даних щодо поширеності хвороб та факторів ризику їх виникнення. Згідно з цим дослідженням, станом на 2010 рік трьома головними факторами ризику в усьому світі були високий кров'яний тиск, активне і пасивне тютюнокуріння, вживання алкоголю.

В багатьох країнах світу було успішно застосовано заходи, які ефективно зменшили тягар викликаних алкоголем та тютюном проблем. У спільному документі, підготованому ще 2011 року Світовим економічним форумом та Всесвітньою організацією охорони здоров'я, визначено основні стратегії, здатні зменшити шкоду, яку завдає споживання алкоголю та тютюну. Найбільш ефективною з цих стратегій є обмеження економічної доступності алкоголю і тютюну шляхом підвищення податків і цін.

Досвід України переконливо доводить дієвість такої стратегії. У 2005-2008 роках, за даними Державної служби статистики, від зазначених чотирьох прямо пов'язаних зі вживанням алкоголю причин (розлади психіки та поведінки внаслідок вживання алкоголю; алкогольна кардіоміопатія, випадкові отруєння та дія алкоголю, алкогольна хвороба печінки) щорічно помирало більше 24 тисяч людей на рік. Починаючи з 2009 року кількість таких смертей поступово зменшилася і в 2011 році скоротилася до 11 752. Аналогічні тенденції мали показники смертності від непрямно пов'язаних із вживанням алкоголю причин, таких як нещасні випадки, ДТП, пневмонія, туберкульоз, хвороби печінки тощо. Основною причиною такого скорочення смертності стало зменшення економічної доступності алкоголю завдяки збільшенню більш ніж на 100% акцизів на алкогольні напої в 2009-2011 роках. Зменшення смертності від алкогольних отруєнь та інших причин показує, що відбулося скорочення вживання алкоголю загалом, тобто зменшення продажу легальних алкогольних напоїв лише не було компенсовано збільшенням вживання нелегального алкоголю.

Дані міжнародного опитування «Здоров'я та поведінкові орієнтації учнівської молоді» (HBSC) свідчать про зниження споживання алкоголю серед підлітків в Україні в 2006-2010 роках. Однією з основних причин зменшення споживання алкоголю серед підлітків було підвищення ставок акцизу на пиво і алкогольні напої в Україні у 2009-2010 роках. Проте, незважаючи на зменшення рівнів споживання слабоалкогольних напоїв і пива серед підлітків, у 2010 році Україна займала перше місце серед 38 країн HBSC за показником споживання слабоалкогольних напоїв і друге місце за показником споживання пива підлітками.

Незважаючи на скорочення обсягу вживання алкоголю, завдяки збільшенню ставок акцизу, **надходження до державного бюджету** від акцизів на алкогольні напої у 2008-2012 роках зросли з 3,9 млрд. гривень до 5,9 млрд. гривень, а від акцизів на пиво: з 0,86 млрд. гривень до 2,18 млрд. гривень.

У 2006 році Україна ратифікувала Рамкову Конвенцію ВООЗ із боротьби проти тютюну (РКБТ). Відповідно до Статті 6 РКБТ, Україна має запроваджувати заходи, що включають здійснення податкової і цінової політики стосовно тютюнових виробів для того, щоб сприяти досягненню цілей охорони здоров'я, які передбачають скорочення споживання тютюну. Завдяки кільком суттєвим підвищенням ставок акцизу у 2008-2013 роках, середня ставка акцизу на сигарети зросла у 8 разів, що дозволило суттєво зменшити поширеність куріння: за даними Державної служби статистики, кількість курців серед осіб старших від 12 років зменшилася з 10,1 млн. 2008 року до 8,1 млн. 2013 року, або на 20%.

Завдяки підвищенню ставок тютюнових акцизів у 2008-2012 роках, **доходи державного бюджету України від акцизів на тютюнові вироби** зросли у сім разів: з 2,44 млрд. гривень 2007 року до 17,9 млрд. гривень 2013 року при скороченні реалізації за ці роки з 124 млрд. до 75 млрд. сигарет.

З 1 січня 2014 року ставки акцизу на сигарети було підвищено на 6,5%. Таке мізерне підвищення призвело до скорочення надходжень до Державного бюджету. Тому за ініціативою нового уряду України ставки було підвищено на 25% з 1 липня і на 5% з 1 вересня, загалом на 40% протягом року.

В той же час мінімальні ставки акцизу на сигарети було збільшено з 1 січня 2014 року: в Росії – на 42%, в Білорусі – на 25%, в Молдові – на 67%, в Казахстані – на 94%. Наразі мінімальна специфічна ставка в Україні становить 304,11 гривень на 1000 сигарет з фільтром, тоді як в Росії вона дорівнює 1040 рублів (=312 гривень).

При підвищенні акцизів і цін частина курців може перейти з дорогих марок сигарет на відносно дешеві, але це не вплине на стан їх здоров'я, тому що всі сигарети з фільтром незалежно від їх ціни, однаково шкідливі для здоров'я. Проте, з медичної точки зору, немає підстав підтримувати низькі ставки акцизу на сигарети без фільтра. В країнах ЄС сигарети з фільтром і без фільтра обкладаються за однаковими ставками відповідно до Статті 7-2 Директиви 2011/64/ЄС. З 2012 року Росія підвищила ставки акцизу на сигарети без фільтра до рівня ставок сигарет з фільтром. З 2014 року ставки на сигарети без фільтра до рівня ставок сигарет з фільтром підвищив Казахстан.

Угода про Асоціацію між Україною та ЄС (стаття 352) передбачає поступове наближення акцизних ставок на тютюнові вироби. Наразі в Україні середня ставка акцизу складає біля 16 євро на 1000 сигарет, тоді як в ЄС з 1 січня 2014 року мінімальна ставка дорівнює 90 євро. Для того, щоб досягти рівня ЄС хоча б у 2022 році, Україні потрібно щорічно підвищувати ставку акцизу на сигарети не менш, ніж на 30%.

В Європейському Союзі Директивою 92/84/ЕЕС від 19.10.1992 встановлені мінімальні ставки акцизу на алкогольні напої (крім вина, пива та проміжних виробів) на рівні 5,5 євро (=104,5 гривні, при курсі 1 євро=19 гривень) на 1 літр 100% спирту. На "проміжні продукти" мінімальна ставка акцизу встановлена на рівні 0,45 євро (= 8,55 гривні) на 1 літр виробу.

Директивою 92/84/ЕЕС від 19.10.1992 також встановлено мінімальну ставку акцизу на пиво 1,87 євро (=35,53 гривні при курсі 1 євро=19 грн.) на 100 літрів/ 1 градус чистого алкоголю в кінцевому продукті. Мінімальні ставки акцизу в ЄС на пиво були встановлені у 1992 році, тому Єврокомісія пропонує збільшити цю ставку відповідно до рівня інфляції за останні 20 років. Наразі в більшості країн ЄС ставки акцизу на пиво суттєво перевищують встановлений у 1992 році мінімальний рівень. В Україні з 1 травня 2014 року діє ставка акцизу на пиво на рівні 1,24 гривні на 1 літр пива. При середньому вмісті алкоголю 5%, ставка дорівнює 1,31 євро на 100 літрів/ 1 градус чистого алкоголю в кінцевому продукті, що суттєво менше мінімальної ставки ЄС 1992 року. Чинна схема акцизного оподаткування пива в Україні сприяє вживанню більш міцного пива, що негативно впливає на громадське здоров'я. Рівень ставки акцизу на пиво в 2014 році в Україні є суттєво меншим, ніж в усіх сусідніх країнах.

Враховуючи особливу небезпеку споживання слабоалкогольних напоїв для молоді, уряди деяких країн Європи ввели додаткові акцизи на ці напої. Наприклад,

Німеччина у 2004 році запровадила податок в розмірі 55 євро на 1 літр 100% спирту (на додаток до чинного податку на алкоголь у спиртних напоях в розмірі 13 євро на 1 літр 100% спирту) для сумішей алкогольних та безалкогольних напоїв міцністю 1,2%-10% алкоголю. За даними опитування, наступного року серед 12-17 річних підлітків Німеччини споживання слабоалкогольних напоїв зменшилося вдвічі. У 2004 році Швейцарія збільшила податок на такі напої, встановивши його в 4 рази вище (на 1 літр 100% спирту), ніж в міцних спиртних напоях. Продажі слабоалкогольних напоїв різко зменшилися, але бюджет Швейцарії отримав від їх оподаткування більше коштів. Підвищені податки на слабоалкогольні напої також встановлено у Франції, Данії та інших країнах, що сприяло запобіганню споживання слабоалкогольних напоїв серед молоді цих країн.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до Земельного кодексу України" (щодо спрощення процедури продажу земельних ділянок комунальної власності або прав на них на конкурентних засадах, а також щодо підстав та механізму відшкодування збитків власникам.

Номер, дата реєстрації: 1482 від 16.12.2014

Ініціатор: Народний депутат України Насалик І.С.

Метою законопроекту є спрощення процедури надання земельних ділянок в оренду для розташування на них об'єктів сфери послуг чи соціально-культурного призначення та залучення додаткових фінансових ресурсів до місцевих бюджетів через впровадження механізму відшкодування збитків, спричинених власникам землі користуванням нею без правовстановлюючих документів.

Прийняття законопроекту стимулюватиме потенційних інвесторів для розвитку сфери послуг та відкриття об'єктів соціально-культурного призначення. Впровадження механізму відшкодування збитків землевласникам користувачами землі без правовстановлюючих документів спонукатиме суб'єктів земельних правовідносин в найкоротші терміни вирішувати питання оформлення права на земельну ділянку державної або комунальної власності та укладання договорів оренди землі. Не врегульовані чинним законодавством питання землекористування приводять не тільки до порушення конституційних прав громадян та юридичних осіб на гарантовані державою рівні умови здійснення підприємницької діяльності, але і позбавляють місцеві бюджети значного обсягу власних доходів. Особливої актуальності дана проблема набуває у даний час, коли державою розпочато реалізацію політики децентралізації, відповідно до якої проводяться заходи зі зміцнення фінансового забезпечення місцевих бюджетів та вишукуються додаткові можливості і резерви для формування достатньої фінансово-ресурсної бази територіальних громад.

Правова неврегульованість ряду земельних відносин, зтяжні процедури вирішення земельних проблем породжують відтік потенційних інвесторів, особливо зі сфер послуг та соціально-культурної. Така ж неврегульованість дає можливість багатьом землекористувачам ухилятися від сплати орендної плати за земельні ділянки, поряд з орендарями, які її сплачують.

Законопроектом пропонується надавати земельні ділянки в оренду для розташування об'єктів сфери послуг чи соціально-культурного призначення, якщо після оголошення торгів пройшов один місяць, а інших учасників, крім одного, не було зареєстровано.

Цілий ряд землекористувачів користуються земельними ділянками без правовстановлюючих документів. Відсутність цих документів не дозволяє вирішити проблеми адміністрування плати за землю.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до деяких законів України з питань ідентифікації та реєстрації тварин"

Номер, дата реєстрації: 1484 від 16.12.2014

Ініціатор: Народні депутати України Мірошніченко І.В., Івченко В.Є.

Метою законопроекту є усунення неузгодженостей у Законі України "Про ідентифікацію та реєстрацію тварин", які виникли після прийняття Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо ідентифікації та реєстрації тварин" від 14 серпня 2014 року № 1648-VII, шляхом уточнення положень щодо порядку державного фінансування робіт з ідентифікації та реєстрації тварин, у тому числі в частині визначення кола суб'єктів, для яких запроваджується таке державне фінансування, а також удосконалення деяких інших положень.

Верховною Радою України 14 серпня 2014 року було прийнято Закон України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо ідентифікації та реєстрації тварин" (№ 1648-VII).

Зазначеним Законом з метою приведення у відповідність з законодавством Європейського Союзу, а також створення системи постійного контролю за станом здоров'я тварин та ветеринарно-санітарним станом всіх господарств країни, запроваджено обов'язкову ідентифікацію та реєстрацію всіх сільськогосподарських тварин, а також встановлено з 1 січня 2015 року відповідальність для власників та утримувачів тварин за порушення законодавства у цій сфері.

Разом з тим, у прийнятому Верховною Радою України Законі наявні окремі неузгодженості, які перешкоджають належній імплементації законодавчих положень щодо обов'язкової ідентифікації та реєстрації всіх сільськогосподарських тварин.

Зокрема, частинами дев'ятою та десятою статті 5 Закону передбачено проведення ідентифікації та реєстрації тварин, власниками яких є фізичні особи, за рахунок уповноважених ними осіб. У той же час, новою редакцією частини першої статті 10 Закону встановлено, що роботи з ідентифікації та реєстрації тварин, що утримуються і розводяться у господарствах фізичних осіб, здійснюються виключно за рахунок коштів держави.

Отже, з одного боку Законом закладено механізм можливого залучення великих товаровиробників до фінансування робіт з ідентифікації і реєстрації тварин, продукцію яких вони закупають, з іншого боку – цей механізм не зможе діяти, оскільки статтею 10 Закону, чітко передбачено, що зобов'язання по фінансуванню проведення ідентифікації і реєстрації тварин у господарствах фізичних осіб бере на себе виключно держава.

Крім того, редакція статті 10 Закону не враховує права будь-якої фізичної особи здійснити оплату робіт з ідентифікації та/або реєстрації належної їй тварини за власний рахунок, не чекаючи коштів держави чи третьої особи, оскільки вона може бути зацікавленою в продажі продукції вже сьогодні.

Таким чином, фактично Закон позбавляє фізичну особу можливості оплатити за власний рахунок ідентифікацію тварин(и) виходячи з її власних фінансових ресурсів і бажання, оскільки отримання коштів суб'єктом проведення ідентифікації чи реєстрації безпосередньо від фізичної особи викликати питання щодо законності їх отримання.

Наслідками викладених вище неузгодженостей Закону, а також відсутністю у Державному бюджеті України на 2014 рік коштів на фінансування робіт з ідентифікації та реєстрації тварин, на сьогодні є фактичне зупинення процесу ідентифікації і реєстрації тварин, що утримуються у господарствах фізичних осіб, а також постійні порушення норм Законів України "Про ідентифікацію і реєстрацію тварин" та "Про ветеринарну медицину", що впливає на загальний стан епізоотичної ситуації в державі.

Слід також зазначити, що Законом України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо ідентифікації та реєстрації тварин" від 14 серпня 2014 року № 1648-VII було виключено частину другу статті 3 Закону України "Про

ідентифікацію та реєстрацію тварин" і поширено дію Закону на фізичних осіб, які займаються розведенням тварин та їх утриманням для власного споживання харчових продуктів тваринного походження. Саме з метою державної підтримки цієї категорії фізичних осіб було запроваджено державне фінансування робіт з ідентифікації та реєстрації тварин. Однак, внаслідок неузгодженостей при затвердженні остаточної редакції Закону на сьогодні таке фінансування фактично передбачається для усіх фізичних осіб, у тому числі тих, які займаються утриманням та розведенням тварин з метою отримання прибутку, що не є виправданим.

Ефективне здійснення ідентифікації та реєстрації тварин також потребує внесення змін до низки положень Закону України "Про ідентифікацію та реєстрацію тварин" в частині повноважень органів виконавчої влади у цій сфері та обов'язків Адміністратора Єдиного державного реєстру.

Крім того, у зв'язку з викладеними вище проблемами у реалізації законодавчих положень щодо обов'язкової ідентифікації та реєстрації тварин, існує потреба у перенесенні строку запровадження адміністративної відповідальності за порушення законодавства у цій сфері.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до Прикінцевих положень Закону України "Про виробництво та обіг органічної сільськогосподарської продукції та сировини" щодо вимог маркування молочних продуктів, які містять пробіотики"

Номер, дата реєстрації: 1485 від 16.12.2014

Ініціатор: Народні депутати України Мірошніченко І.В., Івченко В.Є.

Проект Закону "Про внесення змін до Закону України "Про виробництво та обіг органічної сільськогосподарської продукції та сировини" (далі - проект Закону) розроблений з метою відтермінування заборони використання слова з префіксом "біо" при маркуванні молочних продуктів, виробництво яких відповідно до нормативних документів передбачає використання пробіотиків для уникнення можливих втрат суб'єктами господарювання при зупинці виробництва біопродуктів.

Відповідно до частини 7 статті 29 Закону України "Про виробництво та обіг органічної сільськогосподарської продукції та сировини" (далі - Закон) забороняється при маркуванні продукції, яка не відповідає вимогам цього Закону, використовувати позначення з написами "органічний", "біодинамічний", "біологічний", "екологічний", словами з префіксом "біо" тощо". Тобто згідно з вимогами Закону виробникам молочних продуктів заборонено використовувати слова з префіксом "біо", якщо такі продукти не відповідають вимогам даного Закону.

Чинна редакція частини 7 статті 29 Закону призведе до зникнення біокефіру та біойогурту як категорії кисломолочної продукції. Адже з метою дотримання вимог законодавства виробникам кисломолочної продукції, яка містить пробіотики, необхідно здійснити ряд досить тривалих за часом заходів, зокрема: внести зміни до технічних умов та технологічної документації, маркування продукту, змінити дизайн упаковки, внести корективи у рекламні кампанії та маркетингові плани тощо.

Наразі 35 виробників молочних продуктів у маркуванні використовують префікс "біо", з них 27 виробників є національними товаровиробниками.

Упродовж багатьох років підприємства молочної галузі виробляють кисломолочні продукти, в тому числі біопродукти – біокефір, біойогурт та інші. В даному випадку назви біокефір, біойогурт - це не позначення при маркуванні продуктів (вироблених з органічної сировини), а власна назва продуктів. Відповідно до Національного стандарту України ДСТУ 2212:2003 "Виробництво молока та кисломолочних продуктів. Терміни та визначення" у пункті 1 "Сфера застосування" зазначено, що цей стандарт установлює українські терміни та визначення понять стосовно виробництва молока та кисломолочних продуктів. Зокрема, біопродукт – це

молочний продукт, який містить пробіотики в кінці терміну придатності кількістю не менше 107 КУО/г. Корисну дію пробіотичних мікроорганізмів на організм споживача має бути обов'язково підтверджено клінічними дослідженнями.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення зміни до пункту 1 розділу XI "Прикінцеві положення" Закону України "Про безпечність та якість харчових продуктів" (щодо реалізації на агропродовольчих ринках продукції домашнього виробництва та подвірного забою).

Номер, дата реєстрації: 1499-1 від 18.12.2014

Ініціатор: Народні депутати України Кутовий Т.В., Продан О.П., Івченко В.Є., Бакуменко О.Б., Каплін С.М.

Метою прийняття проекту Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про безпечність та якість харчових продуктів» (щодо реалізації на агропродовольчих ринках продукції домашнього виробництва та подвірного забою) є усунення колізії норм законодавства, що виникла через неузгодженість строків дії окремих законодавчих норм, які регулюють обіг харчових продуктів на ринках, зокрема перехідного періоду до набрання чинності новою редакцією Закону України «Про основні принципи та вимоги до безпечності та якості харчових продуктів» та датою набрання чинності деякими нормами, діючого в цей перехідний період, Закону України «Про безпечність та якість харчових продуктів» (№771/97).

22 липня 2014 року Верховною Радою України було прийнято Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо харчових продуктів» (№ 1602-VII), яким передбачено викласти в новій редакції Закон України «Про безпечність та якість харчових продуктів» (№771/97) на виконання Угоди про Асоціацію між Україною та Європейським Союзом.

Нова редакція Закону України «Про основні принципи та вимоги до безпечності та якості харчових продуктів» приводить українське законодавство у сфері харчових продуктів у відповідність до законодавства Європейського Союзу, основні норми зазначеного Закону набувають чинності у вересні 2015 року.

Разом з цим, 01.01.2015 року почнуть діяти відтерміновані з 2010 року норми частини першої статті 35 Закону України «Про безпечність та якість харчових продуктів» (№771/97), якими забороняється продаж молока необробленого, сиру домашнього виробництва, туш або частин туш парнокопитних та інших копитних тварин подвірного забою на агропродовольчих ринках.

Тобто, з 01 січня 2015 року до набрання чинності Законом України «Про основні принципи та вимоги до безпечності та якості харчових продуктів», майже на 10 місяців буде заборонено продаж на агропродовольчих ринках м'яса худоби подвірного забою, молока та сиру домашнього виробництва.

При цьому Законом України «Про основні принципи та вимоги до безпечності та якості харчових продуктів», який набирає чинності 20 вересня 2015 року, з урахуванням норм європейського законодавства, законодавець вже врегулював питання продажу молока необробленого, сиру домашнього виробництва, туш або частин туш парнокопитних та інших копитних тварин подвірного забою на агропродовольчих ринках.

В статті 36 нової редакції Закону України «Про основні принципи та вимоги до безпечності та якості харчових продуктів» зазначено, що «Цілі туші або частини туш парнокопитних та інших копитних тварин, туші свійської птиці, кроликів та малих диких тварин, риба, мед, яйця, молоко необроблене, сир домашнього виробництва і продукти рослинного походження можуть продаватися на агропродовольчих ринках за умови підтвердження їхньої придатності за результатами випробувань (досліджень) акредитованої лабораторії, яка знаходиться на агропродовольчому ринку, державним

інспектором, який знаходиться на цьому ж ринку. Не підлягають зазначеним випробуванням харчові продукти недомашнього виробництва, які супроводжуються документами, що забезпечують простежуваність продукції».

Вимога щодо підтвердження за результатами досліджень акредитованої лабораторії придатності продуктів, призначених для продажу на агропродовольчих ринках, дозволить убезпечити споживачів від неякісної продукції та відповідатиме Угоді про Асоціацію між Україною та ЄС.

Даним проектом Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про безпечність та якість харчових продуктів» (щодо реалізації на агропродовольчих ринках продукції домашнього виробництва та подвірного забою) пропонується статтю 35 Закону України «Про безпечність та якість харчових продуктів», яка набирає чинності з 01 січня 2015 року, викласти в редакції статті 36 нового Закону України «Про основні принципи та вимоги до безпечності та якості харчових продуктів».

Такий шлях вирішення проблеми приведе норми законодавчих актів України у відповідність до вимог законодавства Європейського Союзу, а також дозволить уникнути соціальної напруги та протестних настроїв серед приватних домогосподарств.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення зміни до статті 17² Закону України "Про державну підтримку сільського господарства України"

Номер, дата реєстрації: 1548 від 22.12.2014

Ініціатор: Кабінет Міністрів України Яценюк А.П.

Метою внесення змін до проекту Закону України "Про внесення зміни до статті 17² Закону України "Про державну підтримку сільського господарства України" (далі – проект Закону) є здійснення державної підтримки не лише великих, а й середніх та дрібних сільськогосподарських товаровиробників шляхом зняття обмежень щодо потужностей тваринницьких ферм та комплексів, які можуть претендувати на часткове відшкодування вартості будівництва та реконструкції.

Разом з тим до переліку об'єктів, вартість яких може бути частково відшкодована, додано доільні зали та створені на кооперативних засадах м'ясопереробні пункти.

Проект Закону розроблений за результатами численних звернень із регіонів та набрання 01 січня 2015 року чинності статті 33 Закону України "Про безпечність та якість харчових продуктів", якою забороняється реалізація і обіг необробленого молока та сиру домашнього виробництва, а також туш або частин туш парнокопитних та інших копитних подвірного забою на агропродовольчих ринках.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до Закону України "Про державний земельний кадастр" щодо врегулювання правовідносин при оформленні прав власності чи користування земельною ділянкою.

Номер, дата реєстрації: 1593 від 23.12.2014

Ініціатор: Народний депутат України Купрієнко О.В.

Законопроект спрямований на вдосконалення та усунення прогалин в земельному законодавстві при технічній реалізації законодавчих норм.

Наявність визначеного переліку підстав скасування державної реєстрації земельної ділянки неможливо видалити дані про право власності на земельну ділянку в базі даних Державного земельного кадастру у разі припинення права власності чи користування земельною ділянкою. Це унеможливує державну реєстрацію права власності чи користування нового власника чи користувача.

Відсутність державної реєстрації права власності чи користування земельною ділянкою унеможливує здійснення господарської діяльності суб'єктами господарювання, зокрема комунальними підприємствами, що надають житлово-комунальні послуги населенню (напр. водопостачання та водовідведення). Власник земельної ділянки, право власності чи користування якої припинено, вже не сплачує орендної плати чи плати за землю, а новий власник/користувач ще не сплачує так як нема державної реєстрації. Прийняття законопроекту упорядить відносини між власниками/користувачами земельних ділянок і державою та органами місцевого самоврядування

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до деяких законів України щодо стимулювання створення та діяльності сімейних фермерських господарств".

Номер, дата реєстрації: 1599 від 23.12.2014

Ініціатор: Народні депутати України Кириленко І.Г., Юрчишин П.В., Давиденко В.М., Івченко В.Є., Бакуменко О.Б., Заболотний Г.М.

Даний законопроект розроблений з метою створення належних законодавчих, економічних та соціальних умов для забезпечення спрощеного порядку трансформації особистих селянських господарств в сімейні фермерські господарства, спрощення реєстрації та організації їх господарської діяльності.

Реалізація законопроекту дозволить легалізувати та вивести в правове поле діяльність особистих селянських господарств, які фактично трансформувались в сімейні фермерські господарства, як повноправних учасників аграрного ринку, які будуть вести свою господарську діяльність у відповідності до норм чинного законодавства щодо виробників сільськогосподарської продукції.

Господарства населення, до яких належать і особисті селянські господарства (ОСГ), відіграли важливу стабілізаційну роль у розвитку сільського господарства в період його переходу до ринкових відносин і продовжують робити незамінний внесок у виконання ним своєї багатофункціональної місії. Вони забезпечують виробництво майже половини вартості валової продукції галузі, є місцем докладання праці для зайнятих у ній осіб, залишаються вагомою складовою сільської економіки і постачальниками ресурсів для місцевих (особливо внутрішньосільських) продовольчих ринків. Водночас, у трансформаційний період в державі практично не вживалися належні заходи, спрямовані на подолання недоліків інституціонального, економічного і соціального середовищ функціонування особистих селянських господарств та їх техніко-технологічної відсталості. Це стало причиною уповільнення темпів їх розвитку, консервації ставлення селян до своїх господарств як до підсобних, втрати зацікавленості середнього і молодшого поколінь сільських жителів до сімейного господарювання. Збереження і посилення зазначених явищ створює істотні загрози для сталого розвитку сільського господарства і сільської місцевості.

Особисті селянські господарства, на відміну від фермерських господарств, носять споживчий характер, мають інший мотиваційний механізм. Ведення такого господарства по суті є діяльністю, заснованою на праці членів селянської родини, з мінімальним зверненням до ринку. Такого роду діяльність з виробництва сільськогосподарської продукції орієнтована переважно на споживання продукції всередині самого господарства і не вимагає юридичного оформлення.

В ринкових умовах в середовищі господарств населення відбулися трансформаційні зрушення, наслідком яких є їх розшарування за характером сільськогосподарської діяльності. Частка господарств, які виробляють продукцію як для власного споживання, так і для продажу, зменшилась, а частки тих, що займаються сільськогосподарською діяльністю лише з метою продовольчого самозабезпечення, і тих, що виробляють переважно товарну продукцію, зросли. Приблизно 20% особистих

селянських господарств України, які мають у користуванні земельні ділянки, відповідають світовим критеріям належності до виробників товарної сільськогосподарської продукції і фактично є сімейними фермерськими господарствами.

Сектор господарств населення займається виробництвом більш трудомістких та менш доходних видів сільськогосподарської продукції, зокрема: овочів – близько 85 %, молока – до 80 %, м'яса ВРХ – понад 75 %, м'яса свиней – близько 60 %. При цьому належних каналів збуту виробленої господарствами населення продукції в Україні поки не сформовано.

Водночас, вирощування сільськогосподарської продукції в секторі селянських господарств має соціальну спрямованість – з одного боку, це сфера отримання доходів сільськими жителями (напрямо бізнесу), з іншого – за рахунок даного сектора держава досягає належного рівня продовольчої безпеки.

В умовах посилення кризових явищ в економіці та тотального безробіття на селі, вирощування сільськогосподарської продукції для багатьох сільських домогосподарств є єдиним реальним джерелом формування сімейних бюджетів.

Водночас, навіть в тих галузях, в яких традиційно переважає частка ОСГ, не створені рівні конкурентні умови для ОСГ та сільгоспідприємств. В першу чергу, це стосується практики функціонування ПДВ у сільському господарстві, недосконалий механізм справляння якого викривлює конкурентне середовище для окремих категорій товаровиробників, ставить селянські господарства в гірше становище в порівнянні із сільгоспідприємствами.

Нині податкові пільги носять вибіркового характеру і поширюються лише на сільгоспвиробників, які мають юридичний статус, тоді як особисті селянські господарства не мають такого статусу та відповідно і можливості скористатися ними (в першу чергу, пільговим режимом справляння ПДВ). У них відсутнє джерело для компенсації вхідного ПДВ, при цьому зазначені витрати лише при виробництві молока становлять близько 2 млрд. грн., внаслідок чого селянські господарства втрачають при реалізації молока понад 6,5 % доходів.

Враховуючи негативну дію податкового фактора (недосконалість механізму ПДВ), селянські господарства змушені збувати продукцію за неофіційними каналами реалізації, які не передбачають відповідного відображення в системі статистики та сплати належних обов'язкових платежів. Проведений аналіз показує, що в останні роки (з 2008 року) такі негативні тенденції суттєво посилились, про що свідчить, зокрема, зменшення поставок сільськогосподарської продукції на промислову переробку.

Обсяги неофіційного (фактично – тіньового) ринку у секторі селянських господарств в останні роки суттєво зростають - за експертними оцінками, по овочах він перевищує 80 %, м'ясу - 60 %, молока - 40 %. При цьому ще декілька років назад дані показники були на 10-15% нижчими. Така тенденція обумовлена суттєвою різницею у цінах реалізації за офіційним (переробному підприємству, заготівельній організації, на організованому ринку) та неофіційним каналами реалізації (посередникам, що застосовують спрощені режими оподаткування), яка за експертними оцінками становить: по молоку та яловичині – близько 2,5 разів, по овочах – близько 4 разів.

Державу така ситуація теж не повинна влаштовувати, оскільки недосконалість маркетингових ланцюгів реалізації продукції, виробленої селянськими господарствами, не забезпечує належного обсягу податкових надходжень, а рівень сплати податків суб'єктами аграрного ринку є мізерним (селянські господарства звільнені від сплати податку на доходи фізичних осіб, а посередники застосовують спецрежими оподаткування для фізичних осіб з фіксованими ставками).

Зокрема, внаслідок невідпрацьованості податкового механізму при оподаткуванні лише поставок молока ОСГ держава втрачає, за розрахунками, до 3 млрд. грн. податкових надходжень, які б вона мала внаслідок потрапляння такої

продукції в офіційні канали реалізації (за рахунок сплати податків на етапах переробки та офіційної торгівлі).

З іншого боку, розвиток сучасних інтеграційних процесів ставить нові вимоги щодо якості і безпечності сільськогосподарської продукції. Для забезпечення можливості офіційного збуту селянські господарства повинні дотримуватись необхідних вимог безпечності, що можливе лише за рахунок технологічного оновлення виробництва (спеціалізовані пункти забою, уникнення контакту молока з повітрям, швидке охолодження молока тощо). Самостійно такі проблеми селянські господарства вирішити не в змозі.

Отже, в Україні склалась неефективна стихійна структура аграрного ринку в сегменті селянських господарств, основною причиною чого є податковий фактор. Зокрема, понад 80 % овочів доходять від виробника до споживача, оминаючи офіційні канали реалізації та сплату належних обов'язкових платежів до бюджету та державних цільових фондів. У вигаши від цього залишаються лише посередники, тоді як виробники та держава недоотримують доходи.

Враховуючи, що особисті селянські господарства є найчисельнішими представниками сімейного типу господарювання в аграрному секторі економіки України, та що вони фактично уже працюють як сімейні фермерські господарства, виникла об'єктивна необхідність забезпечити створення правових, економічних та соціальних передумов їх трансформації в сімейні фермерські господарства з набуттям статусу юридичної особи чи фізичної особи – підприємця - виробника сільськогосподарської продукції, забезпечення їм повноцінної участі в аграрному ринку та посилення соціального захисту членів таких господарств, стимулювання створення на їх основі життєздатної системи сільськогосподарської обслуговуючої кооперації та подальшого забезпечення комплексного розвитку малих форм господарювання у сільській місцевості.

Сімейне фермерство забезпечує безпосереднє поєднання робітника із засобами виробництва, бо вони належать саме цим товаровиробникам. Виробничі відносини, що складаються тут у процесі виробництва, чіткі і прозорі, а розподіл виробленого продукту здійснюється на базі участі у виробництві членів сімейного фермерського господарства, які виступають водночас і як рівноправні власники всього того, що належить сім'ї.

Важливою перевагою сімейного фермерського господарства є також те, що в процесі виробництва чи надання послуг постійно нагромаджується і передається від більш досвідчених до менш досвідчених або молодих працівників досвід та навички сільськогосподарського виробництва.

Виокремлення в сільському господарстві саме сімейного фермерського господарства необхідне ще й через те, що рівень ефективності його функціонування значно залежить від природних чинників, а це вимагає особливої (першочергової) постійної допомоги з боку держави на адресу сімейного фермерського господарства. Отже, виділення цієї форми сімейного фермерства є об'єктивно необхідним і практично значущим.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до до Податкового кодексу України щодо стимулювання створення та діяльності сімейних фермерських господарств".

Номер, дата реєстрації: 1600 від 23.12.2014

Ініціатор: Народні депутати України Кириленко І.Г., Івченко В.Є., Бакуменко О.Б., Давиденко В.М., Юрчишин П.В., Заболотний Г.М.

Цілі та завдання законопроекту полягають у створенні через зміни до податкового кодексу України правових, економічних та соціальних передумов трансформації особистих селянських господарств в сімейні фермерські господарства з

набуттям статусу юридичної особи, або фізичної особи - підприємця - виробника сільськогосподарської продукції, та, відповідно, у забезпеченні їм повноцінної участі в соціально-економічному житті держави.

Відповідно до даних Державної служби статистики України, близько 50% валової продукції сільського господарства виробляють фізичні особи (особисті селянські господарства), забезпечуючи значну частку у виробництві окремих видів продукції: майже 97% – картоплі, 89% – овочів відкритого ґрунту, 63% – овочів закритого ґрунту, 90% – продовольчих баштанних культур, 84% – плодово-ягідних культур, 80% – молока, 75% – м'яса ВРХ, 59% – м'яса свиней, 94% – м'яса овець, 83% – вовни тощо. Тобто, ці господарства продовжують (і надалі будуть) відігравати важливу соціально-економічну роль як у сфері продовольчої безпеки держави, так і сфері зайнятості та забезпечення доходів і розвитку сільських територій.

В умовах посилення кризових явищ в економіці та тотального безробіття на селі, виروшення сільськогосподарської продукції для багатьох селянських господарств є чи не єдиним реальним джерелом формування сімейних бюджетів.

Одна з проблем сьогодення полягає в тому, що особисті селянські господарства, як і інші фізичні особи, які виробляють велику частину трудомісткої сільськогосподарської продукції, не мають офіційного статусу виробника сільськогосподарської продукції. А отже, знаходяться не в рівних конкурентних умовах у порівнянні з фермерськими та іншими сільгоспвиробниками.

В першу чергу, це стосується практики адміністрування ПДВ у сільському господарстві, недосконалий механізм справляння якого викривлює конкурентне середовище для окремих категорій товаровиробників, ставить особисті селянські господарства в гірше становище в порівнянні із сільгосппідприємствами.

По-друге, стягнення податку на дохід фізичних осіб з виручки від реалізації продукції ОСГ – одне з найбільших викривлень вітчизняної системи оподаткування у сільському господарстві і його скасування давно на часі. Цього упродовж багатьох років домагаються органи місцевої влади, місцевого самоврядування, народні депутати, якими ініційовані відповідні зміни до Податкового кодексу.

Отже, неврахування дії податкового фактора призводить до того, що податкові пільги носять вибірковий характер і поширюються лише на сільгосппідприємства, тоді як особисті селянські господарств не мають можливості скористатися ними (в першу чергу, пільговим режимом справляння ПДВ). У них відсутнє джерело для компенсації вхідного ПДВ, при цьому зазначені витрати лише при виробництві молока становлять близько 2 млрд. грн., внаслідок чого селянські господарства втрачають при реалізації молока понад 6,5 % доходів.

Крім того, через відсутність статусу сільгоспвиробника ОСГ позбавляються змоги вийти на організовані ринки і реалізовувати на них результати своєї праці за легальними схемами і ринковими цінами. А отже, вони змушені збувати продукцію за неофіційними каналами реалізації, які не передбачають відповідного відображення в системі статистики та сплати належних обов'язкових платежів. Проведений аналіз показує, що в останні роки (з 2008 року) такі негативні тенденції суттєво посилились, про що свідчить, зокрема, зменшення поставок сільськогосподарської продукції на промислову переробку.

Обсяги неофіційного (фактично – тіньового) ринку у секторі селянських господарств в останні роки суттєво зростають - за експертними оцінками, по овочах він перевищує 80 %, м'ясу - 60 %, молоку - 40 %. При цьому ще декілька років назад дані показники були на 10-15 відсоткових пунктів нижчими.

Така тенденція обумовлена суттєвою різницею у цінах реалізації за офіційним (переробному підприємству, заготівельній організації, на організованому ринку) та неофіційним каналами реалізації (посередникам, що застосовують спрощені режими оподаткування), яка за експертними оцінками, становить: по молоку та яловичині – близько 2,5 разів, по овочах – близько 4 разів.

З іншого боку, розвиток сучасних інтеграційних процесів ставить нові вимоги щодо якості і безпечності сільськогосподарської продукції. Для забезпечення можливості офіційного збуту селянські господарства повинні дотримуватись необхідних вимог безпечності, що можливе лише за рахунок технологічного оновлення виробництва (спеціалізовані пункти забою, уникнення контакту молока з повітрям, швидке охолодження молока тощо). Самостійно такі проблеми селянські господарства вирішити не в змозі.

Одним з перспективних напрямів розв'язання зазначених проблем може стати розвиток сільськогосподарської обслуговуючої кооперації, завданням якої є об'єднання зусиль роздрібнених товаровиробників та підвищення їх частки у кінцевій вартості аграрних продуктів, що реалізуються в торговельній мережі (маркетах, торгових точках).

Водночас, нині сільськогосподарська кооперація в сфері заготівлі і збуту сільськогосподарської продукції практично не розвивається. Причинами цього є, поряд з іншим, і негативна дія податкового фактора, зокрема, відсутність будь-якої законодавчої можливості бути в конкурентному податковому полі (в тому числі - застосовувати спецрежими оподаткування), нарівні з сільгоспідприємствами.

Вирішення цієї проблеми можливе шляхом створення правових, економічних та соціальних передумов трансформації особистих селянських господарств в сімейні фермерські господарства з набуттям статусу юридичної особи, або фізичної особи підприємця - виробника сільськогосподарської продукції та відповідно забезпечення їм повноцінної участі в аграрному ринку, посилення соціального захисту членів таких господарств, стимулювання створення на їх основі життєздатної системи сільськогосподарської обслуговуючої кооперації та подальшого забезпечення комплексного розвитку малих форм господарювання у сільській місцевості.

За сприятливих умов щонайменше до 200 тис. особистих селянських господарств могли б набути статус суб'єкта підприємницької діяльності (сімейних ферм) без створення юридичної особи та бути повноцінними учасниками аграрного ринку.

Привабливість вибору селянином офіційного статусу підприємця має бути підтримана доступністю для нього переваг учасника прозорих ринків продукції та засобів виробництва, поширення на селянське господарство, що набуло підприємницький статус, переваг одержувача державної допомоги або учасника цільових програм розвитку певних напрямів господарювання (наприклад, сімейних ферм), суб'єкта спрощеної системи оподаткування й обліку.

Зважаючи на проблему зайнятості в державі, яка характеризується постійним зростанням рівнем безробіття, відсутністю робочих місць, особливо у сільській місцевості, сімейне фермерське підприємництво вбачається одним із перспективних напрямків розвитку аграрного сектору нашої держави.

Для цього пропонується поширити статус виробника сільськогосподарської продукції на фізичних осіб - підприємців, які є головами сімейних фермерських господарств та передбачити окрему групу платників єдиного податку - сільгоспвиробників.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Постанова "Про прийняття за основу проекту Закону України про внесення змін до статті 186-1 Земельного кодексу України щодо спрощення процедури погодження проекту землеустрою".

Номер, дата реєстрації: 1025-ІП від 24.12.2014

Ініціатор: Народний депутат України Кутовий Т.В.

Верховна Рада України **постановляє:**

1. Прийняти за основу проекту Закону України про внесення змін до статті 186-1 Земельного кодексу України щодо спрощення процедури погодження проекту землеустрою, поданий народним депутатом України Ничипоренком В.М.

2. Комітету Верховної Ради України з питань аграрної політики та земельних відносин доопрацювати зазначений законопроект з урахуванням пропозицій та поправок суб'єктів права законодавчої ініціативи та внести його на розгляд Верховної Ради України у другому читанні.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України" (щодо приведення законодавства України у сфері насінництва та розсадництва у відповідність до європейських та міжнародних вимог).

Номер, дата реєстрації: 1460-1 від 24.12.2014

Ініціатор: Народні депутати України Мірошніченко І.В., Івченко В.Є., Бакуменко О.Б.

Метою проекту Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України» (далі – проект Закону) є приведення національного законодавства у сфері насінництва та розсадництва у відповідність до законодавства ЄС у рамках виконання зобов'язань, взятих Україною відповідно до Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони (далі – Угода про асоціацію), шляхом удосконалення системи сертифікації насіння та підтвердження відповідності, удосконалення процедури реєстрації сортів рослин, посилення гарантій щодо відкритості, прозорості й системності державного нагляду (контролю), дотримання принципів неупередженості, прозорості та доступності процедур підтвердження відповідності посівних якостей насіння та садивного матеріалу/реєстрації сортів рослин та конкурентних засад розвитку підприємницької діяльності у зазначених сферах, а також посилення відповідальності за поширення неякісного насіння та садивного матеріалу.

Проект Закону розроблений з метою приведення законодавства України у сфері насінництва та розсадництва у відповідність до європейських та міжнародних вимог.

Перегляд чинного законодавства у даній сфері зумовлений необхідністю забезпечити ефективне виконання зобов'язань у рамках ратифікованої Україною 16 вересня 2014 року Угоди про асоціацію. Передусім, нагальним є створення належного законодавчого підґрунтя для роботи вітчизняних товаровиробників в новому конкурентному середовищі, а також гармонізація українського законодавства із Додатком 38 до Глави 17 «Сільське господарство та розвиток сільських територій» Розділу V «Економічне і галузеве співробітництво» Угоди про асоціацію.

Запропоновані зміни до чинного законодавства покликані захистити виробників від ймовірних ризиків та втрат, які можуть мати місце після набуття чинності Угодою про асоціацію внаслідок посилення конкуренції на внутрішньому ринку з боку європейських компаній, зниження ввізного мита на сільськогосподарську продукцію з ЄС та здійснення необхідних фінансових витрат для переходу на/дотримання стандартів ЄС, і тим самим створити передумови для полегшення виходу вітчизняних експортерів насіння і садивного матеріалу на європейський та міжнародні ринки, сприяти залученню довгострокових зовнішніх інвестицій у насінневу галузь України.

Насінництво є пріоритетним та одним з найбільш перспективних секторів сільськогосподарства України, який здатен забезпечувати одночасно як внутрішні потреби у якісному насінні, так і експортний потенціал нашої країни, з огляду на широкий спектр застосування даної продукції, як у харчовій, кормовій, хімічній, так і у технічній та енергетичних сферах. Створення якісних сортів рослин є достатньо складною справою, що потребує наукового підходу та спеціалізації у виробництві

насіння. Вітчизняний насінневий сектор має значні здобутки селекціонерів і виробників насіння по створенню сортів та гібридів сільськогосподарських культур, які є конкурентними з аналогами зарубіжної селекції. Проте, через застаріле правове поле, наразі реалізувати такий потенціал повною мірою неможливо.

У багатьох країнах виробування насіння і продуктів та торгівля ними є важливим джерелом забезпечення зайнятості населення в сільських місцевостях та вагомою статтею зовнішніх доходів. На сьогодні експорт насіння сягає 10 % світових внутрішніх ринків. Окрім того, постійне зростання світового продовольчого ринку та розвитку біоенергетики з використанням сільськогосподарських культур дозволяє розглядати даний сектор стратегічно важливим у довгостроковій перспективі.

Разом з тим, посилення конкуренції на світовому ринку постійно підвищує і вимоги до стандартів посівної якості та сортової чистоти насіння та садивного матеріалу.

З метою уникнення бар'єрів у торгівлі та наближення національних стандартів, спеціалізовані міжнародні організації, конвенції та багатосторонні договори формують уніфіковані системи контролю якості насіння та інших продуктів розсадництва, які сприяють захисту інтересів сільськогосподарських підприємств, переробників та споживачів.

Приєднавшись до багатьох з них (зокрема, Міжнародної асоціації тестування насіння (ІСТА), Міжнародного союзу захисту нових сортів рослин, окремих Насінневих Схем Організації економічного співробітництва та розвитку (ОЕСР) та інших) Україна зробила значний прогрес у адаптації законодавчої та нормативно-правової бази насінництва та розсадництва до міжнародних норм і стандартів, чимало змін внесено до державних стандартів на насіння.

Проте, кількість сертифікованого насіння за схемами Організації економічного співробітництва та розвитку і надалі обмежена через брак заявок від імпортерів насіння на сертифікацію, передбачаючи приєднання в найближчий час України до системи європейської еквівалентності.

Головними елементами законодавства Європейського Союзу в сфері насінництва є: а) реєстрація сортів та б) сертифікація насіння. Так, в Європейському Союзі органом з оцінки відповідності можуть бути державні агентства або приватні компанії, що мають належну технічну компетентність, є неупередженими та акредитовані відповідно до законодавства ЄС. Треті країни (включно з Україною), що прагнуть експортувати насіння та садивний матеріал до ЄС, повинні відповідати тим же критеріям щодо якості насіння, маркування, упаковки, які застосовуються в ЄС.

Згідно з Угодою про асоціацію, визнання еквівалентності у торгівлі між Україною та ЄС забезпечить скорочення фізичних перевірок на кордоні, спрощення отримання сертифікатів та полегшення процедури попереднього схвалення виробничих потужностей. Таким чином, вихід України як рівноправного партнера на міжнародний ринок, розширення експорту насіння та подальша інтеграція в Європейську маркетингову мережу насіння, вимагає досягнення українським законодавством еквівалентності нормам ЄС, а надалі постійного підтвердження відповідності європейським і міжнародним стандартам і вимогам.

Відповідно до останнього звіту Світового банку у сфері сільського господарства "ENABLING THE BUSINESS OF AGRICULTURE 2015" (Звіт), основними чинниками, які стримують розвиток сектору насінництва є значна зарегульованість та надмірні вимоги під час реєстрації сорту та сертифікації насіння, що в свою чергу призводить до збільшення витрат суб'єктів насінництва та значних затримок при введенні в обіг нових сортів рослин. Зокрема, витрати на реєстрацію сортів рослин в Україні є найвищими з усіх країн, які досліджувалися експертами Світового банку під час складання Звіту (до прикладу, аналогічні витрати в Іспанії в 6 разів нижчі, ніж в Україні). Відповідно до даних Звіту, країни, які досягли найбільшого розвитку насінневого сектору, дозволяють

здійснювати сертифікацію насіння не лише державним установам, а й приватним компаніям, які пройшли відповідну акредитацію.

З цією метою проектом Закону планується запровадити процедури реєстрації сортів та сертифікації насіння, які відповідатимуть найкращим європейським та міжнародним стандартам. Зокрема, проектом передбачається надати право на здійснення сертифікації насіння та садивного матеріалу недержавним господарюючим суб'єктам. Так, після проходження акредитації Національним органом України з акредитації відповідно до Закону України "Про акредитацію органів з оцінки відповідності" органи з оцінки відповідності визначатимуть посівні якості насіння і товарні якості садивного матеріалу та видаватимуть сертифікати на посівні якості насіння та товарні якості садивного матеріалу, а аудитори із сертифікації (агрономи-інспектори), які склали кваліфікаційний іспит перед Кваліфікаційною комісією, проводитимуть польове оцінювання, маркування партій насіння та садивного матеріалу, здійснюватимуть визначення сортових якостей насіння і садивного матеріалу та видачу сертифікатів на сортові якості насіння і садивного матеріалу. Оплата робіт з підтвердження відповідності в сфері насінництва та розсадництва здійснюватиметься на договірних засадах.

Проектом Закону скасовується вимога про атестацію суб'єктів насінництва та розсадництва, що замінюється простішою системою реєстрації виробників насіння та садивного матеріалу в державному реєстрі виробників насіння і садивного матеріалу (Реєстр виробників) за декларативним принципом, передбачено можливість подачі заяви про включення до Реєстру виробників засобами електронного зв'язку, засвідчених електронним цифровим підписом заявника, деталізовано та уточнено підстави для відмови у включенні до Реєстру виробників та про виключення з нього.

Для зменшення витрат суб'єктів насінництва та розсадництва передбачається визнання в Україні сертифікату на насіння Міжнародної асоціації з контролю за якістю насіння (ІСТА) та сертифікату на насіння Організації економічного співробітництва та розвитку (ОЕСР), до насінневих схем яких приєдналася Україна, що скасовує необхідність здійснення повторної (додаткової) сертифікації в Україні.

Крім того, проектом Закону уточнюються порядок та умови видачі підтвердження на ввезення в Україну та вивезення зразків насіння і садивного матеріалу та приведено у відповідність із європейським законодавством базову термінологію Закону України «Про насіння і садивний матеріал», доопрацьований механізм встановлення відповідальності за порушення на ринку насінництва та розсадництва, що стимулюватиме добросовісну діяльність у цій сфері та сприятиме попередженню появи та розповсюдження неякісного та небезпечного насіння і садивного матеріалу.

В частині реєстрації сортів рослин, проектом Закону передбачено, що за бажанням заявника експертиза заявки на сорт рослин може проводитися експертними закладами, що акредитовані Національним органом України з акредитації, зменшуються вимоги до документів, які подаються для реєстрації сорту, скорочуються строки проведення формальної експертизи заявки та видачі документів про права на сорт, уточнюється порядок проведення експертизи назви сорту, уточнюється порядок оскарження рішення стосовно заявки.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про колективне садівництво громадян".

Номер, дата реєстрації: 1467-1 від 24.12.2014

Ініціатор: Народні депутати України Заболотний Г.М., Домбровський О.Г.

Метою прийняття Закону є визначення чітко унормованого інструментарію правових, організаційних, економічних та соціальних засад організації раціонального використання земельних ділянок для садівництва громадян шляхом правового

врегулювання внутрішніх майнових відносин садівників та товариств, розробки проєктів землеустрою, ведення колективного або індивідуального садівництва громадянами та діяльності садівницьких товариств, створених протягом останніх 30 років.

Зокрема, проєктом Закону визначається відповідний термінологічно-понятійний апарат, врегульовуються питання щодо приватизації земельних ділянок, організації землекористування садівницьких товариств, використання і охорони земель, врегулювання внутрішніх майнових відносин, надання статусу постійного помешкання і території тимчасового проживання та відпочинку на території садівницьких товариств, вирішення спорів та порядок ліквідації садівницьких товариств тощо.

Прийняття законопроекту дасть можливість впорядкувати організацію використання земельних ділянок громадян – членів колективного садівництва та земель загального користування садівницького товариства.

Проєкт Закону України «Про колективне садівництво громадян» розроблений на виконання положень пункту 6 статті 35 Земельного кодексу України.

Сьогодні в Україні нараховується близько 2,5 мільйонів громадян – членів колективних садівницьких товариств, які використовують майже 200 тисяч гектарів землі. Станом на 2013 р. приватизували свої садові ділянки тільки 1,5 млн. громадян на площі 112 тис. га або 57,7% від загальної площі. У своїй більшості не приватизували свої ділянки пенсіонери. Із земель загального користування приватизовано тільки 0,4 тис. га із 13,9 тис. га або 3%. Разом з тим, після прийняття в 2001 році нової редакції Земельного кодексу України окремого закону, яким було би врегульовано порядок використання земельних ділянок садівницьких товариств, визначений порядок надання земельних ділянок, облік та реєстрація товариств садівників, внутрішні майнові відносини садівників та товариства як об'єднання громадян, тощо залишається не врегульованим. Зокрема, землекористування садівницьких товариств створювалося в різний період (до 1990 р. – земельні ділянки для ведення садівництва громадян відводилися підприємствам, із 2001 по 2002 р. – кооперативам громадян, статус яких законодавчо так і не був визначений, із 2002 р. згідно – чинного Земельного кодексу) за різним земельним законодавством. Формування землекористування садівницьких товариств за законодавством в різний період створило ряд проблем у приватизації земельних ділянок, у внутрішніх майнових відносинах між членами садівницьких товариств (кооперативів громадян) та правлінням, в організації використання і охорони земельних ділянок тощо.

Враховуючи, що на даний час садівництво громадян залишено на рівні держави поза увагою Міністерства аграрної політики та продовольства законопроектом визначається координація діяльності садівницьких товариств за Всеукраїнським громадським об'єднанням садівницьких товариств України у вирішенні питання об'єднання садівницьких товариств в Україні.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до Податкового кодексу України" щодо розширення переліку сільськогосподарських товарів та операцій з ними.

Номер, дата реєстрації: 1612 від 24.12.2014

Ініціатор: Народний депутат України Заболотний Г.М.

Метою законопроекту є стимулювання розвитку переробної галузі та підвищення рентабельності вирощування ВРХ шляхом внесення операцій з виробництва дубленої (чиненої) шкіри без подальшої обробки до переліку операцій з сільськогосподарськими товарами.

Останні роки агропромисловий комплекс України є локомотивом зростання економіки країни, фактично формує більше третини ВВП. Агропромисловий комплекс об'єднує всі галузі господарства, які беруть участь у виробництві сільськогосподарської

продукції, її переробки та доведення до споживача. В моделі агропромислового комплексу важливою сферою є система галузей з промислової переробки та збуту сільськогосподарської сировини і продовольства.

Безпосереднім свідченням ефективності сільськогосподарського виробництва є рівень рентабельності виробництва сільськогосподарської продукції. Згідно даних Державного комітету статистики України, незважаючи на позитивну динаміку збільшення рентабельності продукції тваринництва за останні 5 років, вирощування великої рогатої худоби продовжує залишатись не рентабельним:

Рівень рентабельності, %	2008	2009	2010	2011
продукція тваринництва	0,1	5,5	7,8	13,0
велика рогата худоба (ВРХ)	24,1	-	35,9	24,8

Нерентабельність вирощування ВРХ привело до стрімкого скорочення чисельності худоби і обсягів виробництва тваринницької продукції, що в свою чергу зумовило ряд негативних наслідків (зменшилися обсяги споживання населенням молока і м'яса, що негативно впливає на продовольчу безпеку держави та здоров'я нації; переробні підприємства завантажені менше ніж на третину від своєї проектно потужності).

Однією з причин нерентабельності вирощування ВРХ є низький рівень переробки отриманої сировини. Чим глибший рівень переробки сировини тим більший валовий дохід можна отримати при виробництві даної продукції.

Одним з елементів, які можуть підвищити рентабельність вирощування ВРХ є переробка шкіри. Згідно з оцінками експертів близько 92% всієї шкіри, яка надходить на переробку підприємствам переробної промисловості є шкіра ВРХ та свиней. В залежності від статевовікової групи ВРХ та свиней, що іде на забій, вихід шкури доходить до 9% від живої ваги. Таким чином, виручка від шкур складає достатньо вагомий внесок в виручки при реалізації ВРХ сільськогосподарськими товаровиробниками та населенням.

Розвиток переробної галузі безперечно буде стимулювати розвиток сільськогосподарських товаровиробників в частині тваринництва.

Нажаль чинне законодавство не сприяє розвитку більш глибокої переробки у тваринництві, оскільки, згідно з чинним Податковим кодексом України, не всі продукти переробки власної продукції належать до категорії сільськогосподарських товарів (пункт 209.7 розділу V Податкового кодексу України), тому на них не поширюється спеціальний режим оподаткування.

Внесення операції з виробництва необроблених шкур та дубленої (чиненої) шкіри без подальшої обробки, а саме напівфабрикат вет-блу (товарні позиції 4105-4106 згідно Української класифікації товарів зовнішньоекономічної діяльності –УКТ ЗЕД) до переліку операцій з сільськогосподарськими товарами стимулюватиме більш глибоку переробку сировини при вирощуванні ВРХ і цим самим сприятиме підвищенню рівня рентабельності виробництва ВРХ. Враховуючи, те що та дублена шкіра без подальшої обробки це напівфабрикат шкіряного виробництва, який пройшов операцію дублення, але не є готовою продукцією, включення його в перелік «сільськогосподарських товарів» є логічним кроком, який дозволить стимулювати розвиток вирощування ВРХ.

Таким чином внесення необроблених шкур та дубленої (чиненої) шкіри до переліку сільськогосподарських товарів приведе до збільшення поголів'я ВРХ, за рахунок того, що ціна на дублену шкіру в декілька раз більша за вартість консервованої шкіри, що в свою чергу дозволить збільшити рентабельність вирощування ВРХ.

Відповідно збільшиться кількість робочих місць, покращиться якість виробленої дубленої шкіри, в зв'язку з тим, що якість та кількість виробленого напівфабрикату на пряму залежить від якості вирощеної худоби.

Ріст виробництва напівфабрикату призведе до зменшення імпорту цього продукту, та росту виробництва взуття на території України. Це в свою чергу, стимулюватиме зниження внутрішніх цін на шкіряні вироби, що має важливе соціальне значення для населення. Крім того, зменшення імпорту дубленої шкіри, позитивно вплине на сальдо торгового балансу України.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо удосконалення механізму контролю держави за збереженням родючості ґрунтів".

Номер, дата реєстрації: 1659 від 27.12.2014

Ініціатор: Народний депутат України Кулініч О.І.

Метою і основним завданням Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо збереження родючості ґрунтів» є оптимізація механізму контролю держави за збереженням родючості ґрунтів.

Проектом закону було внесено зміни до Земельного кодексу України, яким було заборонено використання земельних ділянок сільськогосподарського призначення для ведення товарного сільськогосподарського виробництва без розроблених та затверджених в установленому порядку проектів землеустрою, що забезпечують еколого-економічне обґрунтування сівозміни та впорядкування угідь і передбачають заходи з охорони земель. Порушення цього правила тягне за собою адміністративну відповідальність, передбачену частиною другою статті 55 Кодексу України про адміністративні правопорушення у формі накладення штрафу на громадян від п'ятдесяти до ста неоподатковуваних мінімумів доходів громадян і на посадових осіб – від 300 до 500 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Крім того, змінами до Закону України «Про охорону земель» Кабінету Міністрів України були надані повноваження із затвердження обов'язкових нормативів оптимального співвідношення культур у сівозмінах у різних природно-сільськогосподарських регіонах.

Проте до цього часу зазначені проекти землеустрою розроблені лише 2% землекористувачів. Причин цієї ситуації декілька.

По-перше, чинним законодавством передбачено досить складну процедуру розробки та погодження вказаних проектів землеустрою.

По-друге, недосконаліми є і самі методи державного контролю за забезпеченням родючості ґрунтів. Це полягає у тому, що:

- адміністративна відповідальність передбачена не за реальну шкоду, нанесену ґрунтам, а за просту відсутність певної документації;
- встановлюючи нормативи оптимального співвідношення культур у сівозмінах у різних природно-сільськогосподарських регіонах, держава, по суті, необґрунтовано втручається у господарську діяльність аграрних підприємств, фермерських господарств та диктує їм, які саме культури мають ними вирощуватись.

Крім того, існуючі положення статті 244 Кодексу України про адміністративні правопорушення не дають змоги притягувати до адміністративної відповідальності осіб, винних у виснаженні ґрунтів. Справа в тому, що штраф на посадових осіб за правопорушення, визначене у частині другій статті 55 КУпАП, складає від 300 до 500 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а максимальний розмір штрафу, який може накладати навіть головний інспектор сільського господарства України, обмежується лише 100 неоподатковуваними мінімумами доходів громадян.

Для виправлення зазначеної ситуації пропонується на законодавчому рівні змінити підхід до форм контролю за забезпеченням родючості ґрунтів. Пропонується відмовитись від обов'язковості розроблення усіма власниками та користувачами земельних ділянок сільськогосподарського призначення для ведення товарного сільськогосподарського виробництва проектів землеустрою, що забезпечують еколого-економічне обґрунтування сівозміни та впорядкування угідь. Натомість об'єктом державного контролю передбачається визначити дотримання нормативів періодичності вирощування культури на одній і тій же земельній ділянці. Такі нормативи на даний час затверджені постановою Кабінету Міністрів України від 11 лютого 2010 р. № 164. За порушення зазначених нормативів пропонується запровадити адміністративну відповідальність.

Передбачається також встановлення обов'язковості подання аграрними товаровиробниками органу, що здійснює державний контроль за використанням та охороною земель, декларацій про сільськогосподарські культури, вирощувані на земельних ділянках.

Для оптимізації механізму розгляду справ за зазначені адміністративні правопорушення, пропонується надати право їх розгляду усім державним інспекторам сільського господарства незалежно від розміру штрафу.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо обмеження надмірного втручання держави у господарську діяльність аграрних товаровиробників".

Номер, дата реєстрації: 1659-1 від 27.12.2014

Ініціатор: Народний депутат України Мушак О.П.

Цей законопроект є альтернативним до проекту Закону «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо вдосконалення правового регулювання застосування сівозміни у сільському господарстві» (реєстр. № 1253 від 04.12.2014), оскільки пропонує інше бачення врегулювання ситуації у цій сфері суспільних відносин. Законопроектом пропонується зробити розробку проектів землеустрою, що забезпечують еколого-економічне обґрунтування сівозміни та впорядкування угідь, добровільною та скасувати державну експертизу цих проектів.

Змінами до Земельного кодексу України у 2011 році було запроваджено обов'язкове розроблення проектів землеустрою, що забезпечують еколого-економічне обґрунтування сівозміни та впорядкування угідь, всіма власниками та користувачами земель сільськогосподарського призначення.

Запроваджена вимога абсолютно необґрунтовано створила штучне навантаження для землекористувачів, адже дотримання задекларованої у проекті сівозміни не може гарантувати збереження родючості ґрунтів. Натомість це спричиняє додаткові затрати для фермерів та сільськогосподарських підприємств. Такі проекти на сьогодні повинні мати всі без винятку землекористувачі (навіть ті, що мають невеликі площі).

На практиці складність процедури розробки таких проектів та їх значна вартість призвели до того, що лише дуже невелика частка землекористувачів (декілька відсотків) спромоглася розробити їх відповідно до законодавства.

Практика застосування зазначених норм довела низьку їх дієвість, оскільки вони лише створюють штучні адміністративні бар'єри для землекористувачів.

Тому даним проектом пропонується змінити відповідні норми законодавства щодо обов'язковості розробки проектів землеустрою, що забезпечують еколого-економічне обґрунтування сівозміни та впорядкування угідь.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до статті 7 Закону України "Про оренду землі" (щодо вдосконалення порядку переходу права на оренду земельної ділянки у разі набуття права власності на розташовані на ній житловий будинок, будівлю або споруду)".

Номер, дата реєстрації: 1680 від 29.12.2014

Ініціатор: Народні депутати України Алексєєв І.С., Лунченко В.В., Сторожук Д.А., Дейдей Є.С., Бриченко І.В.

Проект Закону розроблено з метою усунення прогалин у правовому регулюванні питань, пов'язаних з переходом права на оренду земельної ділянки у разі набуття права власності на житловий будинок, будівлю або споруду, що розміщені на ній.

Частиною третьою статті 7 Закону України «Про оренду землі» передбачено «автоматичне» припинення договору оренди земельної ділянки у разі набуття права власності на житловий будинок, будівлю або споруду, що розташовані на ній, та, відповідно, виникнення права на оренду такої земельної ділянки в нового власника нерухомості.

Проте зазначена норма на практиці є нежиттєздатною, оскільки законодавство вимагає дотримання встановленого порядку укладення та припинення договорів. Так, відповідно до частини першої статті 654 Цивільного кодексу України зміна або розірвання договору вчиняється в такій самій формі, що й договір, що змінюється або розривається, якщо інше не встановлено договором або законом чи не впливає із звичаїв ділового обороту. Якщо ж об'єкт нерухомості розташований на земельній ділянці державної або комунальної власності, передача в оренду такої земельної ділянки здійснюється на підставі рішення відповідного органу виконавчої влади або органу місцевого самоврядування (частина перша статті 124 Земельного кодексу України).

Ігнорування цього порядку однією із сторін призводить до численних спорів у судах стосовно розірвання договору оренди земельної ділянки або визнання права користування земельною ділянкою за власником нерухомості. Адже в разі зволікання з боку орендодавця з розірванням договору оренди земельної ділянки відчужувач об'єкту нерухомості продовжує нести зобов'язання за договором оренди, в тому числі щодо сплати орендної плати. Разом з тим набувач нерухомості, який здійснює фактичне користування земельною ділянкою, не в змозі належним чином оформити своє право на земельну ділянку.

Усунення цієї прогалини видається можливим шляхом встановлення обов'язковості розірвання договору оренди земельної ділянки з відчужувачем об'єкта нерухомості, розташованого на такій земельній ділянці, та укладення договору оренди на тих самих умовах із набувачем нерухомого майна.

Проектом Закону також пропонується передбачити правові наслідки невиконання вимог щодо обов'язковості розірвання/укладення договору оренди земельної ділянки. В такому разі особа, права якої були порушені, має право звернутися до суду з використанням способів захисту, передбачених законом.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до Податкового кодексу України (щодо підтримки сільськогосподарських товаровиробників)".

Номер, дата реєстрації: 1699 від 12.01.2014

Ініціатор: Народні депутати України Розенблат Б.С., Насіров Р.М., Івахів С.П., Кириленко І.Г., Івченко В.Є., Павелко А.В., Лунченко В.В., Бриченко І.В., Острікова Т.Г.

Основною метою прийняття законопроекту є надання можливості продовжити отримання компенсації сільгосптоваровиробниками за продані ними переробним підприємствам молоко і м'ясо шляхом внесення відповідних змін до частини 6 пункту 1 підрозділу 2 розділу XX ""Перехідні положення" Податкового кодексу України.

Починаючи з 1998 року і до 31 грудня 2014 року єдиною державною підтримкою для сільгосптоваровиробників молока була дотація за рахунок повернення ПДВ від реалізації готової молочної продукції, яку сільгоспідприємства отримували щомісячно, а селяни-одноосібники - 2 рази на місяць через молокопереробні підприємства. Дотація формувалася за рахунок повернення ПДВ від реалізації готової молочної продукції і в доходній частині Державного бюджету України не відображалася до 2011 року – в повному обсязі, а з 2012 по 2014 роки у відповідному співвідношенні (2012р. 30%-70%, 2013 р. 40%-60%, 2014 р. – 50%-50%). Кошти акумулювалися на спеціальному рахунку кожного підприємства, цільове використання їх постійно контролювалося податковими органами.

З прийняттям Податкового кодексу у 2011 р. (та змін до нього), у якому відповідно до пункту 1 підрозділу 2 розділу 20 " *переробне підприємство позитивну різницю між сумою податкових зобов'язань звітного (податкового) періоду та сумою податкового кредиту звітного (податкового) періоду, визначену у податковій декларації з податку на додану вартість щодо діяльності з постачання продукції, сплачувати до спеціального фонду Державного бюджету України та на спеціальний рахунок, відкритий ним в органі державного казначейства у таких розмірах:*

у 2012 році - до спеціального фонду Державного бюджету України - у розмірі 30 відсотків, а на спеціальний рахунок - у розмірі 70 відсотків;

у 2013 році - до спеціального фонду Державного бюджету України - у розмірі 40 відсотків, а на спеціальний рахунок - у розмірі 60 відсотків;

у 2014 році - до спеціального фонду Державного бюджету України - у розмірі 50 відсотків, а на спеціальний рахунок - у розмірі 50 відсотків.»

Однак, в період дії вказаних норм, при частковому перерахуванні с/г переробниками сум ПДВ до бюджету, механізм розподілу бюджетних коштів себе не виправдав, він діяв непрозоро, передбачав ручний режим, мав дуже довготерміновий шлях проходження від Міністерства до області, району, села і, нарешті, до здавача молока. Отже, механізм

З 1 січня 2015 року скасована дотація для всіх сільгосптоваровиробників молока.

Оскільки розмір дотації не включався до собівартості готової продукції, то ця державна підтримка виконувала подвійну соціальну функцію: підтримувала закупівельну ціну на молоко та, одночасно, стримувала ріст цін на готову молочну продукцію.

З метою недопущення подальшого скорочення обсягів виробництва молочної продукції, стрімкого падіння закупівельних цін на молоко, особливо від індивідуальних господарств населення, для яких кошти, отримані від реалізації молока, є основним джерелом існування (а це біля 2-х млн. сімей сільського населення), а також недопущення росту цін на готову продукцію, що неминуче призведе до підвищення соціальної напруги в країні, вкрай необхідно підтримати молочну галузь і запропонувати продовжити порядок виплати компенсації, який діяв у 2014 році, шляхом внесення змін до частини 6 пункту 1 підрозділу 2 розділу 20 Податкового кодексу України.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до Податкового кодексу України (щодо оподаткування земель сільськогосподарського призначення під будівлями, господарськими дворами, фермами, тощо)".

Номер, дата реєстрації: 1785 від 16.01.2014

Ініціатор: Народний депутат України Барна О.С.

Законопроектом пропонується внести доповнення до Податкового Кодексу нормою щодо оподаткування земель сільськогосподарського призначення під будівлями, господарськими дворами, фермами, тощо та встановити нижню межу орендної плати в розмірі 1% від грошової оцінки землі для земель.

Діюча система нарахування орендної плати за землі сільськогосподарського призначення встановлює нижню межу, що становить 3% грошової оцінки даних земель. Таким чином, для земель сільськогосподарського призначення, але під сільськогосподарськими будівлями, дворами, фермами тощо, враховуючи особливу методику нарахування грошової оцінки даних земель, яка значно більша за ріллю і становить 450 тис. грн., мінімальний розмір такої орендної плати буде становити 13500 грн. за рік. Даний розмір орендної плати для дрібного сільськогосподарського товаровиробника і особливо в депресивному регіоні є непосильним та буде становити загрозу згорання дрібного фермерства і подальшого занепаду села. Дана норма викликала справедливе обурення дрібних фермерів-тваринників мого регіону, які просили владу повернутися обличчям до села.

Враховуючи основні принципи діяльності влади щодо сприяння розвитку малого і середнього бізнесу та підтримки села, щодо децентралізації влади та розширення повноважень органів місцевого самоврядування, потрібно надати місцевій владі більш ширшу шкалу встановлення розміру орендної плати саме за землі сільськогосподарського призначення під господарськими дворами, фермами, іншими будівлями тощо, враховуючи індивідуальну діяльність кожного суб'єкта господарської діяльності зокрема та встановити нижню межу орендної плати в розмірі 1% від грошової оцінки землі.

Таким чином органи місцевого самоврядування будуть самостійно вирішувати доцільність встановлення саме даного розміру орендної плати (виходячи із типу господарської діяльності сільськогосподарського виробника, його виробничих потужностей, статку, прибутковості), котрий буде балансувати між якомога більшою допустимою платою за землю та можливістю нормального розвитку даного фермерського господарства.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про збереження ґрунтів та охорону їх родючості".**Номер, дата реєстрації: 1798 від 20.01.2014****Ініціатор: Народний депутат України Лапін І.О.**

Метою розроблення проекту Закону України «Про збереження ґрунтів та охорону їх родючості» (далі – проект Закону) є прийняття повномасштабного нормативно-правового акта рамкового типу, який містить всі необхідні положення і норми, що регулюють правові взаємовідносини в цій сфері.

Проектом Закону передбачено встановлення основоположних принципів державної політики та правил, які б гарантували збереження унікального ґрунтового покриву країни, його екологічних і продукційних функцій та створення необхідних умов для ефективного використання ґрунтових ресурсів без негативних наслідків для наступних поколінь.

Проект Закону спрямований на законодавче забезпечення:

раціонального використання та збереження ґрунтів України як важливого компонента довкілля та основного засобу сільськогосподарського виробництва, розширеного відтворення їхньої родючості;

дотримання землевласниками та землекористувачами науково обґрунтованих технологічних регламентів, правил високої культури землеробства, охорони ґрунтів при експлуатації, ліквідації та консервації об'єктів господарської та іншої діяльності;

своєчасного запобігання й усунення явищ деградації ґрунтів та можливих еколого-економічних ризиків, пов'язаних з неправомірним, екологічно небезпечним землекористуванням.

Проект Закону розроблено відповідно до статті 14 Конституції України і відповідних положень Земельного кодексу України.

В аграрному виробництві переважно застосовуються терміни «земля», «земельна реформа», «земельні відносини», «земельна ділянка» і значно рідше – «ґрунт», який фактично є визначальною складовою будь-якої земельної ділянки, яка залучається до сільськогосподарського виробництва.

На жаль, ґрунтовий покрив є одним з особливо вразливих об'єктів природи. Усі негативні зміни, що відбуваються із земельними ресурсами, стосуються, насамперед, ґрунтів. Сучасні обстеження ґрунтів свідчать, що їхній стан в останні десятиліття погіршився і досяг рівня близького до критичного.

Разом з тим до цього часу ґрунти не мають правового статусу і не визначені як окремий об'єкт правової охорони.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Постанова "Про відхилення проекту Закону про внесення змін до статті 21 Закону України "Про оренду землі" щодо розміру орендної плати за земельну частку (пай)".

Номер, дата реєстрації: 1267-П від 26.01.2014

Ініціатор: Народний депутат України Заболотний Г.М.

Верховна Рада України **постановляє:**

Відхилити проект Закону про внесення змін до статті 21 Закону України "Про оренду землі" щодо розміру орендної плати за земельну частку (пай) (реєстр. № 1267), поданий народним депутатом України Бобовим Г.Б.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до Закону України "Про ставки вивізного (експортного) мита на насіння деяких видів олійних культур" (щодо забезпечення конкурентоспроможності виробників насіння соняшника).

Номер, дата реєстрації: 1837 від 26.01.2014

Ініціатор: Народний депутат України Вадатурський А.О.

Законопроект розроблено з метою розвитку сільського господарства України.

Завданням законопроекту є належне забезпечення конкурентоспроможності виробників насіння соняшника.

Насіння соняшнику є культурою, у вирощуванні якої Україна має відносну перевагу (на країну припадає 26 % світового виробництва даної культури). Останнім десятиріччям спостерігається розширення посівних площ олійних культур агропідприємствами. Даний чинник зумовлений вигідністю їхнього вирощування в порівнянні з іншими сільськогосподарськими культурами. Олійно-жирова галузь є однією з експортоорієнтованих галузей сільського господарства в Україні, понад 80 % продукції якої експортується за межі країни.

У той же час, обмеження щодо експорту насіння соняшнику (як подрібненого, так і неподрібненого) має негативні наслідки для продовольчого ринку.

На даний момент в підгалузі виробництва насіння соняшника склалася ситуація, коли всі виробники змушені свою продукцію продавати підприємствам-монополістам у зв'язку з неконкурентоздатністю їхньої продукції на міжнародній арені після сплати 10% ставки вивізного (експортного) мита на насіння соняшника, подрібненого або неподрібненого. Внаслідок цього зменшується внутрішня ціна насіння і виробники мають значно менші можливості модернізації і розвитку.

Питання дерегуляції економіки та зняття надмірних перешкоджаючих бар'єрів для українських підприємств є постійною темою, яку порушують під час зустрічей з українськими посадовими особами представники ряду міжнародних організацій, зокрема Міжнародного валютного фонду.

На сьогодні, згідно із Законом України «Про ставки вивізного (експортного) мита на насіння деяких видів олійних культур», ставка вивізного мита на насіння соняшнику (подрібненого або неподрібненого) становить 10 % митної вартості товару. Вивізне мито є тим чинником, що гальмує експорт соняшнику і призводить до підриву інвестиційного клімату та економічного потенціалу України.

Необхідність скасування вивізного (експортного) мита також обговорюється в рамках переговорів між Україною та країнами-членами ЄС щодо створення зони вільної торгівлі. Обговорювалось це питання і в рамках підписання Угоди про асоціацію між Україною та ЄС, оскільки у ст. 31 частини I Глави 1 записано: «Сторони не повинні запроваджувати або зберігати в силі будь-які мита... або інших заходів, що мають еквівалентний вплив, що накладається на вивезення товарів або запроваджується у зв'язку із вивезенням на іншу територію».

Отже, даний законопроект розроблений з метою налагодження сприятливого конкурентоздатного клімату експортно-імпорتنих відносин між Україною та країнами-членами ЄС, адаптування внутрішнього законодавства нашої держави до законодавства Європейського співтовариства. Запровадження такого підходу є безперечно позитивним та нагальним, ніяким чином не може спричинити дефіцит продукту на внутрішньому ринку, навпаки сприятиме збільшенню виробництва соняшнику і збільшенню внутрішньої ціни, в результаті чого забезпечить відновлення економічного зростання галузі, призведе до перерозподілу прибутків від виробників олії до виробників соняшнику, а також виведе Україну як учасника світового ринку торгівлі на новий рівень міжнародно-економічних відносин та наповнить державний бюджет завдяки збільшенню доходів виробників.

Необхідність скасування експортного мита на насіння соняшнику обґрунтовується, насамперед, потребою забезпечення чіткого виконання Україною своїх міжнародних зобов'язань та уникнення несприятливого впливу застосування вивізного мита на національну економіку країни.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до Закону України "Про зерно та ринок зерна в Україні" (щодо виключення насіння олійних культур зі складу зернових).

Номер, дата реєстрації: 1843 від 26.01.2014

Ініціатор: Народний депутат України Вадатурський А.О.

Прийняття зазначеного законопроекту має на меті захист інтересів учасників олійного ринку та продовольчого ринку в цілому, а також досягнення балансу інтересів між бізнесом і державою.

Загальноприйнятим в економіко-господарській та статистичній практиці узагальненим поняттям «технічні культури» об'єднується цілий ряд сільськогосподарських рослин, що використовуються, в основному, як сировина для різних галузей промисловості, і відповідно групуються за їх цільовим призначенням, зокрема, на олійні культури (соняшник, ріпак, соя та ін.), прядивні культури (льон-довгунець, коноплі та ін.), цукроносні рослини (цукровий буряк, тростина цукрова), лікарські, ефіроолійні культури, тютюн тощо.

Для ідентифікації продукції та послуг, створених внаслідок усіх видів економічної діяльності, і кодування техніко-економічної та соціальної інформації основними складовими є діючий на даний час Державний класифікатор України ДК 009:2010 «Класифікація видів економічної діяльності» (КВЕД) та гармонізований з ним Державний класифікатор продукції та послуг (ДКПП), який затверджено та введено в

дію наказом Держспоживстандарту України від 11 жовтня 2010 року № 457. Об'єктам класифікації КВЕД, як правило, відповідає класифікаційна позиція або група позицій ДКПП (але ДКПП має більш глибоку деталізацію класифікаційних угруповань продукції та послуг).

Так, згідно з ДКПП насіння олійних культур, зокрема, соняшнику включено до розділу 01 «Продукція сільського господарства, лісового господарства, мисливства та пов'язані з цим послуги»: група 01.1 «Культури однорічні та дворічні», клас 01.11 «Культури зернові (крім рису), бобові культури та насіння олійних культур», категорія 01.11.9 «Насіння інших олійних культур». Зокрема, насіння соняшнику віднесено до підкатегорії 01.11.95 «Насіння соняшнику» позиції 01.11.95.00.00 «Насіння соняшнику». Така ж ситуація щодо інших олійних.

Насіння олійних культур ніколи не відносилось і не відноситься в даний час до зернових. Його не враховують при визначенні валового збору зернових та складанні балансу зернових.

Держстат України при проведенні державних статистичних спостережень у галузі сільського господарства, керуючись національною статистичною практикою та концепціями, що використовуються при збиранні даних сільськогосподарської статистики на міжнародному рівні, зокрема, Євростатом, включає соняшник до технічних культур, а не до зернових.

Насіння олійних культур вперше було включено до зернових лише в Законі України «Про зерно та ринок зерна в Україні», є необгрунтованим та потребує виключення з даного Закону.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо вилучення правових норм, що містять корупційну складову та унеможливають діяльність сільськогосподарських товаровиробників".

Номер, дата реєстрації: 1851 від 27.01.2014

Ініціатор: Народний депутат України Корнацький А.О.

Законопроект розроблений з метою захисту вітчизняних сільськогосподарських товаровиробників, недопущення знищення сільськогосподарських товаровиробників через непродумані та необгрунтовані "податкові новації", упередження запровадження корупційних схем та масових банкрутств сільськогосподарських товаровиробників, а також забезпечення продовольчої безпеки держави, зайнятості сільського населення, убезпечення виникнення соціальної напруги в сільській місцевості.

Метою законопроекту є захист українських сільськогосподарських товаровиробників, недопущення їх знищення через непродумані та необгрунтовані "податкові новації", а також забезпечення продовольчої безпеки держави, зайнятості сільського населення.

З 1 січня 2015 року набрали чинності зміни до Податкового кодексу України, внесені Законом України "Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких законодавчих актів України щодо податкової реформи", який ухвалений Верховною Радою України 28 грудня 2014 року, тобто за 3 дні до набрання ним чинності.

Ці зміни внесені до податкового законодавства із грубим порушенням принципу стабільності податкового законодавства, закріпленого в підпункті 4.1.9. пункту 4.1. статті 4 Податкового кодексу України, відповідно до якого зміни до будь-яких елементів податків та зборів не можуть вноситися пізніше як за шість місяців до початку нового бюджетного періоду, в якому будуть діяти нові правила та ставки.

Порушення зазначеного принципу вже призводить до дестабілізації роботи сільськогосподарських товаровиробників, може призвести аж до масового припинення

діяльності багатьох з них та потягти вкрай негативні наслідки для аграрного сектору економіки в цілому.

Зазначеними “податковими новаціями”, зокрема, змінами у підпункті 14.1.235 пункту 14.1 статті 14, абзаці 1 пункту 288.1 статті 288, пункті 292-1.1 статті 292-1, статті 292-1 Податкового кодексу України запроваджено нові вимоги щодо підстав нарахування єдиного податку платникам четвертої групи (раніше – фіксований сільськогосподарський податок) та умов застосування спрощеної системи оподаткування сільськогосподарськими товаровиробниками.

З метою оподаткування запроваджено обов’язкову умову щодо наявності оформлених та зареєстрованих в установленому порядку договорів оренди землі як виключної підстави застосування спрощеної системи оподаткування та нарахування єдиного податку платникам четвертої групи – сільськогосподарським товаровиробникам.

З 1 січня 2015 року при вирішенні питання про застосування спрощеної системи оподаткування сільськогосподарським товаровиробником та нарахуванні єдиного податку мають враховуватися лише зареєстровані договори оренди землі.

В правозастосувальній практиці це означатиме, що договори оренди землі, які на 1 січня 2015 року є укладеними або перебувають на стадії переукладання чи продовження їх дії, але поки що не зареєстровані в установленому порядку, не будуть враховуватися при вирішенні питання щодо застосування до сільськогосподарських товаровиробників спрощеної системи оподаткування (платники єдиного податку четвертої групи) та нарахування єдиного податку. Відповідно продукція, вирощена на “незареєстрованих” земельних ділянках, фіскальними органами не буде вважатися продукцією власного виробництва даного сільгосп підприємства. Це, в свою чергу, потягне позбавлення сільськогосподарського товаровиробника права на застосування спрощеної системи оподаткування.

Більш того, за відсутності чіткого внормування в даному питанні наявність навіть одного незареєстрованого договору оренди може трактуватися фіскальними органами як підстава для відмови в наданні та/або позбавлення права на застосування спрощеної системи оподаткування сільськогосподарським товаровиробником.

Це безумовно матиме катастрофічні наслідки для українського села та призведе до позбавлення великої кількості сільськогосподарських товаровиробників, права на застосування спрощеної системи оподаткування.

Зазначені “податкові новації” покладуть на українського сільгоспвиробника надмірний та в більшості випадків непосильний податковий тягар у зв’язку із переведенням на загальну систему оподаткування, позбавлять його конкурентоспроможності, можливостей розвитку та модернізації сільськогосподарського виробництва, призводитиме до виникнення конфліктних ситуацій та судових спорів між товаровиробниками та фіскальними органами, до чисельних випадків банкрутств сільськогосподарських товаровиробників, підвищення рівня безробіття та соціальної напруги серед мешканців сільської місцевості.

Також, що вкрай важливо, дані “новації” для чиновників одразу декількох державних органів є інструментом вимагання хабарів, і саме із цією метою вони були впроваджені.

Зазначене вкрай негативно відіб’ється на аграрному секторі економіки в цілому та завдасть руйнівного удару по продовольчій безпеці країни в умовах економічної кризи.

Слід наголосити, на практиці зазначені вимоги є практично неможливо виконати в повному обсязі.

Сільськогосподарські товаровиробники й селяни перманентно стикаються з великою кількістю проблем, пов’язаних із державною реєстрацією договорів оренди землі, оскільки всі процеси дуже складні і забюрократизовані.

З 01.01.2013 повноваженнями щодо проведення державної реєстрації прав на нерухоме майно та їх обтяжень наділена Державна реєстраційна служба (Укрдержреєстр), яка веде єдиний державний реєстр речових майнових прав та обтяжень на нерухоме майно.

На сьогодні держава в особі Укрдержреєстру не в змозі забезпечити вчасне та в повному обсязі надання адміністративних послуг з реєстрації договорів оренди.

Як правило, в районах реєстрацію договорів оренди землі здійснює один працівник Укрдержреєстру, що не дозволяє опрацювати тисячі договорів оренди, що надходять для державної реєстрації, в установленому порядку та строки.

Наприклад, за наявності кількох сотень договорів оренди землі, що подаються для державної реєстрації, лише в одного товаровиробника, із врахуванням того, що як правило таких сільськогосподарських товаровиробників в межах району десятки, процес державної реєстрації договорів оренди землі розтягується на місяці.

Цей процес істотно ускладнюється також необхідністю здійснювати додаткові реєстраційні процедури при переукладенні або продовженні дії договорів оренди, які уклалися до 2013 року, зокрема, на підставі документів, що засвідчують право власності на землю орендодавця, виданими до 1 січня 2013 року.

Наприклад, при продовженні термінів оренди земельних ділянок, крім реєстрації права власності, необхідно здійснити також реєстрацію існуючого права оренди, і лише потім – вносити до Реєстру відомості про продовження терміну.

Велика кількість проблем із переукладенням договорів оренди та їх державною реєстрацією виникає також у випадках переходу земельної ділянки у спадщину, оскільки часто селяни не мають коштів, необхідних для оформлення спадщини та переоформлення прав власності на відповідні земельні ділянки.

Тому селяни-орендодавці та сільськогосподарські товаровиробники не в змозі оперативно виконати зазначені вимоги земельного та податкового законодавства з незалежних від них причин. Всі проблеми довкола реєстрації договорів оренди землі створила держава, а негативні наслідки цього вона хоче покласти на селян та сільськогосподарських виробників.

Також слід звернути увагу, що запроваджені зміни йдуть врозріз із державною політикою дерегуляції та спрощення порядку ведення бізнесу, оскільки суттєво ускладнюється, а в багатьох випадках й унеможливується адміністрування єдиного податку платниками четвертої групи.

Відповідно до підпункту 4 пункту 299.10 статті 299 Податкового кодексу України реєстрація платником єдиного податку може бути анульована шляхом виключення з реєстру платників єдиного податку за рішенням контролюючого органу у разі якщо у податковому (звітному) році частка сільськогосподарського товаровиробництва платника єдиного податку четвертої групи становить менш як 75 відсотків.

При цьому відповідно до підпунктів 14.1.234, 14.1.135 пункту 4.1 статті 4, абзацу 1 пункту 288.1 статті 288, пункту 292-1.1 статті 292-1 Податкового кодексу при визначенні частки сільськогосподарського виробництва, яка дає право на застосування спрощеної системи оподаткування, враховується лише сільськогосподарська продукція, яка вирощена на земельних ділянках, права власності або користування на які оформлені та зареєстровані відповідно до законодавства.

Таким чином, продукція, вирощена на земельних ділянках, договори оренди яких на відповідний період часу з будь-яких причин (зокрема, з вини держави в особі Укрдержреєстру) не були “зареєстровані”, для цілей оподаткування єдиним податком не включається до частки сільськогосподарського товаровиробництва (не менш 75 відсотків), яка дає право на застосування спрощеної системи оподаткування.

До того ж, виходячи із логіки зазначених “податкових новацій”, з 1 січня 2015 року сільськогосподарський товаровиробник має вести облік вирощеної

сільськогосподарської продукції окремо по земельних ділянках, договори оренди яких зареєстровані, та по земельних ділянках, договори оренди по яких не зареєстровані.

Фактично ж сільськогосподарський виробник змушений буде вести облік вищої сільськогосподарської продукції по кожній земельній ділянці.

Це є можливим для невеликого господарства, яке орендує та обробляє, наприклад, 10-20 земельних ділянок.

Такі підходи абсолютно неможливо реалізувати для більших сільськогосподарських підприємств, які орендують, наприклад, більше ста земельних ділянок і для яких процес укладення, переукладення, продовження дії договорів оренди землі та їх державної реєстрації є постійним процесом.

Таким чином, запроваджені в Податковому кодексі України механізми призведуть до дестабілізації на аграрному ринку.

З огляду на викладене, пропонується виключити відповідні положення з Податкового кодексу України.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до статті 121 Земельного кодексу України (щодо набуття права власності на земельні ділянки)".

Номер, дата реєстрації: 1874 від 28.01.2014

Ініціатор: Народні депутати України Тимошенко Ю.В., Кириленко І.Г., Івченко В.Є.

Даний законопроект спрямований на створення стабільних умов функціонування фермерських господарств через врегулювання відносин власності на землю. Передача земель, що нині перебувають у користуванні фермерських господарств у приватну власність їх членів забезпечуватиме спадковість у веденні фермерської діяльності, унеможливуватиме адміністративний тиск на фермерів, пов'язаний з вимогою переоформлення права постійного користування земельною ділянкою на право власності або право оренди без відповідного законодавчого та організаційного забезпечення.

Проект Закону спрямований на врегулювання відносин власності щодо земельних ділянок, які перебувають у постійному користуванні фермерських господарств.

На теперішній час фермерські господарства використовують понад 4,5 мільйонів гектарів землі. З них понад 200 тис. гектарів перебувають у постійному користуванні фермерських господарств. В середньому на одне господарство припадає близько 7 гектарів таких земель.

Ці землі набуто згідно з Законом України «Про селянське (фермерське) господарство». Відповідно до статті 6 даного Закону для ведення фермерського господарства передавалися у приватну власність або надавалися у користування земельні ділянки розміром не більше 100 гектарів, у тому числі не більше 50 га ріллі. З прийняттям Земельного кодексу України (25 жовтня 2001 року) з 1 січня 2002 року припинилося надання земельних ділянок у користування для фермерських господарств. Відповідно до п.6 Перехідних положень Земельного кодексу України фермери повинні були до 1 січня 2008 року переоформити право постійного користування земельною ділянкою на право власності або право оренди. Однак, для цього не було створено відповідного законодавчого, організаційного та фінансового забезпечення.

Така законодавча неврегульованість цього питання породжувала адміністративний тиск на фермерів, ускладнювала умови господарювання та стримувала розвиток фермерських господарств, бо позбавляла їх перспективи.

Рішенням Конституційного Суду України (№5-рп/2005 від 22 вересня 2005 року) було повернуто право постійного користування земельними ділянками для

фермерських господарств. Але в цілому проблема сталого забезпечення земельними ресурсами фермерських господарств до цього часу не вирішена.

Така непослідовна державна політика вже призвела до зменшення чисельності фермерських господарств. Так, протягом 2010-2013 років чисельність фермерських господарств скоротилась із 44 тисяч до 40 тисяч, що, зокрема, призвело до значного скорочення робочих місць на селі.

Подальше зволікання з законодавчим врегулюванням відносин власності щодо земельних ділянок, які перебувають у постійному користуванні фермерських господарств, призведе до подальших руйнівних процесів на селі.

Тому існує нагальна необхідність законодавчого врегулювання та організаційного забезпечення відносин власності щодо земельних ділянок, які перебувають у постійному користуванні фермерських господарств.

<http://zakon.rada.gov.ua>

Закон України "Про внесення змін до Закону України "Про карантин рослин" (щодо реформування системи державного регулювання у сфері карантину рослин та приведення фітосанітарних заходів у відповідність до міжнародних стандартів і зобов'язань)".

Номер, дата реєстрації: 1875 від 29.01.2014

Ініціатор: Народні депутати України Івченко В.Є., Мірошніченко І.В., Кутовий Т.В.

Проектом закону вносяться зміни до Закону України «Про карантин рослин», спрямовані на реформування системи державного регулювання в сфері карантину рослин та приведення фітосанітарних заходів у відповідність до міжнародних стандартів і зобов'язань.

Основні положення законопроекту передбачають:

1) обмеження терміну видачі карантинного та фітосанітарного сертифікатів 24-ма годинами після завантаження транспортного засобу, що відповідає міжнародним практикам;

2) запровадження окремих переліків об'єктів регулювання для: імпорту, експорту та реекспорту, а також контролю за переміщенням територією України, що відповідно надасть можливості для забезпечення більш гнучкого контролю за виробництвом та обігом продукції рослинного походження;

3) забезпечення публічного доступу до інформації на інтернет-сторінці центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері карантину рослин, та прозорості у прийнятті адміністративних рішень та своєчасне інформування про них як суб'єктів господарювання так і міжнародних торговельних партнерів;

4) запровадження декларативного принципу реєстрації осіб, які здійснюють господарську діяльність, пов'язану з виробництвом та обігом об'єктів регулювання, що дозволяє прибрати необґрунтований адміністративний бар'єр у вигляді проходження перевірки під час включення до реєстру з боку центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері карантину рослин, оскільки державний контроль за вирощуванням та обігом об'єктів регулювання вже здійснюється на всіх етапах.

Також суб'єктам господарювання надається можливість на компенсацію шкоди заподіяної діями/бездіяльністю посадової особи за затримку у видачі дозвільних документів відповідно до законодавства.

Європейський вибір України потребує запровадження європейських правил для ведення бізнесу в Україні. Сьогодні у фітосанітарному законодавстві існує велика кількість норм, що створюють необґрунтовані адміністративні бар'єри для операторів ринку та не відповідають європейській практиці у сфері карантину та захисту рослин.

Зокрема, значна тривалість ряду дозвільних процедур створює додаткові витрати для бізнесу та є необґрунтованою.

Так, витрати приватного сектору України на дотримання вимог у сфері карантину рослин на одиницю виробленої рослинницької продукції майже в 7,5 разів перевищують відповідні витрати приватного сектору ЄС, що негативно позначається на конкурентоспроможності вітчизняної продукції рослинництва на зарубіжних ринках. Надання чинним законом «Про карантин рослин» фітосанітарному інспектору до 5 діб на проведення фітосанітарних процедур та видачу заявнику відповідного дозвільного документу на практиці призводить до значних простоїв транспортних засобів та накладенням штрафних санкцій на власника вантажу. Наприклад, один день простою 50-тис.тонного судна в порту може коштувати до 90 тис.дол.США. Порівняно з Україною, в країнах ЄС така практика неприпустима. За таких умов постає потреба у дерегуляції системи державного регулювання сфери карантину рослин та приведені фітосанітарних заходів у відповідність до міжнародних стандартів і зобов'язань.

З цією метою необхідно розширити сферу застосування аналізу ризику та управління ризиками щодо об'єктів регулювання при прийнятті відповідних управлінських рішень державними органами. Це дозволить гармонізувати національні стандарти із міжнародними стандартами із фітосанітарних заходів, базуючись на яких Україна при вступі до СОТ зобов'язалася розробляти та запроваджувати свої фітосанітарні заходи. Крім того, цим самим буде закладено підґрунтя для прийняття більш обґрунтованих рішень та зменшення ризиків вчинення корупційних дій з боку посадових осіб.

Прийняття даного проекту закону обумовлено також необхідністю зниження адміністративного навантаження на бізнес за рахунок суттєвого скорочення термінів видачі більшості документів дозвільного характеру у галузі карантину рослин та вдосконалення процедур функціонування центрального органу виконавчої влади, який реалізує державну політику у сфері карантину рослин, що має на меті підвищення ефективності виробництва та обігу продукції рослинного походження одночасно із дотриманням належного рівня фітосанітарної безпеки України.

<http://zakon.rada.gov.ua>

МІНІСТЕРСТВО АГРАРНОЇ ПОЛІТИКИ ТА ПРОДОВОЛЬСТВА

15.01.2015

Повідомлення про оприлюднення проекту постанови Кабінету Міністрів України "Про внесення змін до постанови Кабінету Міністрів України від 5 грудня 2007 р. № 1375".

З метою отримання зауважень та пропозицій до проекту постанови Кабінету Міністрів України "Про внесення змін до постанови Кабінету Міністрів України від 5 грудня 2007 р. № 1375" Мінагрополітики України оголошує про його публікацію.

Проект постанови Кабінету Міністрів України "Про внесення змін до постанови Кабінету Міністрів України від 5 грудня 2007 р. № 1375" підготовлено з метою приведення постанови Кабінету Міністрів України від 5 грудня 2007 р. № 1375 "Про затвердження переліків підприємств з усіма стадіями технологічного процесу з виготовлення нафтопродуктів, що мають право виробляти бензини моторні сумішеві із вмістом етил-трет-бутилового ефіру або з добавками на основі біоетанолу, та державних спиртових заводів, що мають право на виробництво біоетанолу" до положень Закону України від 12 серпня 2014 року № 1638-VII "Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких законів України щодо посилення контролю за обігом піддакцизних товарів та уточнення окремих податкових норм".

Повний пакет документів до проекту постанови Кабінету Міністрів України "Про внесення змін до постанови Кабінету Міністрів України від 5 грудня 2007 р. №

1375" розміщено на офіційному веб-сайті Міністерства аграрної політики та продовольства України: www.minagro.gov.ua.

Зауваження та пропозиції стосовно проекту постанови Кабінету Міністрів України "Про внесення змін до постанови Кабінету Міністрів України від 5 грудня 2007 р. № 1375" та аналізу регуляторного впливу у письмовій та електронній формі можна надавати протягом місяця з дня опублікування цього оголошення за такими адресами:

Міністерство аграрної політики та продовольства України, вул. Хрещатик, 24, м. Київ, 01001. E-mail: lyudmila.homichak@minagro.gov.ua, відповідальний виконавець: Хомічак Людмила Володимирівна, тел.226-57-23.

Державна служба України з питань регуляторної політики та розвитку підприємництва, вул. Арсенальна, м. Київ, 9/11, 01011. E-mail: inform@dkrp.gov.ua.

Проект постанови Кабінету Міністрів України "Про внесення змін до постанови Кабінету Міністрів України від 5 грудня 2007 р. № 1375 " (далі – проект постанови) розроблено на виконання пункту 2 доручення Кабінету Міністрів України від 18.09.2014 № 33239/1/1-14 у зв'язку з прийняттям Закону України від 12 серпня 2014 року № 1638 "Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких законів України щодо посилення контролю за обігом підакцизних товарів та уточнення окремих податкових норм".

Відповідно до підпункту 3 пункту 1 розділу I Закону України "Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких законів України щодо посилення контролю за обігом підакцизних товарів та уточнення окремих податкових норм" виключено положення Податкового кодексу України щодо затвердження Кабінетом Міністрів України переліку виробників біоетанолу.

У зв'язку із цим виникла необхідність щодо приведення постанови Кабінету Міністрів України від 5 грудня 2007 р. № 1375 "Про затвердження переліків підприємств з усіма стадіями технологічного процесу з виготовлення нафтопродуктів, що мають право виробляти бензини моторні сумішеві із вмістом етил-трет-бутилового ефіру або з добавками на основі біоетанолу, та державних спиртових заводів, що мають право на виробництво біоетанолу" у відповідність до підпункту 229.1.11 пункту 229.1 статті 229 Податкового кодексу України.

<http://minagro.gov.ua/>

30.01.2015

Повідомлення про оприлюднення проекту наказу Міністерства аграрної політики та продовольства України "Про визнання таким, що втратив чинність, наказу Міністерства аграрної політики України від 13 травня 2005 року № 201".

Проект наказу розроблений з метою приведення у відповідність до законодавства України наказу Міністерства аграрної політики України від 13 травня 2005 року № 201 "Про затвердження Типових умов господарських договорів між цукровими заводами, бурякосіючими господарствами та іншими суб'єктами бурякоцукрового комплексу незалежно від форми власності щодо вирощування та закупівлі цукрових буряків для виробництва цукру квоти "А" шляхом визнання таким, що втратив чинність.

Наказ Міністерства аграрної політики України від 13 травня 2005 року № 201, зареєстрований в Міністерстві юстиції України 25 липня 2005 р. за № 795/11075, було розроблено на виконання Закону України "Про державне регулювання виробництва і реалізації цукру".

Статтею 7 першочергової редакції зазначеного Закону України передбачалося, що відносини між цукровими заводами, бурякосіючими господарствами та іншими суб'єктами бурякоцукрового комплексу здійснюються на основі господарських

договорів, типові умови яких затверджуються Кабінетом Міністрів України або уповноваженим ним органом.

Відповідно до подальших змін до статті 7 Закону України типові умови господарських договорів затверджуються лише Кабінетом Міністрів України.

Зазначений проект наказу розміщено на офіційному WEB-сайті Міністерства аграрної політики та продовольства України (www.minagro.gov.ua / розділ Регуляторна політика / Проекти регуляторних актів / Проекти наказів).

Пропозиції та зауваження до проекту наказу можна надсилати протягом місяця з дня оприлюднення за адресами:

01001, м. Київ, вул. Хрещатик, 24, Департамент продовольства Міністерства аграрної політики та продовольства України, електронна адреса: tetyana.starodub@minagro.gov.ua (виконавець Стародуб Тетяна Василівна, тел. (044) 226-27-72).

01011, м. Київ, вул. Арсенальна, 9/11, Державна регуляторна служба України, електронна адреса: mail@dkrp.gov.ua

Проект наказу розроблений з метою приведення у відповідність до законодавства України наказу Міністерства аграрної політики України від 13 травня 2005 року № 201 "Про затвердження Типових умов господарських договорів між цукровими заводами, бурякосіючими господарствами та іншими суб'єктами бурякоцукрового комплексу незалежно від форми власності щодо вирощування та закупівлі цукрових буряків для виробництва цукру квоти "А" шляхом визнання таким, що втратив чинність.

Наказ Міністерства аграрної політики України від 13 травня 2005 року № 201 "Про затвердження Типових умов господарських договорів між цукровими заводами, бурякосіючими господарствами та іншими суб'єктами бурякоцукрового комплексу незалежно від форми власності щодо вирощування та закупівлі цукрових буряків для виробництва цукру квоти "А", зареєстрований в Міністерстві юстиції України 25 липня 2005 р. за № 795/11075, було розроблено на виконання Закону України "Про державне регулювання виробництва і реалізації цукру".

Статтею 7 першочергової редакції зазначеного Закону України передбачалося, що відносини між цукровими заводами, бурякосіючими господарствами та іншими суб'єктами бурякоцукрового комплексу здійснюються на основі господарських договорів, типові умови яких затверджуються Кабінетом Міністрів України або уповноваженим ним органом.

Відповідно до подальших змін до статті 7 Закону України "Про державне регулювання виробництва і реалізації цукру", типові умови господарських договорів затверджуються лише Кабінетом Міністрів України.

З метою приведення власних нормативно-правових актів Мінагрополітики України до норм законодавства, виконання доручення Прем'єр-міністра України Яценюка А.П. від 23 серпня 2014 року № 29598/1/1-14 до листів Міністерства юстиції України від 28 липня 2014 року № 9825-0-4-11/10.1 та від 25 липня 2014 року № 10.1-19/46 щодо необхідності перегляду та приведенню у відповідність до Конституції та законодавства України власних нормативно-правових актів, виконання вимог Положення про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств, інших органів виконавчої влади, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 28 грудня 1992 року № 731, розроблено проект наказу "Про визнання таким, що втратив чинність, наказу Міністерства аграрної політики України від 13 травня 2005 року № 201".

<http://minagro.gov.ua/>

31.01.2015

Повідомлення про оприлюднення до проекту Закону України "Про безпечність та гігієну кормів".

З метою отримання зауважень та пропозицій до проекту Закону України "Про безпечність та гігієну кормів" (далі – проект Закону України) Міністерство аграрної політики та продовольства України оголошує про його публікацію на офіційному сайті Мінагрополітики України.

Проект Закону України визначає правові, організаційні та економічні засади у сфері виробництва, експорту, імпорту, використання, пакування, маркування, транспортування, зберігання та введення в обіг кормів, кормових добавок та преміксів, основи забезпечення їх якості та безпеки

Метою проекту Закону є стимулювання виробництва кормів, збереження, поліпшення продуктивності сільськогосподарських тварин, отримання якісної та безпечної продукції тваринництва, забезпечення виробництва якісних та безпечних для здоров'я тварин кормів.

Прийняття проекту Закону України дасть можливість поліпшити фінансово-економічний стан сільськогосподарських товаровиробників, збільшити обсяги виробництва та рівень споживання продукції тваринництва на одну особу, підвищити доходи сільського населення та в деякій мірі стабілізувати соціально - економічний добробут на селі.

Прийняття проекту Закону України продиктовано необхідністю гармонізації законодавства України із законодавством Європейського Союзу у частині порядку забезпечення безпечності та гігієни кормів.

Законопроект є регуляторним актом, який справлятиме позитивний вплив на ринкове середовище, забезпечення прав та інтересів суб'єктів господарювання, громадян та держави, а також відповідає принципам державної регуляторної політики.

Розробником проекту Закону України є Міністерство аграрної політики та продовольства України.

Проект Закону України та аналіз його регуляторного впливу розміщено в мережі Інтернет на офіційному веб-сайті Мінагрополітики України (www.minagro.gov.ua).

Зауваження та пропозиції стосовно проекту Закону України та аналізу регуляторного впливу в письмовій та електронній формі можна надавати протягом місяця з дня опублікування цього оголошення за такими адресами:

Державна регуляторна служба України: 01011, Київ, вул. Арсенальна, 9/11.

Міністерство аграрної політики та продовольства України: 01011, м. Київ, вул. Хрещатик, 24, відповідальний виконавець: Лозовицький Олександр Сергійович, телефон 278 80 49. E-mail: oleksandr.lozovitskiy@minagro.gov.ua.

Розроблення проекту Закону України "Про безпечність та гігієну кормів" (далі – проект Закону України) обумовлено тим, що питання виробництва, експорту, імпорту, використання, пакування, маркування, транспортування, зберігання та введення в обіг кормів, кормових добавок та преміксів, основи забезпечення їх якості та безпеки в Україні законодавчо не врегульовано. Виробники та споживачі цієї продукції не захищені законодавством від небезпечної як сировини, так і продукції.

Прийняття законопроекту продиктовано необхідністю гармонізації законодавства України із законодавством Європейського Союзу у частині порядку забезпечення безпечності та гігієни кормів.

Проект Закону розроблено в рамках реалізації статті 64 Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, ратифікованої Законом України від 16 вересня 2014 року за № 1678-VII, відповідно до якої, Україна має наблизити своє законодавство про санітарні та фітосанітарні заходи щодо охорони тварин до законодавства ЄС, як це визначено у Додатку V до цієї Угоди.

Прийняття проекту Закону України сприятиме гармонізації законодавства України із законодавством Європейського Союзу в сфері безпечності харчових продуктів в частині порядку забезпечення безпечності та гігієни кормів.

<http://minagro.gov.ua/>

3. ПОДІЇ, ФАКТИ

30.01.2015 Кабмін України пропонує прийняти програму розвитку малого та середнього бізнесу на 2015-2020 роки

Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк пропонує Президенту України Петру Порошенку і спікеру Верховної Ради України Володимиру Гройсману прийняти програму розвитку малого та середнього бізнесу на 2015-2020 рр. Про це йдеться в проекті «Плану відновлення України на 2015-2017 рр.».

Для підтримки малого та середнього бізнесу Кабмін пропонує створити спеціальну інфраструктуру: бізнес-інкубатори, кластери, технологічні парки, центри підтримки підприємництва на місцевому рівні. Передбачено розширення портфоліо гарантій для малого та середнього бізнесу (в т.ч. експортно-орієнтованих підприємств).

Уряд пропонує забезпечити доступ до грантів та сертифікації малого та середнього бізнесу (ISO, HACCP та ін.), а також грантів на розвиток бізнес-планів, маркетингових та експортних планів, дослідження та інші відповідні заходи.

У плані передбачається прийняття нового трудового законодавства і приєднання України до програми COSME, включно з імплементацією Акта малого бізнесу для Європи (Small Business Act for Europe), для чого буде необхідна донорська допомога.

Крім того, в плані передбачено розвиток статистики про малий та середній бізнес відповідно до вимог EUSTAT.

«РБК-Україна»

30.01.2015 ВР України може реформувати систему держрегулювання у сфері карантину рослин - законопроект

У Верховній Раді України 29 січня зареєстровано законопроект №1875 «Про внесення змін до Закону України «Про карантин рослин» (щодо реформування системи державного регулювання у сфері карантину рослин та приведення фітосанітарних заходів у відповідність з міжнародними стандартами та зобов'язаннями). Авторами законопроекту є депутати Тарас Кутовий, Іван Мірошниченко та Вадим Івченко.

Згідно з пояснювальною запискою до документа, передбачається скорочення терміну видачі карантинного і фітосанітарного сертифікатів з п'яти діб до 24 годин після завантаження транспортного засобу. Депутати пропонують запровадити окремі переліки об'єктів регулювання для імпорту, експорту та реекспорту, а також контролю над переміщенням всередині України.

Також законопроект передбачає забезпечення публічного доступу до інформації на веб-сторінці центрального органу виконавчої влади, який реалізує державну політику у сфері карантину рослин, та прозорості у прийнятті адміністративних рішень і своєчасне інформування про них як суб'єктів господарювання, так і міжнародних торгових партнерів. Пропонується запровадити декларативний принцип реєстрації виробників продукції, яка підпадає під держрегулювання.

Крім того, депутати пропонують надати суб'єктам господарювання можливість отримати компенсацію шкоди, заподіяної діями/бездіяльністю посадової особи, за затримку у видачі дозвільних документів відповідно до законодавства.

Нагадаємо, що 28 січня Кабінет Міністрів України прийняв постанову про спрощення державного регулювання у т.ч. в аграрній галузі.

ІА «АПК-інформ»

29.01.2015 Кабмін прийняв постанову щодо дерегуляції аграрного бізнесу

На засіданні Уряду 28 січня прийнято постанову, яка скасовує надмірне державне регулювання у таких сферах підприємницької діяльності: в харчовій, аграрній, нафтогазовій та ІТ галузях.

"Дерегуляція складається з трьох етапів. Перший етап, який проводимо зараз, - це ліквідація надмірних регуляторних бар'єрів для бізнесу. Корупційна складова, ліквідується, вона становила близько 2-3 млрд. грн. Світові і наші місцеві експерти порахували коефіцієнти, яким буде ефект в інших сферах нашого життя, - з детінізації бізнесу, зменшення державних витрат", - підкреслив Міністр економічного розвитку і торгівлі України Айварас Абромавічус під час презентації Постанови Кабінету Міністрів України "Про деякі питання дерегуляції господарської діяльності".

Постанова передбачає:

- Скорочення термінів видачі фітосанітарного та карантинного сертифікатів (з п'яти днів до 24 годин);
- Скорочення переліку об'єктів карантинного регулювання для внутрішніх перевезень (на 33 види рослинних культур - жито, рис, ячмінь та інших, які переміщуються по території України);
- Скасування надлишкового адміністрування в сфері обігу пестицидів і агрохімікатів (спрощення порядку проведення державних випробувань, реєстрації та перереєстрації пестицидів і агрохімікатів);
- Спрощення порядку видачі дозволу на застосування праці іноземців та осіб без громадянства;
- Спрощення дозвільних процедур у надрокористуванні (моніторинг та науковий супровід виключені з обов'язкових умов спеціального дозволу на користування надрами);
- Скасування порядку державної реєстрації харчових продуктів дієтичного споживання.

Як повідомляє міністерство, реалізація постанови забезпечить сприятливі умови для розвитку підприємств у нафтогазовій, аграрній, харчовій, ІТ галузях; дозволить отримати економічний ефект у 10-15 млрд. грн. до 2020 р., знизить собівартість продукції одночасно з підвищенням її конкурентоспроможності, а також зробить можливим створення нових робочих місць. У кінцевому підсумку це позитивно позначиться на умовах ведення бізнесу в Україні в цілому, а потім будуть створені сприятливі умови для припливу іноземних і внутрішніх інвестицій, підвищення позиції України в рейтингу Світового банку "Doing Business".

Інформаційна компанія «ПроАгро»

29.01.2015 Мінагропрод України затвердив критерії відбору керівників держпідприємств

Міністерство аграрної політики та продовольства України затвердило порядок проведення конкурсного відбору керівників державних суб'єктів господарювання, що належать до сфери управління міністерства. Про це 19 січня повідомила прес-служба Мінагропроду.

У повідомленні наголошується, що 29 січня відбулося перше засідання комісії для проведення конкурсного відбору керівників. Більшість членів комісії складають незалежні експерти (представники громадськості, експертні групи).

«Документи, підготовлені міністерством про проведення конкурсного відбору, встановлюють чіткі формулювання вимог до претендентів, об'єктивні та неупереджені критерії, за якими будуть оцінюватися переможці конкурсного відбору», - йдеться в повідомленні.

ІА «АПК-інформ»

29.01.2015 ВР України може внести зміни в оподаткування аграріїв - законопроект

У Верховній Раді України зареєстровано законопроект №1851 «Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо вилучення норм, які містять корупційну складову і роблять неможливою діяльність сільськогосподарських товаровиробників». Автором проекту закону є депутат Аркадій Корнацький.

Згідно з пояснювальною запискою до документа, внаслідок прийняття змін до Податкового кодексу, з 1 січня 2015 при вирішенні питання про застосування спрощеної системи оподаткування до аграріїв і нарахування їм єдиного податку повинні враховуватися тільки зареєстровані договори оренди землі.

«У правозастосовчій практиці це означає, що договори оренди землі, які на 1 січня 2015 були укладені або перебували на стадії переукладення або продовження їх дії, але поки не зареєстровані у встановленому порядку, не враховуватимуться при вирішенні питання про застосування до сільськогосподарським товаровиробникам спрощеної системи оподаткування», - йдеться в документі.

Також наголошується, що продукція, вирощена на незареєстрованих землях, не вважатиметься фіскальною службою продукцією власного виробництва, що може спричинити за собою позбавлення сільгоспвиробника права на використання спрощеної системи оподаткування.

На думку автора законопроекту, необхідність наявності реєстрації договорів оренди для отримання можливості увійти в четверту групу платників податків, несе в собі корупційні ризики і йде врозріз з державною політикою дерегуляції та спрощення умов ведення бізнесу.

ІА «АПК-інформ»

28.01.2015 Мінекономрозвитку ініціює скасування карантинного сертифіката

У Міністерстві економічного розвитку і торгівлі України мають намір скасувати обов'язковий карантинний сертифікат. Про це заявив глава міністерства Айварас Абромавічус 28 січня під час засідання Кабінету Міністрів України.

"Одне з найважливіших [завдань] - це скасування обов'язкового карантинного сертифіката. Було кілька фірм по країні, які отримали ліцензії. У нас в країні вважається карантинна зона - це кожен окремий район. В ЄС - це територія всього Європейського союзу. Ми це скасовуємо і даємо аграрному бізнесу близько мільярда гривень, а то й більше", - заявив А. Абромавічус.

Також, за його словами, Мінекономрозвитку наполягає на скороченні терміну отримання фітосанітарного сертифіката для зернотрейдерів до одного дня.

"У порту фітосанітарний сертифікат видавався протягом 5 днів. У Данії він видається протягом двох годин. Такий простій дає можливість для корупції. Зараз є домовленість з Мінагрополітики скоротити цей час до одного дня. Тут більше 1 млрд. грн. корупційної складової повернеться в сектор АПК", - заявив міністр.

Інформаційна компанія «ПроАгро»

28.01.2015 Комітет ВР України розгляне питання компенсації ставок за кредитами для агробізнесу - Павленко

Комітет Верховної Ради України з питань бюджету обговорить питання надання аграріям компенсації банківських ставок за кредитами. Про це в ході брифінгу 28 січня заявив міністр аграрної політики і продовольства України Олексій Павленко.

За його словами, банки готові і надалі інвестувати в аграрний сектор України, оскільки він займає лідируючу позицію з експорту та показав зростання в 2014 р.

При цьому міністр додав, що в українському банківському секторі існує загальна проблема, пов'язана з ліквідністю.

ІА «АПК-інформ»

28.01. 2015 В Україні опублікований закон про посилення контролю за трансферним ціноутворенням

Закон України №72-VIII «Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо удосконалення податкового контролю за трансферним ціноутворенням», який набув чинності з 1 січня п.р., 28 січня опублікований в офіційній газеті «Урядовий кур'єр».

Відповідно до закону, зокрема, пропонується не вважати ціну в контрольованих ДФС операціях ринковою, якщо не доведено протилежне.

Також, згідно з документом, пов'язаними будуть визнаватися юридичні та фізичні особи, які володіють 20% і більше корпоративних прав інших підприємств, особисто визначають 50% і більше складу виконавчих органів чи наглядової ради афілійованих компаній, або надають кредити і фінансову допомогу компаніям, власний капітал яких в 3,5 рази менше наданого фінансування.

Крім того, Кабінет міністрів України повинен визначити список країн, компанії з яких можуть бути визнані пов'язаними з українськими компаніями, а також у тримісячний строк привести українське законодавство у відповідність з новими нормами.

ІА «АПК-інформ»

28.01.2015 Кабмін пропонує перевести виробників "зеленої" електроенергії на спрощену систему оподаткування

У Верховній Раді зареєстровано законопроект № 1821 "Про внесення змін до Податкового кодексу України" (щодо стимулювання використання альтернативних джерел електричної енергії). Урядовий документ пропонує парламенту перевести виробників електроенергії з відновлюваних джерел на спрощену систему оподаткування.

"Даним законопроектом пропонується визначити суб'єктів господарювання, що здійснюють діяльність з виробництва підакцизних товарів, а саме електричної енергії, виробленої кваліфікованими когенераційними установками та/або з відновлюваних джерел енергії, як таких, які можуть використовувати спеціальний податковий режим, а саме, бути платником єдиного податку", - повідомляється в пояснювальній записці до законопроекту.

Мета законопроекту визначена як підвищення ефективності вітчизняного виробництва, зменшення його енергозалежності, стимулювання впровадження інновацій у виробництво та підтримка ключових галузей економіки України.

Інформаційний портал «Житло

28. 01. 2015 ВР України може спростити реєстрацію ГМО - законопроект

У Верховній Раді України зареєстровано законопроект №1844 «Про внесення змін до Закону України «Про державну систему біобезпеки при створенні, випробуванні, транспортуванні та використанні генетично модифікованих організмів». Автором проекту закону є депутат Андрій Вадатурський.

Згідно з пояснювальною запискою до документа, йдеться про запровадження спрощеної процедури реєстрації на території України ГМО та продукції, виробленої з їх застосуванням, зареєстрованих в Європейському союзі.

Згідно з чинним законодавством, передбачена державна реєстрація ГМО та продукції, виробленої з їх застосуванням. Однак реєстру ГМО та продукції, виробленої з їх застосуванням, в Україні не створено. Тому існує вірогідність того, що виробники сільськогосподарської продукції будуть намагатися ввозити і впроваджувати ГМО і пов'язану продукцію нелегально.

«Якщо ми прагнемо до адаптації нашого законодавства під європейське, повинні використовувати позитивний досвід цих країн і здійснити відповідні зміни у власному законодавстві. І, якщо ГМО та ГМ-продукція пройшли попередню реєстрацію в

Європейському союзу, немає сенсу створювати додаткові перешкоди для реєстрації генетично модифікованих організмів в Україні. При цьому згадану спрощену процедуру реєстрації визначатиме Кабмін», - пояснив О. Вадатурський.

ІА «АПК-інформ»

27.01.2015 Мінагрополітики та експортери зерна підписали Меморандум про взаєморозуміння

Мінагрополітики та учасники зернового ринку підписали Меморандум про взаєморозуміння в 2014/15 МР, повідомляє прес-служба відомства.

У повідомленні зазначається, що метою підписання є стабілізація ринку зерна в країні в поточному сезоні і забезпечення прогнозованого режиму експорту. Документ містить механізми взаємодії учасників ринку зерна, обмін інформацією, здійснення моніторингу зернового ринку.

Сторони погоджуються співпрацювати з питань узгодження балансових характеристик зернового ринку України, зокрема, щодо розрахунку граничних обсягів експорту зерна з метою забезпечення продовольчої безпеки та незастосування експортних обмежень. "Наша основна мета - забезпечити прогнозованість і прозорість зернового ринку для всіх учасників і проводити заходи щодо забезпечення продовольчої безпеки України", - підкреслив Міністр Олексій Павленко під час підписання меморандуму.

Меморандум включає доповнення, відповідно до якого орієнтовний річний обсяг експорту пшениці всіх класів в 2014/15 МР становить 12,8 млн. т, включаючи 7,1 млн. т продовольчої та 5,7 млн. т фуражної. При цьому в січні-червні п. р орієнтовний обсяг експорту становить 1,2 млн. т. продовольчої (0,9 млн. т у січні-березні і 0,3 млн. т в квітні-червні) і 3,4 млн. т фуражної зернової. Також визначено орієнтовні річні обсяги експорту жита - 30 тис. т (у січні-червні 19 тис. т), ячменю - 4,2 млн. т (0,6 млн. т), кукурудзи - 20,2 млн. т (13,2 млн. т).

Меморандум підписали міністр А. Павленко, представники Американської Торгівельної Палати в Україні, Української зернової асоціації, Української аграрної конфедерації, Європейської Бізнес Асоціації, Українського Клубу Аграрного Бізнесу, Міжнародної Асоціації торгівлі зерном і кормами (GAFTA), Асоціації фермерів та приватних землевласників України, Аграрного союзу України.

Інформаційна компанія «ПроАгро»

27.01.2015 Андрій Вадатурський подав законопроект про скасування 10%-ої ставки експортного мита на насіння соняшнику

Народний депутат фракції Партії "Блок Петра Порошенка" Андрій Вадатурський повідомив, що зареєстрував законопроект "Про внесення змін до закону України "Про ставки вивізного (експортного) мита на насіння деяких видів олійних культур" щодо забезпечення конкурентоспроможності виробників насіння соняшнику (№ 1837).

Законопроектом пропонується скасувати 10%-у ставку вивізного мита на насіння соняшнику, подрібнене або неподрібнене, - розповів А. Вадатурський.

Депутат переконаний, що реалізація цього положення сприятиме забезпеченню конкурентоспроможності виробників насіння соняшнику на міжнародній арені.

Депутат переконаний, що реалізація цього положення сприятиме забезпеченню конкурентоспроможності виробників насіння соняшнику на міжнародній арені.

"Насіння соняшнику є культурою, у вирощуванні якої Україна має відносну перевагу. На країну припадає 26% світового виробництва цієї культури. До того ж, масложирова галузь є однією з експортно-орієнтованих галузей сільського господарства в Україні, більше 80% продукції якої експортується за межі країни", - пояснив він.

За словами А. Вадатурського, зараз у сфері виробництва насіння соняшнику склалася ситуація, коли всі виробники змушені свою продукцію продавати підприємствам-монополістам через неконкурентоспроможність їх продукції на міжнародній арені після сплати 10% ставки експортного мита на насіння соняшнику. "Внаслідок цього зменшується внутрішня ціна насіння і виробники мають значно менші можливості модернізації та розвитку", - додав він.

Депутат підкреслив, що "питання дерегуляції економіки і зняття надлишкових перешкоджають бар'єрів для українських підприємств є постійною темою, яку піднімають під час зустрічей з українськими посадовцями представники ряду міжнародних організацій, зокрема МВФ".

"Вивізне мито є тим чинником, який гальмує експорт соняшнику і призводить до підриву інвестиційного клімату та економічного потенціалу України. Необхідність його скасування також обговорюється в рамках переговорів між Україною та країнами-членами ЄС про створення зони вільної торгівлі", - зазначив Андрій Вадатурський.

Інформаційна компанія «ПроАгро»

23.01.2015 Мінагрополітики ініціює зміну держпідтримки аграріїв для розвитку малих господарюючих форм

Міністерство аграрної політики та продовольства пропонує Верховній Раді внести зміни до закону про державну підтримку сільського господарства, яким передбачено створення відкритого реєстру аграріїв, які претендують на держпідтримку. Про це сьогодні під час круглого столу повідомив заступник міністра аграрної політики і продовольства Володимир Лапа.

"Ми хочемо в новій редакції виписати закон про державну підтримку сільського господарства України, де будуть абсолютно чіткі та прозорі принципи надання державної підтримки. Ми будемо переконувати у Верховній Раді і сподіваємося, що Верховна Рада підтримає публікацію реєстру претендентів на отримання бюджетної підтримки, чіткий і прозорий принцип розподілу і публікацію реєстру тих виробників, які отримують бюджетну підтримку, щоб кожен міг проконтролювати державу, щоб ні натяку на зловживання при розподілі бюджетної підтримки не було", - заявив Лапа.

Крім того, законопроект передбачає підтримку малих господарюючих форм, це стосується, зокрема, домогосподарств і сімейного фермерського господарства.

«РБК-Україна»

23.01.2015 Мінагропрод України пропонує передати сільгоспземлі в управління місцевій владі

Міністерство аграрної політики та продовольства України підтримує законопроект про передачу сільськогосподарських земель в управління місцевій владі. Про це 23 січня заявив заступник глави Мінагропроду Володимир Лапа.

«Комітет Верховної Ради розглянув законопроект про передачу земель сільськогосподарського призначення місцевим громадам ... і ми тут вирішуємо те питання, яке довгий час турбувало сільгоспвиробників, коли повноваження управління землями були зосереджені в державному агентстві земельних ресурсів, і були нерідкі випадки, коли цими повноваженнями зловживали. Ми вважаємо, що навіть поза контекстом і на випередження адміністративної реформи ми повинні максимально передавати повноваження в частині управління державними землями на рівень місцевих громад - це наша чітка позиція», - зазначив заступник міністра.

«РБК-Україна»

20.01.2015 Уряд України домагається від Єврокомісії розширення або повного скасування квот на імпорт українського зерна

Уряд України звернувся до Європейської Комісії з проханням про розширення квот на безмитний імпорт сільськогосподарських культур з України в Європейський Союз, або навіть про повне скасування квот.

Передумовами для прийняття Європейською Комісією потрібного Україні рішення може послужити факт високого попиту на українське зерно з боку європейських споживачів. Так, зокрема, квота на імпорт української кукурудзи була обрана всього за один тиждень. Готовність української сторони до форсованого переходу на європейські стандарти якості та безпеки також могло б прискорити рішення Єврокомісії.

Нагадаємо, 7 січня 2015 Європейська комісія відкрила нову річну квоту на безмитний імпорт деякої сільськогосподарської продукції з України. Для зернових культур квота склав 0,95 млн. т пшениці, 0,4 млн. т кукурудзи і 0,25 млн. т ячменю. Період дії квоти становить 1 січня -31 грудня 2015.

Інформаційна компанія «ПроАгро»

19.01.2015 Україна розширить технічне співробітництво з FAO - Мінагропрод

Україна домовилася про розширення технічного співробітництва з Продовольчою і сільськогосподарською організацією ООН (FAO). Про це йшлося в ході зустрічі міністра аграрної політики і продовольства України Олексія Павленка та Генерального директора FAO Жозе Граціано да Сілва.

За словами міністра, співпрацю України з FAO буде розширено в т.ч. за проектами модернізації систем контролю якості в сільському господарстві.

У свою чергу Ж.Г.Сілва зазначив, що FAO і надалі підтримуватиме ініціативні реформи уряду України в сільськогосподарській сфері та готовий долучитись до підготовки стратегії продовольчої безпеки країни.

ІА «АПК-інформ»

16.01.2015 ВР України прийняла закон про адаптацію українського законодавства до норм ЄС у сфері техрегламентів та оцінки відповідності

Верховна Рада України прийняла в другому читанні Закон №25-VIII «Про технічні регламенти та оцінки відповідності», адаптуючий українське законодавство до норм Європейського союзу у сфері технічних регламентів та оцінки відповідності. «За» відповідний законопроект №1065 проголосував 251 депутат.

Згідно з пояснювальною запискою до документа, законом передбачається об'єднати норми законів «Про підтвердження відповідності», «Про стандарти, технічні регламенти та процедури оцінки відповідності» та декрету Кабінету Міністрів від 10 травня 1993 №46-93 «Про стандартизацію і сертифікацію», одночасно визначаючи їх як такі, що втратили чинність, а також пропонується внести зміни до низки законодавчих актів України.

За словами одного з авторів законопроекту депутата Олександри Кужель, після прийняття документа Україна «повністю виконає умови щодо визначення технічними регламентами санітарних правил і норм, інших правил, норм, стандартів, застосування яких є обов'язковим відповідно до угоди про технічні бар'єри в торгівлі, які є невід'ємною частиною угоди про створення Світової організації торгівлі і обов'язково для всіх членів СОТ, в т.ч. і для України».

Голова Комітету ВР з питань промислової політики та підприємництва Віктор Галасюк додав, що прийняття даного закону «спростить доступ українських товарів на ринок ЄС».

ІА «АПК-інформ»

16.01.2015 Першим заступником міністра аграрної політики України призначено Я.Краснопольського

Кабінет Міністрів України призначив Ярослава Краснопольського на посаду першого заступника міністра аграрної політики і продовольства України.

Відповідне розпорядження уряду від 14 січня №10-р опубліковане на сайті Кабміну.

ІА «АПК-інформ»

14.01.2015 Невеликим тваринницьким фермам почнуть відшкодовувати до 50% вартості будівництва

Верховна Рада проголосувала за внесення змін до закону "Про державну підтримку сільського господарства України" (щодо потужностей тваринницьких ферм і комплексів). Відповідно до прийнятих змін, невеликим тваринницьким фермам будуть відшкодовувати до 50% вартості будівництва.

Законом встановлюється, що сільськогосподарським товаровиробникам відшкодовується в обсязі до 50% вартість будівництва та реконструкції тваринницьких ферм і комплексів для утримання великої рогатої худоби, свиней, птиці (у тому числі водоплавної та індиків), доїльних залів та створених на кооперативних засадах м'ясопереробних підприємств (раніше - реконструкції тваринницьких ферм і комплексів з кількістю великої рогатої худоби не менше 500 голів, свиноматок - не менше 1200 голів та птиці - не менше 1 млн. голів), а також в обсязі до 30% відшкодовується вартість закупівлі техніки та обладнання для сільськогосподарського виробництва, будівництва та реконструкції підсобних підприємств з переробки та зберігання сільськогосподарської продукції.

Як наголошується в пояснювальній записці, метою внесення змін до закону є здійснення державної підтримки не тільки великих, а й середніх і дрібних сільськогосподарських товаровиробників шляхом зняття обмежень щодо потужностей тваринницьких ферм і комплексів, які можуть претендувати на часткове відшкодування вартості будівництва та реконструкції.

Також повідомляється, що до переліку об'єктів, вартість яких може бути частково відшкодована, додатково включені доїльні зали і створені на кооперативних засадах м'ясопереробні пункти.

УНІАН

14.01.2015 Коефіцієнт індексації нормативної грошової оцінки земель за 2014 склав 1,249

Державне агентство земельних ресурсів України на своєму сайті інформує, що станом на 1 січня 2015 нормативну грошову оцінку земель за 2014 необхідно індексувати на коефіцієнт індексації, що дорівнює 1,249.

Коефіцієнт розрахований агентством виходячи з індексу споживчих цін за 2014 - 124,9% (відповідно до пункту 289.2 статті 289 Податкового кодексу України з урахуванням змін, внесених до пункту 289.2 Законом України "Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких законодавчих актів України щодо податкової реформи" від 28 грудня 2014 # 71-VIII).

Держземагентство також повідомляє, що коефіцієнт індексації нормативної грошової оцінки земель застосовується кумулятивно залежно від дати проведення нормативної грошової оцінки земель. Коефіцієнти індексації нормативної грошової оцінки земель становлять: 1996 - 1,703, 1997 р - 1,059, 1998 - 1,006, 1999 - 1,127, 2000 - 1,182, 2001 - 1,02, 2005 - 1,035, 2007 - 1,028, 2008 - 1,152, 2009 - 1,059, 2010 - 1,0, 2011 р - 1,0, 2012 - 1,0, 2013 - 1, 0, 2014 - 1,249. Кумулятивне значення коефіцієнта індексації нормативної грошової оцінки земель з 1995 р станом на 1 січня 2015 складає 3,997 (нормативна грошова оцінка земель за 2002, 2003, 2004 і 2006 рр. не індексувалась).

Інформаційна компанія «ПроАгро»

13.01.2015 КМУ продовжив на півроку мораторій на перевірки бізнесу - Яценюк

Кабінет Міністрів України продовжив на півроку дію мораторію на перевірки всіх суб'єктів господарювання, крім фіскальних перевірок. Про це 13 січня заявив прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк.

Він підкреслив, що даний мораторій діяв у другому півріччі 2014 і продовжений на перше півріччя 2015.

«Урядом введена заборона на проведення перевірок на 2 роки для суб'єктів малого та середнього бізнесу ... Крім того, Кабмін ввів ще на півроку мораторій на проведення перевірок по всім суб'єктам господарської діяльності. Ми в минулі півроку заборонили проведення перевірок суб'єктів підприємництва, тільки Державна фіскальна служба мала таке право. На наступні півроку також всі суб'єкти підприємницької діяльності в Україні звільнені від перевірок, крім перевірок, які здійснюють Фіскальна служба і Фінансова інспекція », - повідомив А.Яценюк.

«УНІАН»

13.01.2015 ВР України може продовжити на 2015 рік перерахування ПДВ переробників на підтримку тваринницьких господарств

Верховна Рада України може продовжити на 2015 підтримку тваринницьких господарств за рахунок ПДВ переробних підприємств. Відповідний законопроект №1699 «Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо підтримки сільськогосподарських товаровиробників», автором якого є депутат Борислав Розенблат, зареєстрований у парламенті 12 січня.

Згідно з документом, пропонується продовжити на 2015 р. перерахування переробниками 50% від загальної суми нарахованого їм ПДВ до спецфонду бюджету і 50% - на спецрахунки в Держказначействі.

У пояснювальній записці до законопроекту зазначається, що реалізація запропонованих змін забезпечить тваринникам вигідну ціну на їх продукцію і дасть можливість отримати реальну компенсацію за здану на переробку сировину.

ІА «АПК-інформ»

06.01.2015 КМУ має намір створити Державну регуляторну службу

Кабінет Міністрів України планує оптимізувати регулювання економіки, дозвільну та ліцензійну системи у сфері господарської діяльності шляхом створення Державної регуляторної служби на базі Державної служби України з питань регуляторної політики та розвитку підприємництва. Відповідний проект постанови опублікований на сайті Міністерства економічного розвитку і торгівлі.

Згідно з проектом постанови, цілями діяльності Державної регуляторної служби будуть реалізація державної регуляторної політики, державної політики у сфері ліцензування, дозвільної системи, нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності; координація дій органів виконавчої влади, інститутів громадянського суспільства та підприємництва.

Також одним із головних завдань нового державного органу поряд з контролем господарської діяльності через ліцензійну та дозвільну системи стане забезпечення дерегуляції економіки.

У зв'язку з цим Державна регуляторна служба буде вносити пропозиції щодо скорочення кількості регулюючих органів, а також їх функцій з метою оптимізації втручання держави в економіку.

Нагадаємо, що Мінекономрозвитку в рамках дерегуляції планує в три етапи скоротити кількість і функції регулюючих органів.

ІА «АПК-інформ»

05.01.2015 ВРУ підвищила земельний податок на сільгоспугіддя до не більше 1% від нормативної грошової оцінки

Земельний податок на сільськогосподарські угіддя в Україні з 1 січня 2015 підвищується до не більше 1% від їх нормативної грошової оцінки. Про це йдеться в Законі про внесення змін до Податкового кодексу (№71-VIII від 28 грудня 2014), опублікованому в газеті «Голос України» 31 грудня.

До внесення зазначених змін ставка податку за 1 га ріллі, сіножатей та пасовищ становила 0,1% від їх нормативної грошової оцінки, а для багаторічних насаджень - 0,03%.

Крім того, парламент підвищив ставку податку на земельні ділянки несільськогосподарського призначення до не більше 3% від їх грошової нормативної оцінки. При цьому земельний податок на земельні ділянки, які перебувають у постійному використанні суб'єктів господарювання (крім державної та комунальної форм власності), встановлюється у розмірі не більше 12% від їх нормативної грошової оцінки.

Для земель, грошова нормативна оцінка яких не проведена, Верховна Рада встановила земельний податок на рівні не більше 5%, тоді як раніше ставка дорівнювала 5%.

ІА «АПК-інформ»

05.01.2015 За порушення законодавства про ідентифікацію худоби в Україні з 1 січня почнуть штрафувати

Порушення закону про ідентифікацію та реєстрацію сільськогосподарських тварин в Україні з 1 січня 2015 спричинить за собою накладення штрафів.

Зокрема, за переміщення тварин без ідентифікаційних документів, забій та утилізацію неідентифікованої і незареєстрованої худоби, продаж, проведення виставок і штучне запліднення таких тварин, законом передбачено накладення штрафу на громадян у розмірі від 3 до 5 неоподатковуваних мінімумів, на фізичних осіб-підприємців та уповноважених осіб - від 5 до 10 неоподатковуваних мінімумів.

Аналогічний штраф накладатиметься у разі неподання для реєстрації даних про ідентифікованих тварин, господарствах їх розведення і утримання, і господарствах, які займаються забоєм і утилізацією худоби, його продажем, наданням послуг зі штучного осіменіння та організації виставок тварин.

ІА «АПК-інформ»

05.01.2015 Президент України підписав закон, яким з 1 січня скасовується норма про заборону продавати на ринках домашню продукцію

Президент України Петро Порошенко підписав закон про внесення змін до Закону України «Про безпечність та якість харчових продуктів» (щодо реалізації на агропродовольчих ринках продукції домашнього виробництва та подвірного забою). Про це повідомляється на сайті Верховної Ради.

Наголошується, що закон №1499-1 був повернений з підписом президента 30 грудня.

ІА «АПК-інформ»

05.01.2015 Президент України підписав Закон про державний бюджет на 2015 рік

Президент України Петро Порошенко підписав Закон «Про Державний бюджет України на 2015 рік». Про це 31 грудня повідомила прес-служба президента.

Нагадаємо, що документ був прийнятий Верховною Радою 29 грудня.

ІА «АПК-інформ»